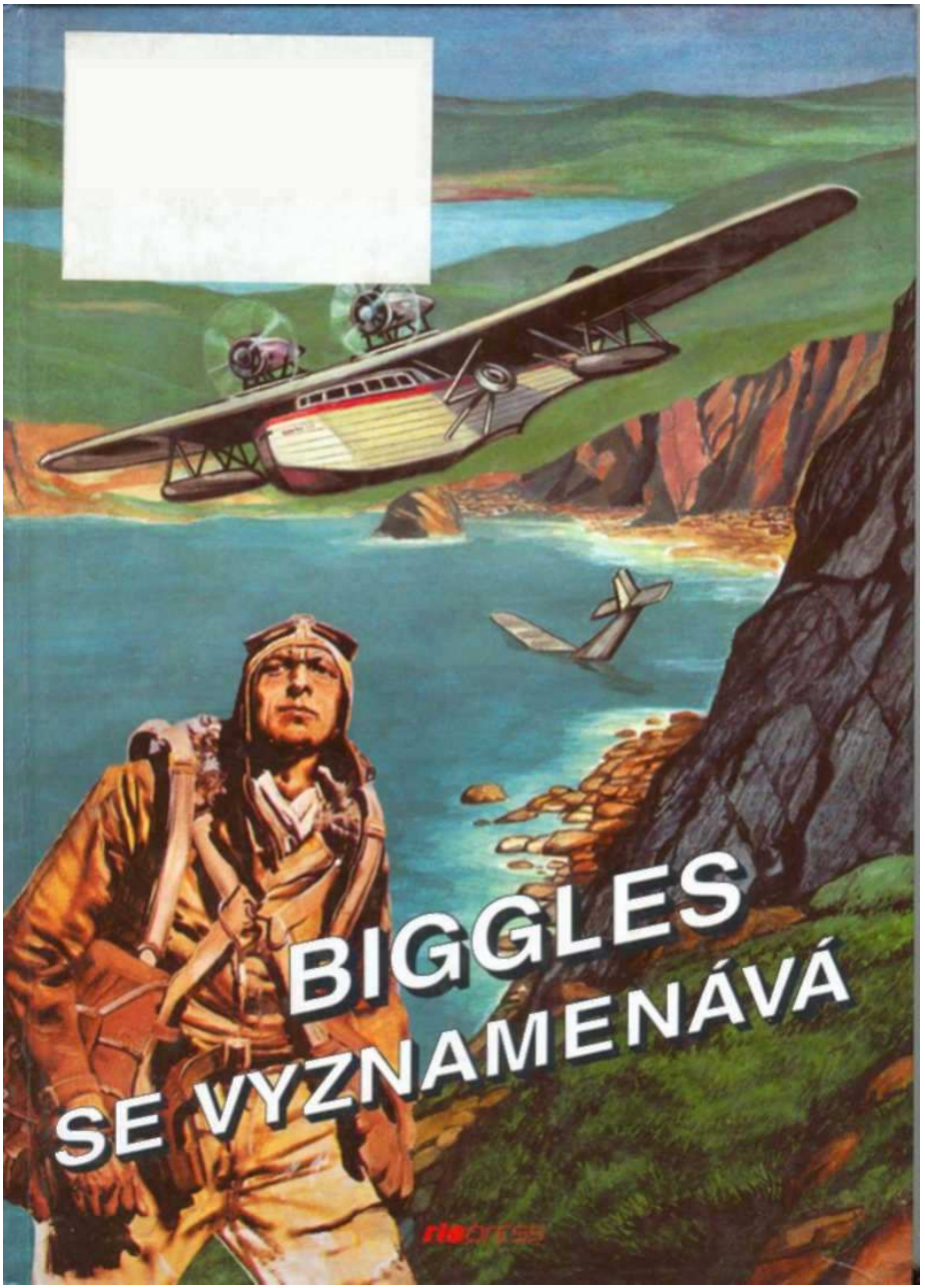

BIGGLES
SE VYZNAMENÁVÁ

W. E. JOHNS

BIGGLES SE VYZNAMENÁVÁ

RIOPRESS PRAHA

1998

OBSAH

Případ muže ve svízelné situaci
Případ potopeného letadla
Případ poškozeného padáku
Orientální mise
Případ strašidelného ostrova
Případ hrabivého obchodníka s rybami
Případ osudného rubínu
Podezřelý obchod
Biggles vyhání ducha
Darebáctví za úplňku
Případ ukradeného nákladního auta

PŘÍPAD MUŽE VE SVÍZELNÉ SITUACI

1

Biggles vešel do operační místnosti letecké policie, posadil se na stůl a zapálil si cigaretu. „Právě jsem mluvil s velitelem," odpověděl na tázavé pohledy svých pilotů. „Zapletl se do nějaké podivné záležitosti, což znamená, že jsme v ní zapleteni i my. A říkám-li zapleteni, pak tím chci říci, že jsme se do ní dostali následkem neschopnosti našeho odboru."

„Jinými slovy," vložil se Algy, „nějaké jiné oddělení, kterému se nepodařilo dospět ke správnému řešení, chce zodpovědnost shodit na nás."

„To je řečeno naprosto jasně," souhlasil Biggles.

„Tak co jsme vlastně udělali?" zeptal se Bertie.

„Podle mne jde spíš o to, co jsme neudělali, přestože jsem se o tom dozvěděl teprve před chvílí od leteckého komodora," odvětil Biggles. „Případ se ještě nedostal do novin, drží ho stále pod pokličkou. Jestli se to dostane ven, pak budou ve sněmovně kladeny nepříjemné otázky a někdo si to bude muset odskákat. Mohli bychom to být i my. Mám podezření, že politici se větší měrou zajímají o své kariéry, než o nešťastného člověka, který se stal příčinou vzniklého problému."

„Jak do toho zapadáme my?" zeptal se Ginger.

„Povídá se, že mezi touto zemí a Evropou dochází k tajným přeletům."

„Znamená to snad, že je máme vypátrat a zarazit?"

„Ano. Politováníhodné na tom je to, že je to přesně tak.

K neoficiálním nočním přeletům docházelo už dříve. Věděli jsme o nich. Snad si vzpomínáte, že minulý měsíc byla řídící věž na londýnském letišti uvedena ve zmatek letadlem blikajícím na obrazovce radaru, když křižovalo dráhu jednoho z našich strojů. Jestli přijalo pokyn, aby se klidilo z cesty, tak to nepotvrdilo. Mohl to být žák nějakého klubu, který ztratil cestu, ale i tak něco takového stačí, aby operatér navádějící linkové letadlo měl okamžitě nervy nadranc při představě, že linkový pilot veze asi padesát cestujících. A to nebyl jediný případ. Lehce se řekne, ať ty přelety zatrhneme. Jak lze zastavit letadlo ve vzduchu? Kdybych chtěl po setmění se špionážními úmysly přiletět do této země, kdo by mi v tom mohl zabránit?“ Biggles se mírně usmál. „Když se to tak vezme, sami jsme to přece dělali a navzdory dělům a světlometům jsme se z toho dostali.“

„Co tedy zapříčinilo nynější povyk?“ zeptal se Algy.

„Pokud jsem to pochopil, případ je následující,“ odpověděl Biggles. „Jak víte, poměrně značný počet politických uprchlíků zpoza železné opony našel v minulých letech útočiště v této zemi. Někteří získali britské občanství. Lidé plánující tento způsob útěku obvykle narazí na jednu velkou překážku. Mají-li příbuzné, a to obvykle mají, příslušná země je zajistí, a muži, který utekl, dají na vědomí, že pokud se nevrátí, pošlou rodiče, manželku, bratry a sestry do koncentračního tábora a že už je nikdy neuvidí, ani o nich neuslyší.“

„To jsou ale syčáci,“ zavrčel Bertie.

„Je to ten nejodpornější myslitelný způsob vyděračství,“ připustil Biggles. „Ono to však má pokračování. Někdy se však stane, že muž, který se

rozhodl vyhledat svobodu, se přece jen může bránit. K tomu je nutné, aby měl informace, u kterých by dotyčná vláda nechtěla, aby se dostaly na veřejnost. Mohlo by jít třeba o dokument škodlivý třeba jednomu z lidí u moci. Majitel takové informace může získat navrch tím, že řekne, necháte-li mne a mé příbuzné na pokoji, budu mlčet; jestli však se zachováte jakkoli hrubě, vše, co vím, dám k dispozici tisku.“

„Něco takového se už stalo,“ podotkl Algy.

„Ano. A teď se něco podobného děje v případu Poláka Ludwiga Steffanse. Přijel sem před pěti lety, získal státní občanství a oženil se s anglickou dívkou. Mimochodem, Anglii poznal už dříve, protože za války sloužil v polském letectvu. Zřejmě má nějaké důvěrné informace, které může doložit písemnými doklady. Nemá sice žádné příbuzné, o něž by se musel strachovat, avšak komunistickým vládcům v Polsku dal nepředloženě na vědomí, že svůj případ sepsal, dosud ho však nezveřejnil, protože ho zatím nechali na pokoji. Jak se teď Steffans přesvědčil, tímto svým činem rozehrál nebezpečnou hru.“ Biggles zamáčkl cigaretu.

„Nějakou dobu mu to vycházelo a byl ponechán v klidu,“ pokračoval. „Pak se staly dvě věci, které situaci změnily. Steffans se oženil s místní dívkou a v polské komunistické straně nastaly změny. Jednoho z nových vládců odhalují jako lumpa a podvodníka doklady, které má Steffans. Dotyčný muž přirozeně nemůže být klidný, když Steffans vlastní tak inkriminující doklady. Nijak by si nepomohl, kdyby nechal Steffanse zabít, protože doklady jsou deponovány tak, že v případě Steffansovy smrti nebo zmizení by je jeho přítel, který ví, kde jsou, předal britským novinám ke zveřejnění. Ten člověk v

Polsku proto zařídil únos Steffansovy manželky, která je nyní v Polsku. Steffansovi bylo řečeno, že pokud příslušné doklady nevydá, může se s ní rozloučit. Otázka teď je: co udělá Steffans?“

„Řekl bych, že dokumenty vydá.“

„Steffans, který zná druh lidí, jako je muž, kterého má proti sobě, říká, že něco takového by bylo pro něho osudné. Kdyby se těch dokladů zbavil, byl by během týdne zavražděn a jeho manželku by stejně zpátky v žádném případě neposlali. Tak se věci mají v současné době.“

„Ještě pořád mi není jasné, co to má společného s námi,“ konstatoval Ginger.

„Už jsem vám to přece řekl. Jak si myslíte, že ti lotři dostali Helenu Steffansovou ze země? Lodí necestovala – nedoplula by do Polska dost rychle. Ani necestovala žádnou pravidelnou linkou letecké společnosti. Podle oficiálního názoru byla podloudně přepravena v soukromém letadle.“

„Ty tomu věříš?“

Biggles pokrčil rameny. „Vyloučeno to není. Únos by mohl být takto proveden.“

„Je Steffansova manželka opravdu v Polsku?“

„Steffans má od ní dopis, podaný na poště ve Varšavě. Je si stoprocentně jistý, že rukopis je její. Obsahem dopisu je samozřejmě dát Steffansovi na vědomí, že jeho manželka je mimo jeho dosah. Ten zoufalý muž už skoro přišel o rozum.“

„Kde žije a čím se zaměstnává?“ zeptal se Algy.

„Je zemědělským pracovníkem a bydlí v domku poblíž farmy na malém úseku pobřeží Suffolku, nazývaném Hollesey. To místo sice neznám, ale krajina

je tam plochá, takže s přistáním letadla by tam neměly být žádné potíže. Nelze pochybovat o tom, že cizí agenti si to tam už dobře prohlédli.“

„Jak se zmocnili paní Steffansové?“

„To nevíme. Steffans říká, že odešla na nákup do vesnice. Když se do setmění nevrátila a připozdilo se, zašel na policii.

Nemohli ji nalézt z důvodu, který se vyjasnil, když do Steffansova domu přišel nějaký návštěvník a sdělil, že paní Steffansová je v bezpečí za železnou oponou. Ve skutečnosti řekl, dejte mi doklady a pošleme ji domů.“

„Co na to řekl Steffans?“

„Nejdříve mi vraťte manželku a já vám pak dám doklady.“

„On to nehlásil úřadům?“

„Jistěže ohlásil. Musel to ohlásit už kvůli zmizení manželky, aby ho nemohli podezřívat, že ji zavraždil.“

„Poslyš, příteli,“ ozval se Bertie, „vždyť ta mladá žena je britskou poddanou, tak proč o její vrácení nepožádá vláda?“

„Oni už o to přes své diplomatické kanály požádali, jenže s výsledkem, jaký se dal čekat.“

„To je?“

„Odpověděli, že nevědí, o čem to britská vláda mluví. O nějaké paní Steffansové nemají ani potuchy.“

„Ty krysy,“ zavrčel Algy.

„Nadávkami paní Steffansovou zpátky nedostaneme.“

„Čeká se od nás, že v tomto ohledu podnikneme něco my?“ zeptal se Ginger.

„Ano.“

„Tak co se od nás očekává? Máme snad zaletět do Polska a pohlédnout se tam po té paní?“

„To ne. To je to poslední, co by vláda dovolila. Byl jsem požádán, abych prověřil neidentifikované letadlo, operující mezi Evropou a pobřežím Suffolku.“

Algy se zatvářil poněkud nechápavě. „Nejsou tak trochu padlí na hlavu? Jak bychom něco takového mohli udělat?“

„To nemůžeme,“ krátce odpověděl Biggles. „Tedy, pokud ho nepřistihneme na zemi.“

„Co máš tedy v úmyslu podniknout?“

„Co kdybychom zajeli do Suffolku, promluvili si se Steffansem a při tom se porozhlédli po kraji kde bydlí, to kvůli možnosti přistání. Jako bývalý pilot by nám snad mohl pomoci. Dnes je neděle, takže není v práci, mohli bychom ho zastihnout doma.“ Biggles vstal. „Ještě bych rád dodal,“ zasmušile poznamenal, „že kromě odvezení Steffansovy manželky domů bych hrozně rád sehrál nějakou habaďůru na ty bezohledné ďábly, kteří tu odpornou hru rozehráli.“

„Chceš tam zaletět?“ zeptal se Ginger.

Biggles se na chvíli zamyslel. „Ne,“ rozhodl, „pojedeme autem. Pro to, co máme před sebou, to bude vhodnější. Nejdřív budeme muset zjistit, kde Steffans bydlí, a to bychom ze vzduchu nebyli schopni udělat. Asi tak za dvě hodiny bychom měli být tam. Pospěšme si.“

*

Bylo typicky klidné podzimní nedělní odpoledne, když policejní auto, které se mezitím zastavilo v Ipswichi, aby se posádka naobědvala, ujíždělo přes Woodbridge směrem do Hollesey, kde na farmě pracoval Steffans. V neděli bylo jen málo lidí venku a Biggles začal mít potíže s nalezením domku, který hledal. Bez úspěchu se několikrát ptal, až mu byli schopni ukázat cestu kupodivu tři američtí příslušníci branných sil, kteří si z výcvikového střediska, kde bydlí, vyšli na odpolední procházku.

„Steffans? Samozřejmě," odpověděl dotázaný muž, který si se zručností, svědčící o dlouhé praxi, strkal do pusy kukuřici. „Po půl míli uvidíte vlevo rybník. Naproti jsou vyjeté koleje, které vás za pár minut dovedou k domku."

Biggles vojákům poděkoval a jel dál po vozovce, jen o málo lepší než polní cesta, která podle mapy nikam nevedla a sloužila zřejmě jen při zemědělských pracech v pustině, která se táhla jednu nebo dvě míle k pobřeží.

Biggles a Ginger vystoupili, Algy a Bertie zůstali v autě.

„Není nutné, abychom ke Steffansovi přišli jako vojenská četa," řekl Algymu Biggles. „Vy dva se tu trochu projeďte a prozkoumejte krajinu z hlediska možnosti přistání letadla. Až přijede nazpět, tak na nás počkejte."

Auto odjelo. Biggles a Ginger šli po vyjetých kolejích k domku, který bylo vidět na konci cesty.

„Je poněkud zvláštní, že ti Američané věděli, kde Steffans bydlí," poznamenal Ginger.

„Také mi to napadlo," odpověděl Biggles. „Myslím, že to z okolí jejich tábora příliš mnoho lidí neví."

Dveře domku byly otevřené, což napovídalo, že muž, kterého přišli navštívit, je doma. A opravdu, když šli kolem okna obývacího pokoje, Ginger ho viděl sedět u stolu s hlavou v dlaních; skýtal obraz naprosté skleslosti. Jistě je uslyšel, protože se zvedl a přišel ke dveřím. Byl to dobře vyhlížející chlapík, jen jeho úzkostí stažená tvář byla bledá a unavené oči svědčily o nedostatku spánku.

„Prosím. Co si přejete?“ zeptal se s výrazným přízvukem.

„Jsme policejní důstojníci ze Scotland Yardu,“ řekl Biggles a ukázal policejní průkaz. „Víme o vašich potížích. Rád bych si s vámi o nich promluvil.“

„Pojďte dál,“ unaveně odpověděl Steffans. „Posaďte se, prosím. Jak se vám podařilo mne nalézt?“

„Nějací američtí vojáci nám řekli, kde bydlíte.“

„Ach, ano,“ řekl Steffans. „Ti to vědí.“

Biggles se zatvářil poněkud nechápavé. „Proč by to měli vědět právě oni?“

„Než jsem se oženil, Helena – to je moje manželka – , pracovala v jejich jídelně.“

„Aha, už chápu,“ řekl Biggles. „Tím je to vysvětlené.“

„Už jsem sice všechno vypověděl,“ pokračoval Steffans, „ale přejete-li si položit mi nějaké otázky, zodpovím je jak nejlépe dovedu.“

„Nejdříve mi řekněte toto,“ začal Biggles. „Máte nějaký osobní názor na to, jak byla vaše manželka odvezena?“

„Myslím, že byla unesena letadlem.“

„Máte k té domněnce nějaký zvláštní důvod?“

„Byl by to nejsnadnější způsob, jak ji do Polska odvézt. Tady je všude dostatek místa k přistání. A v noci,

kdy moje manželka zmizela, jsem nějaké letadlo slyšel, i když jsem tomu tehdy nevěnoval žádnou pozornost.“

„Mohl byste jako pilot posoudit, jestli přistávalo nebo vzlétalo?“

Steffans se krátce zamyslel. „Pravděpodobně vzlétalo.“

„Pak tedy muselo být na zemi a čekat.“

„Ano. Myslím, že tomu tak bylo, protože jsem ho zaslechl jenom jednou. V bažinách bych ho totiž nemusel slyšet přistávat, kdyby se od moře snášelo klouzavým letem bez motoru.“

„Přesně tak. A co ti muži, kteří vás navštívili?“

„Ti přijeli po cestě. Auto nechali na vršku cesty. Po jejich odchodu jsem slyšel jeho motor. Předpokládám, že stejně tak přijdou i dnes večer.“

„Co tím chcete říci?“

„Dnes večer si přijdou pro mou definitivní odpověď. Buď jim dám, co chtějí, nebo se budu muset s manželkou navždy rozloučit.“

„Už jste se rozhodl, jak se zachováte?“

„Ano. Jsem rozhodnut je zastřelit,“ řekl s neochvějným klidem Steffans.

Biggles se zamračil. „Čím?“

Steffans ukázal na v koutě stojící pušku ráže dvanáct. „Je nabitá.“

„Odkud máte tu pušku?“

„Půjčil jsem si ji od zaměstnavatele na králíky, kteří nám požírají vodnice.“

„Steffansi, teď mne dobře poslouchejte,“ řekl vážně Biggles. „Dovedu se dokonale vcítit do vašich pocitů, jenže zastřelením těch chlapů ničemu nepomůžete –

nejméně své manželce. Dříve než se odhodláte k něčemu tak zoufalému, dejte mi příležitost se o něco pokusit.“

„Co můžete udělat? Zatknout je nemůžete, protože jako oficiální agenti si mohou činit nárok na diplomatickou imunitu, jak mi sami řekli.“

„To by bylo možné,“ pochmurně odvětil Biggles. „Kde jsou ty dokumenty? Jsou v domku?“

Steffans zaváhal.

„Jestli vám mám pomoci, budete mi muset důvěřovat.“

„Ty doklady jsou tady. Přivodily by pád komunistického představitele, který teď z pozadí ve skutečnosti ovládá mou vlast.“

„Mohl byste mi je nakrátko půjčit?“

Steffans byl překvapen, polekán. „Proč je chcete?“

„Mám plán. Po pořízení fotokopií vám doklady vrátím. Pak jim je budete moci dát výměnou za svou manželku a přesto na ně stále budete něco mít.“

„Když jim přenechám všechny doklady, jakou záruku budu mít, že mi manželku vrátí?“

„Dovolíte, abych se té záležitosti ujal sám?“

Steffans jen zoufale mávl rukou.

„Nechť to dopadne jakkoli, horší než teď to být nemůže,“ nadhodil Biggles.

„Co mám říci těm mužům, až dnes večer přijdou?“

„Neříkejte jim nic. Mluvení ponechte na mně. Mám v úmyslu tu zůstat s vámi a uvidíme, jak se jim budou zamlouvat návrhy, které jim přednesu.“

Steffans se poněkud uklidnil. „Dám vám je,“ rozhodl se. „Ani nevíte, co to znamená mít někoho, kdo mi v tomto hrozném dilematu pomůže.“

„Myslím, že vím,“ tiše odpověděl Biggles.

Steffans vyšel po schodech nahoru, brzy se vrátil s obálkou, kterou Bigglesovi předal se slovy: „Teď jsme já a moje manželka ve vašich rukou. Mohu udělat ještě něco jiného?“

„Uvařte šálek čaje, já si zatím zajdu na vršek cesty s někým promluvit,“ odpověděl Biggles. „Vrátím se.“ Vyšel ven, Ginger za ním.

Algy a Bertie už na ně čekali.

„Tak co jste zjistili?“ zeptal se Biggles.

„Tady by se dalo přistát skoro kdekoli, ale ve vzdálenosti necelé míle je upravená plocha,“ hlásil Algy.

„Výborně!“

„A jak jste pořídili vy?“

Biggles jim krátce vypověděl, co se událo. „Počkám tady, což znamená, že vy budete muset čekat na mne,“ rozhodl. „Tady však nemůžete zůstat. Vraťte se kousek k silnici. Až budu hotov, zapískám na vás. Pro všechny případy se zatím postarejte o toto.“ Podal Algymu obálku. „Uvidíme se později.“

Biggles a Ginger se vrátili do domku, kde už byl připraven čaj.

„Předpokládám, že ti vaši návštěvníci mluví anglicky,“ obrátil se na Steffanse Biggles.

„To ano, jsou z londýnské úřadovny.“

Biggles přikývl a natáhl se pro čaj. „Výborně. Takže jsme všichni připraveni.“

Růžově zlatá zář zapadajícího slunce dohasínala. Havrani, kteří den strávili na strništích, s hlasitým krákoráním odlétali do svých hnízd. Ze vzdálené vesnice se tichým vzduchem nesl zvuk kostelních zvonů. S umírajícím dnem se stíny rozplývaly v šeru a noc se ujímala vlády. Muž, který za cenu ztráty manželky získal

svobodu v osamělém domku na okraji mokřiny, rozsvítil lampu na stole. Když se vracel k židli, ozvalo se zabouchnutí dveří auta. „Už jdou," řekl tiše.

O několik minut později na štěrku zakřupaly kroky. Krátce se ozvaly nezřetelné hlasy. Dveře se otevřely a objevili se dva muži; na prahu se zastavili, když viděli, že Steffans není sám. Jeden z nich se na Steffanse podíval a něco řekl cizím jazykem.

„Mluvte anglicky," odměřeně požádal Biggles.

„Kdo jste?" ozvalo se v odpověď.

„Na tom nezáleží, kdo jsem," řekl Biggles. „Já ale vím, kdo jste vy a proč jste tady. To vám musí stačit. Tu ruku z kapsy můžete vytáhnout. Nikdo vás nezastřelí, přestože si to velmi zasluhujete. Nebude to trvat dlouho."

Ponuře se tvářící muž opět oslovil Steffanse vlastním jazykem. Měl mohutnou postavu, na sobě měl tmavé šaty.

„Mluvte se mnou," úsečně poručil Biggles. „Já jednám jménem pana Steffanse. Pojďme k věci. Pan Steffans je ochoten vám dát to, co chcete, jestli mu vrátíte manželku."

„To je rozumné." Muž natáhl ruku. „Dejte mi ty doklady."

„Jenom ne tak zhurta. Kde je paní Steffansová?"

„Bude přivedena."

„Ty doklady dostanete, až ji sem přivedete."

„Vy nám nevěříte?"

Biggles v úsměšku zkřivil rty. „Ne. Nevěřím vám o nic víc než chřestýši. Když jsem vám to teď řekl jasně, přiveďte paní Steffansovou a já dohlédnu, abyste dostal doklady."

„To nějakou dobu potrvá, než ji sem budeme moci přivést. Ona není tady.“

„Nějakou dobu potrvá, než přineseme doklady. Ty tady také nejsou. Jak dlouho vám bude trvat, než sem přivedete paní Steffansovou?“

„Dvacet čtyři hodiny.“

„Dobře. Sejdeme se tady zítra ve stejném čase – řekněme v devět hodin. Vy přivedete paní Steffansovou, já přinesu doklady.“

„Nejsem si jistý, jestli to vyjde.“

„Měl byste se raději postarat, aby to vyšlo.“

„Co tím chcete říci?“

„Tím chci říci, že nebude-li zítra v devět hodin večer paní Steffansová tady v tomto pokoji, obsah dokladů se ocitne na přední stránce všech londýnských ranních novin.“

„To byste se neodvážil udělat.“

„Neodvážil? To mě neznáte.“

„Přivedlo by to do rozpaků vaši vládu.“

„Ne tolik jako vaši.“

„Kde jsou ty doklady?“

„Tam, kde na ně nemůžete dosáhnout a ani si na ně nesáhnete, pokud nepřijmete mé podmínky. Teď už raději vypadněte. Už k tomu nemám co dodat.“

Muži odešli bez jediného slova. Boty zachrastily na cestě.

Ozvalo se zabouchnutí dveří auta.

Steffans byl ve tváři bílý jako křída. „Nikdy bych se neodvážil takto s nimi mluvit,“ řekl skoro neslyšným hlasem.

„Před takovým druhem plazů si neberu před ústa žádné servítky.“

„Myslíte, že sem manželku přivedou?“

„Přivedou. Nemějte obavy. Budeme tady s vámi. Teď však odjedeme domů. Na shledanou zítra. Dobrou noc.“

Biggles a Ginger šli mlčky k místu, kde se k nim po zapískání připojilo auto.

„Co je nového?“ zeptal se Algy.

„Dozvěděli jsme se jednu nebo dvě věci,“ odpověděl Biggles. „Oprávněně doufám, že zítra touto dobou bude paní Steffansová přivedena domů. Skutečnost, že potřebují dvacet čtyři hodiny, aby ji sem přivedli, je jednoznačným důkazem, že není v této zemi. Ten časový faktor také nasvědčuje, že k její přepravě je nutné použít letadla, protože jiným způsobem by sem nemohla být dopravena včas. Kdyby totiž byla v této zemi, nepotřebovali by dvacet čtyři hodiny k tomu, aby ji sem přivedli. Budeme tady a dohlédneme na to, aby nedošlo k nějakým čachrům.“

„Příteli, ty tvrdíš, že těm krysám nemůžeme nic provést?“ zabručel znechuceně Bertie. „Nějak je mi proti mysli, že by jim to mělo jen tak lehce projít.“

„Raději o tom nemluv,“ nevlídně řekl Biggles. „Pokud mají diplomatickou imunitu, jsou nedotknutelní. Britská vláda nemůže udělat nic víc, než požádat o jejich vyhoštění z Anglie. To patří k politice. Nechte to raději být. Zítra pořídíme fotokopie dokladů a vrátíme je.“

Když po silnici ujeli asi jednu míli a auto dojelo ke vchodu do amerického tábora, kolem něhož se poflakovalo několik vojáků, Biggles šlápl na brzdu a zastavil. „Počkejte moment,“ řekl. „Mám nápad.“ Vystoupil, došel k Američanům a pak k nim, tísnícím se kolem, několik minut promlouval. Když se vrátil,

neposkytl žádné vysvětlení, jen podotkl, že by se mohli ukázat jako dobří spojenci, kdyby jeho plán ztroskotal. S těmito slovy se znovu rozjel.

*

Následující den, za houstnoucího šera asi v půl deváté večer, na nejvyšším místě vyježdených stop, vedoucích ke Steffansovu domku, zastavilo auto. Biggles a Ginger vystoupili.

Biggles se s vážným výrazem obrátil k těm, kteří zůstali v autě. „Víte přesně, co je vaším úkolem?“

„Ano,“ odpověděl Algy. „Auto schováme na nějakém příhodném místě, kde ho nebude vidět, a počkáme, až přiletí letadlo. Jestli nepřiletí do půl desáté, přijdeme do domku. Jestli přiletí a přiveze paní Steffansovou, necháme ji i s doprovodem dojít do domku. Pak se zblízka podíváme na to letadlo.“

„Takový je plán,“ potvrdil Biggles. „Buďte opatrní. Nechceme žádné střílení, pokud to nebude výslovně nevyhnutelné. Čím tišeji celou záležitost provedeme, tím lepší pro všechny. Je fakt, že já se už teď pohybuji na hranici toho, co by někdo nazval mou úřední povinností. Všichni víte, co to znamená. Vyjde-li můj plán, v což doufám, tak fajn. Jestli se ale nepovede, tak si to odskáču. Je mi to ale úplně fuk, pokud Steffansovi bude vrácena manželka a nám se ty únosce podaří porazit jejich vlastní zbraní. To je všechno. Tak do toho.“

Auto odjelo. Biggles s Gingerem šli po vyjetých stopách k domku, kde našli znervózněného Steffanse, čekajícího na ně.

„Jen klid," povzbuzoval ho Biggles „Všechno bude zase v pořádku. Necháme dveře otevřené, abychom slyšeli, co se venku děje."

Pohodlně se usadili a začali čekat.

Půl hodiny se nedělo nic. Pak se z cesty ozval zvuk přijíždějícího auta. Na nejvyšším místě zastavilo. Bouchly dveře a auto se znovu rozjelo.

„Co dělají?" zeptal se z úzkostí v hlase Steffans.

„Doufám, že auto odjelo pro vaši manželku," odpověděl Biggles. „Na nejvyšším místě vyjetých stop někdo vystoupil. Už přichází."

Jeden z mužů, kteří tu byli předešlý večer, vešel do pokoje, jako kdyby mu domek patřil. „Tak," řekl odměřeně, „už jsme všichni tady."

„Všichni ještě ne," stejným tónem odvětil Biggles. „Ještě musí přijít paní Steffansová."

„Brzy bude tady. Dejte mi ty doklady."

„Doklady dostanete, až v pokoji bude paní Steffansová – ani o vteřinu dřív," odměřeně odpověděl Biggles. „A ne abyste se pokoušel o nějaký podraz. V přítomnosti lidí, jako jste vy, mne svědí prst na spoušti."

Čekali. Uplynulo deset minut. Pak se zdaleka ozval hukot letadla. Zvuk odumřel, když pilot vypnul motor. Nikdo neřekl ani slovo. Biggles si zapálil cigaretu. Dalších deset napětím těhotných minut se pomalu vleklo. Pak se zase ozval zvuk auta. Zůstalo stát. Bouchly dveře. Byly slyšet blížící se kroky. Pak se ve dveřích objevila mladá žena s mužem po každé straně. Když uviděla manžela, odtrhla se od nich a spěchala k němu.

„Tady máte tu ženu," hrubým hlasem řekl čekající muž. „Tak mi předejte ty doklady."

Biggles je vytáhl z náprsní kapsy a podal mu je.

Muž pokynul svým druhům a obrátil se k odchodu.

„Ještě okamžik," řekl Biggles, a Ginger ztuhl v očekávání toho, o čem věděl, že teď přijde.

„Kdyby vám ještě někdy napadlo zopakovat si ten svůj násilnický čin, chci abyste věděli následující," odměřeně pokračoval Biggles. „Svou část dohody jsem splnil. Chtěli jste jisté doklady, teď je máte. V mé kanceláři v Londýně ve Scotland Yardu jsou však jejich fotokopie. Pokud tady ty lidi necháte na pokoji, máte mé slovo, že tam zůstanou. Kdyby vám však napadlo panu Steffansovi nebo jeho manželce znovu nějak zkomplikovat život, pak je předám tisku."

Nastalé ticho přetékalo napětím.

Ruka vyjednávajícího muže se pomalu sunula ke kapse.

„Ne abyste se pokoušel o nějakou hloupost," varoval ho Biggles. „Někoho zastřelit by byl ten nejjistější způsob, jak zmařit cíl svého snažení, pokud chcete obsah těch dokladů uchovat v tajnosti."

Muž polkl. „Podvedl jste mě," řekl hlasem sálajícím zuřivostí.

„Od vás, který se terorismem živíte, zní ta slova směšně," chladně konstatoval Biggles. „Nu, ale řekněme, že jsem podváděl," pokračoval. „Co s tím chcete dělat? S těmi filmy v mých rukou je Steffans v lepším postavení, než kdykoli dříve, za to si ovšem můžete sami svou zločineckou hrou. Teď jste vy mužem ve svízelné situaci. Dám vám návrh, kterým si možná budete moci zachránit svůj skalp. Kromě lidí v této místnosti nikdo jiný o

existenci fotokopií neví. Nebudete-li mluvit vy, my určitě ne. Zkrátka, jestli se při předávání dokladů svému šéfovi zapomenete zmínit o těch fotografiích, pak by mohlo být vše v nejlepším pořádku.“ Tři muži se rozzářili.

„Ještě něco,“ řekl Biggles a podíval se na muže, který přišel poslední. „Jste pilotem letadla, které přivezlo paní Steffansovou?“

Muž si zvlhčil rty. „Ano.“

„Tak byste raději měl do Londýna odjet se svými kumpány. Nemá význam se vracet k letadlu. Nenajdete ho tam.“

„Ale –,“ vyhrkl muž.

Biggles ho však přerušil. „Do této země jste přiletěl ilegálně. Vyhovovalo mi, nechat vás sem přiletět. Dohlédl jsem však na to, abyste se stejným způsobem už nemohl vrátit. To je všechno.“

Muži ještě několik vteřin stáli a upřeně hleděli na Bigglese, jako by je na něm něco fascinovalo. Pak jeden za druhým odešli. Steffans je ze dveří sledoval, jak dlouhými kroky kráčejí po vyjetých kolejích. Když se vrátil do pokoje, řekl: „V bažinách něco hoří.“

„To je letadlo,“ stroze konstatoval Biggles. „Neměl jsem nejmenší chuť nechat je v něm odletět. Zajistit ho úředně by znamenalo mnoho vysvětlování, kterému je lepší se vyhnout. Shořelá letadla stejně jako mrtví lidé už nemohou nic vyprávět.“ Biggles se zadíval na Gingera. „Bertie se toho ujal s nesmírným potěšením.“

Steffans, který se mezitím připojil k manželce, vyskočil, když se z nejvyššího místa cesty ozval hluk, jako kdyby tam došlo k nějaké bitvě. „Co je zase tohle?“ vykřikl.

Biggles se zakřenil. „Ach, zapomněl jsem se zmínit, že včera cestou domů jsem několika Američanům řekl, že vaše manželka byla unesena komunisty, i proč k tomu došlo.

Protože je obsluhovala v jídelně a vážili si jí, posoudili tento čin velmi černě.“

Ginger se podezřívavě podíval na Bigglese. „Tys jim řekl, že chlapi odpovědní za ten únos sem dnes večer přijdou?“

Bigglesův úšklebek se ještě více rozšířil. „Snad jsem se o tom zmínil. Už to tak vypadá. Padl návrh naházet je do rybníka. Raději bychom si toho ale neměli všímat, aby nikdo nemohl říci, že jsme v tom měli prsty.“

Hluk pomalu ustával. Biggles vstal. „Algy a Bertie už by měli být každou chvilku zpátky,“ řekl Gingerovi. „Měli bychom se podívat, co se tam stalo. Steffansi, dobrou noc. Dobrou noc, paní Steffansová. Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci. Myslím, že teď už se nemusíte ničeho obávat.“

„Co když ten muž svému šéfovi řekne o fotografiích?“ zeptal se Steffans.

„Ale neřekne,“ ujišťoval ho Biggles. „On přece dobře ví, jako každý jiný, že lidi, kteří drží šňůry železné opony, jsou ke svým zaměstnancům, kteří něco zpackají, stejně nemilosrdní, jako ke svým nepřátelům. Pokud jde o dnešní večer, nikde o něm ani muk, nezapomeňte na to. Místní policii sice budete muset oznámit, že se vaše manželka našla, nemusíte jim však říkat jak. Tak ještě jednou, dobrou noc. Pojď, Gingere.“

Pár v objetí zanechali za sebou, vyšli ven a po vyjetých stopách pokračovali do mírného svahu, kde už

bylo naprosté ticho. Algy a Bertie tam byli a prohlíželi si vrak auta, převráceného na okraji rybníka.

„Co se tu stalo?“ zeptal se Algy.

„Vypadá to, jako by tu zasáhly Spojené národy,“ záhadně odpověděl Biggles s pohledem upřeným na auto, pomačkaný klobouk a rozbité brýle. „Pojďme raději odtud, než někdo půjde kolem a začne nám klást nemístné otázky. Dnes jsme udělali dobrý skutek a nemám nejmenší chuť svézt v našem autě skupinu surovců, kteří zřejmě přišli o svůj dopravní prostředek.“

„To tedy rozhodně ne,“ vřele souhlasil Bertie. „V tom s tebou souhlasím, vždycky. Nechť ti darebáci jdou domů pěšky.“

PŘÍPAD POTOPENÉHO LETADLA

2

Biggles se podruhé podíval do tváře svého šéfa, leteckého komodora Raymonda z oddělení Zvláštní letecké policie ve Scotland Yardu, když na jeho příkaz vešel do kanceláře.

„Proč se na mne tak díváte?“ zeptal se letecký komodor.

Biggles se usmál. „Připadlo mi podivné, proč se právě vy tak tváříte.“

„Posaďte se, řeknu vám proč. Co byste řekl na mou zcela vážně míněnou informaci, že na dně jednoho jezera ve Skotské vysočině Highland parkuje nějaké letadlo.“

„Doufám, že to tam pilot shledává pohodlné,“ podobným tónem odpověděl Biggles. „Co to má znamenat? Navrhl snad nějaký potřeštěnec letadlo pro podmořské létání?“

„Je možné, že to žádná legrace není,“ zvážněl letecký komodor.

„Kdo vám o tom řekl, pane?“

„Právě jsem měl hovor s nějakým vedoucím pracovníkem podniku Highland Hydro-Electric Board. Myslel si, že bychom to rádi věděli.“

„Jaký druh stroje to je – vojenský nebo civilní?“

„To on neví. Právě to chci, abyste zjistil vy. Jde-li o typ Královského letectva, může si to pak převzít ministerstvo letectví. V zásadě jsem se dověděl toto. V severozápadním koutě oblasti Cairngorms je jedna vodní plocha nazývaná Lochnaglash. Drobností, která by vám

to místo pomohla nalézt, je to, že jde o nejmenší z řady tří jezer hluboko v horách, z nichž každé je napájeno přítokem z jezera hořejšího. Samotné jezero Lochnaglash je pramenem malé říčky zvané Glash, která se o dvanáct mil dále vlévá do řeky Spey. Do vesnice jménem Balashlin vede hrbolatá neupravená cesta v délce čtrnáct mil.“

„To vypadá na hezky divokou krajinu,“ poznamenal Biggles.

„Také že je. Po několik měsíců v roce tam veškerý přístup znemožňuje sníh. Kdysi tam byl hluboký les. Jenže šoulačky na vysokou v dnešní době vyšly z módy a po smrti statkáře bylo místo nabídnuto k prodeji. Zakoupil ho lesní podnik Forestry Commission, který tam konal nějaké pokusy s výsadbou stromů, teď už tam nepracuje. Lidi z hydroelektrárny zřejmě nemají zájem o nic jiného než o vodu. Jezera jsou napájena vodou z tajícího sněhu na vrcholcích okolních hor. V letním období tam posílají muže zkontrolovat úroveň vodní hladiny. Následkem posledního období sucha zjistil při poslední kontrole hladinu mimořádně nízkou. A nad hladinou uviděl nějaký předmět, který prý vypadá jako vršek směrového kormidla letadla. Nepřichází v úvahu, že by to mohl být strom, protože nikde poblíž žádné stromy dávno nejsou, s výjimkou malé plochy o kus dál, na níž pár stromů vysadili lidi z podniku Forestry.“

„Jestli to je opravdu letadlo, tak už tam musí být hezky dlouho,“ poznamenal Biggles. „Už muselo uplynout hodně roků, protože teď se vedou záznamy o každém letadle, které beze stopy zmizí.“

Letecký komodor souhlasně přikývl. „Mohl by to být pozůstatek z války. Nejjednodušší způsob, jak tu

záležitost vyjasnit, je zaletět tam a podívat se na to. Předpokládám, že si vezmete Vydru a přistanete na jezeře; jinak byste si musel odněkud sehnat člun, abyste se k tomu předmětu dostal. Jenže na místě nic takového není, proto muž z hydroelektrárny nemohl nic víc udělat.“

„Dobře, pane.“ Biggles se podíval na hodinky. „Odletím raději hned, dokud je hezké počasí. Oblast Cairngorms s mračným příkrovem není zrovna dobrým místem k létání. Objasnění by nám nemělo trvat nijak dlouho.“

Biggles se vrátil do své kanceláře, kde na něho čekali policejní piloti.

„Tak co pro nás máš?“ zeptal se Ginger.

Biggles se ze široka usmál. „Lochneská příšera, otrávená neustálým výsměchem, se náhle objevila v místě zvaném Lochnaglash. Vypadá jako letadlo. Poletíme tam s Vydrou a chytíme ji za ocas. Budeme potřebovat podrobnou mapu oblasti Banffshire ve Skotsku, a snad ještě plavky. Ty, Gingere, bys, pro případnou identifikaci, mohl s sebou vzít kartotéku poválečných letadel, která zmizela.“

„Kolik času nám ta práce zabere?“ zeptal se Algy.

„Nemělo by to trvat dlouho – proč?“

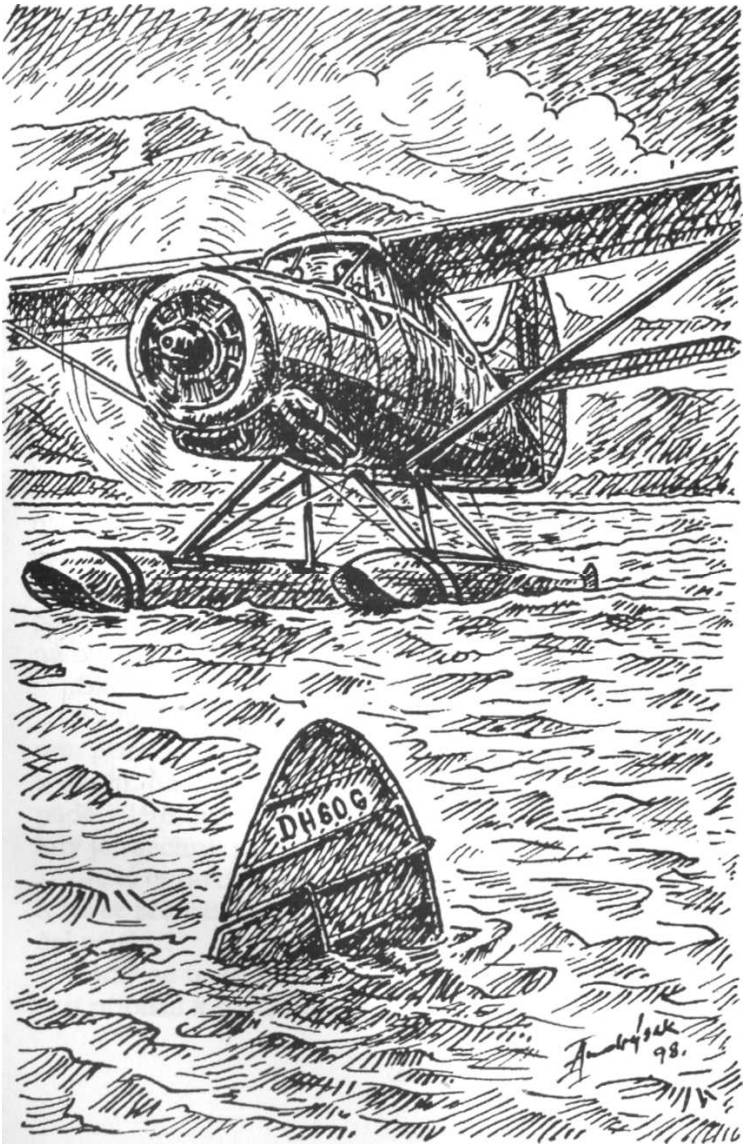
„Neměli bychom si raději vzít něco k jídlu, pro případ, že tam ztvrdneme přes noc?“

„To ano,“ souhlasil Biggles. „Tam není možnost nic sehnat. Tak jdeme. O celé té záležitosti vám povím cestou tam.“

Obojživelné letadlo Vydra, patřící letecké policii, o čtyři hodiny později za hezkého počasí ztrácelo výšku při kroužení nad jezerem, které nebylo obtížné nalézt. Kvůli

vysoko se tyčícím horám, svírajícím tři jezera v dlouhém úzkém údolí, však nebylo jednoduché přistát. Jezero Lochnaglash mělo sice dostatečnou délku, bylo však málo široké. Teprve po třech neúspěšných pokusech o přistání se Bigglesovi podařilo proletět jediným otvorem, úzkým hrdlem, kterým za jarního tání vytékala z jezera nadbytečná voda, aby vytvořila menší přítok řeky Spey.

Dříve, než plováky letadla políbily tmavou, i pod letní oblohou zlověstně vypadající vodu, Ginger uviděl předmět, kvůli němuž sem přiletěli. Bylo to jediné místo, kde byla narušena nezčeřená hladina, v níž se s věrností zrcadla odrážely okolní hory. Z předmětu, vzdáleného asi padesát yardů od kamenitého pruhu země, vzdáleně připomínajícího pláž, bylo vidět jen několik palců. Všude jinde po celém obvodu jezera výchozy skal ve svazích hor klesaly v hrůzu nahánějícím sklonu přímo do vody. Bílý úzký pruh naznačoval přítomnost sněhu v okrouhlé prohlubenině svahu, do něhož se sluneční paprsky nikdy nedostaly. Nikde v dohledu nebyla ani živá duše, ani jediný živý tvor, kromě orla vysoko na obloze. Nebyl tu ani jediný strom, kromě malého shluku křovinatých bříz, zakořeněných na jednom konci pláže. Zkrátka a dobře, byla to typicky odlehlá a nepřístupná oblast Skotské vysočiny, nazývané Highlands.

„Je to opravdu směrové kormidlo letadla“ prohlásil Algy …

„Skličující místo,“ poznamenal Bertie.

„Tady bylo možno čekat takovou divokou a necivilizovanou přírodu,“ odvětil Biggles, pojíždějící s letadlem pomalu k místu, na které ukazoval Ginger. „Jestli to tady takto vypadá v létě, jen si představte, jaké to tu musí být v zimě, kdy je všechno pod sněhem a jezero je pokryto ledem.“

„Je to opravdu směrové kormidlo letadla,“ prohlásil Algy, když se přiblížili k předmětu. „Kdo se tady, proboha, pokoušel přistát?“

„Brzy se to dovíme,“ odpověděl Biggles, když se s Vydrou přiblížil k cíli a vypnul motor. „Gingere, buď připraven s kotvou, až doplujeme těsně k předmětu. Tady asi nebude hluboká voda, jinak by se tu nic nemohlo ukázat nad hladinou.“

„Řekl bych, že ta směrovka patří k typu Gipsy Moth,“ řekl Algy.

„Tak to už tu musí být dlouho,“ dodal Biggles. „Firma De Haviland jich určitě vyrobila stovky, dnes už jich však není mnoho vidět.“

Vydra připlula blíž a zůstala klidně stát. Teď, když letadlo stálo tak blízko směrovky, že se jí Ginger mohl dotknout, pomalu, aby nezčeřil vodu, spustil kotvu.

Všichni v předklonu čekali, až se vlnky uklidní, ale už dříve bylo v křišťálově čisté vodě zřetelně vidět obrysy letadla. Ukázalo se, že je téměř v rovnováze, s lehce nakloněným předkem, proto ocasní část byla jediná, která porušila vodní hladinu. Horní hrana vršku letadla byla asi šest stop pod vodou. Letadlo v poloze souběžné s pobřežím spočívalo na mírně se svažující ulomené skále.

„Je to Gipsy,“ řekl Biggles s konečnou platností. „Jde tu zřejmě o nějaký starý příběh.“

Několik minut všichni mlčky hleděli do vody.

„Není v něm nikdo,“ řekl Ginger. „Jsem si zcela jistý, že obě sedadla jsou prázdná.“

„Díky bohu za to,“ zabručel Bertie. „Z mrtvol mi chodí po zádech mráz.“

„Je někdo schopen přečíst identifikační písmena?“ zeptal se Biggles.

Písmena však nebyla čitelná ani při úplně klidné hladině, zřejmě kvůli lehkému povlaku bahna nebo plevele.

„Ten pilot ale nemohl mít všech pět pohromadě, když se tu pokoušel přistát,“ prohlásil Bertie.

„Ne nezbytně,“ oponoval Biggles. „Myslíš, že šlo o nehodu?“

„I to se lze domnívat, já si tím však nejsem ani trochu jistý.“

„Co tím chceš říci?“ zeptal se Ginger.

„Podívejme se na to takto,“ navrhl Biggles. „Kdyby motor vynechal náhle, letadlo by se při dopadu na vodu zlomilo. V takových případech se křídla aspoň vyhnou, pokud se od trupu neodlomí; jak však všichni sami vidíte, letadlo není vůbec porušené, dokonce leží na kýlové ploše. A navíc, kdyby se letadlo zřítilo, bylo by na jednom ze sedadel přinejmenším aspoň jedno tělo. Na tom, jak to tady vypadá, je něco nepřirozeného.“

„Jestli měl pilot problémy s motorem, možná se pokoušel přistát na tom kousku pláže, jenže dosedl dřív,“ nabídl Ginger.

„V tom případě by však příď letadla směřovala ke břehu. Pochybuji o tom, vždyť ten břeh sotva viděl. Vžij

se do pilotovy situace. Má problém. Co si vybere, nouzově přistane na vodě daleko od světa, nebo to zkusí na suché zemi, a to i za cenu katastrofy?“

„Já bych si vybral vřesoviště.“

„Já také,“ potvrdil Biggles. „Pamatuješ, jak jsem musel slétnout dolů, abych se orientoval, a to byl motor v dobrém stavu. Udělal jsem to, co bylo nutné, jenže s nejistě jdoucím motorem bych se toho neodvážil.“

„Tak moment, kamaráde,“ protestoval Bertie. „Chceš tím říci, že sem pilot svůj stroj posadil *dobrovolně*? Dává to nějaký smysl?“

„Nedává,“ připustil Biggles. „Jenže ani mnoho jiných věcí, které se dějí, nedává smysl. Jsem ochoten připustit zřícení letadla, tedy tvrdý dopad na vodu. Pilot mohl ovšem dosednout na břicho. Ale proč zrovna tady, když věděl, že se bude muset zachránit plaváním? Mám pocit, že ten stroj sem přiletěl s určitým záměrem, i když nemám tušení s jakým. Vidím pouze jednu možnost. Mohlo se to stát v zimě, kdy je jezero zamrzlé. Když pak led roztál, letadlo pozvolna kleslo do polohy, v níž ho vidíme teď. Jsou k tomu dva důvody. Jednak, pilot musel vědět, že jezero je zamrzlé, a ten druhý, pilot po přistání odešel a letadlo opustil, aniž by to hlásil.“

„V zimních podmínkách sem ani nebylo možné dostat záchrannou četu,“ připojil se Algy. „Je možné, že zemřel vysílením, když se snažil dojít pro pomoc.“

„V tom případě by však po roztání sněhu muselo být nalezeno tělo. Nezapomínejte na to, že tady někde poblíž pracovali a brali vzorky půdy k rozboru lidé z podniku Forestry.“

„Možná se utopil,“ dodal Ginger.

„Tělo by vyplavalo na hladinu. V kabině uvězněn nezůstal. Proč tu ale plýtváme časem s nějakými dohady? Gingere, kolik Gipsy Moth je v kartotéce nahlášených jako zmizelé? Všiml jsem si, že sis v ní cestou sem četl.“

„Vzpomínám si, že pouze tři,“ odpověděl Ginger a vytáhl kartotéku. „Jedno letělo na západ k Hornovu mysu, další, patřící nějakému plantážníkovi a letící nazpět do Malajska, se buď zřítilo do kanálu La Manche nebo zmizelo někde v Evropě.“

„Žádné z nich neletělo sem. Pokračuj.“

„Další byl případ muže, s nímž chtěla mluvit policie v souvislosti s vraždou. Existovalo podezření, že bývalý člen přepadového komanda Alva Murray zastřelil svou manželku.

Potom odletěl na letounu Gipsy a už ho nikdy nikdo neviděl. Tehdy jsme při pátrání pomáhali i my. Tys tehdy došel k názoru, že našel bezpečný úkryt někde v Evropě.“

Biggles se zamračil. „Vzpomínám si na ten případ. Už to musí být tak sedm nebo osm roků. Bylo to v červnu, takže na svou ledovou teorii můžeme zapomenout, jestli se potvrdí, že jde o toto letadlo. Bylo-li někdy něco připraveno promyšleně, pak to byla tato záležitost. Murray se přihlásil do leteckého klubu, aby získal letecký průkaz C – jak řekl. Už tehdy musel vědět, co má v úmyslu udělat, protože v průběhu letecké výuky vybíral peníze, vždy po několika stovkách, celkem asi čtyři tisíce liber. Pak manželku zastřelil, v letadle klubu uletěl a zmizel. Jak se ukázalo, byl to chorobný žárlivec a myslel si, že ho manželka podvádí. Tak se to tehdy jevilo. Jaká byla evidenční písmena toho letadla?“

„GB-XKL.“

Biggles vstal. „To by mohlo být ono. Jestli ano, pak není divu, že jsme ho nikdy nenašli. Brzy to objasníme. Člověk plánující, že zmizí, by těžko hledal lepší místo nebo vymyslel mazanější způsob. Ponořím se dolů. Boky trupu jsou v svislé poloze, takže by nemusely být nějak moc zašpiněné.“

Oblékl si plavky, spustil se do vody a plaval dolů. Půl minuty ho ostatní viděli plavat podél boku trupu, pak vyplaval na hladinu.

„Brr. Ta voda je ale studená!“ vykřikl, když se vyškrábal na palubu. „To však teď není důležité. Konečně víme, kde letadlo GB-XKL skončilo svou existenci. Jenže zdaleka nevíme, kde skončil Murray. Jdu se obléci, zajeďte s letadlem k pláži. Protáhneme si nohy, něco sníme a popřemýšlíme o tom.“

Za několik minut seděli na suchých kamenech v teplých slunečních paprscích.

„Pokusíme se Gipsy vytáhnout na břeh?“ zeptal se Ginger.

„Ještě ne,“ rozhodl Biggles. „Tam je mu mnohem líp.“

„Proč?“

„Předpokládám, že Murray ještě žije. Kdyby se ta záležitost dostala na veřejnost, doslechl by se to a dostal by strach. Po tolika letech si jistě myslí, jak nádherně se zajistil. Jestli se ale doví, že bylo nalezeno letadlo, bude mnohem obtížnější ho najít než teď. Jestli byl schopen vypracovat takový plán, musí mít zatraceně dobrý mozek a nervy.“

„Takže si myslíš, že tady letadlo potopil úmyslně?“ zeptal se Bertie.

„Jestli si vzpomínáš, podezření, že někdo něco právě takového udělal, jsem měl už před tím, než jsme se dověděli, co víme teď," odvětil Biggles. „Všechno tomu nasvědčuje. Jedna nebo dvě věci mne však přece jen uvádějí do rozpaků. Murray určitě přesně věděl, co chce udělat a musel pro to učinit nezbytné přípravy. To znamená, že toto místo dobře znal – pláž, hloubku vody a podobně. Zřejmě tu už někdy dříve byl. Jeho jméno napovídá, že je Skot, takže může pocházet z těchto končin. Každý obyvatel Skotské vysočiny, který odjede do světa, má jediné přání, vrátit se na své milované vřesoviště. Mají to v krvi. Murray se možná vrátil domů."

„Pokud jde o přípravy, o nichž ses zmínil," vmísil se do řeči Ginger, „nezdá se mi, že nějaké musel dělat. Když letadlo potopil, nemusel udělat nic, než doplavat ke břehu."

„Kromě sebe musel přece na břeh dopravit ještě jiné věci. Jestli chtěl nějakou dobu zůstat v úkrytu, potřeboval jídlo. Musel si usušit oblečení. Také měl s sebou maličkost, čtyři tisíce liber. Měl dost rozumu, aby nechodil do vesnice, když věděl, že příchod neznámého člověka je v těchto krajích předmětem rozhovorů a všelijakých dohadů." Biggles vstal a vykročil směrem ke shluku bříz. „Co chceš dělat?" zeptal se Algy.

„Chci se přesvědčit, jestli tu po Murrayovi nezůstaly nějaké stopy o jeho zdejším pobytu. Na pláži by nic nenechal a jiných úkrytů tady není nijak mnoho."

Všichni vykročili ke křovinám.

Skoro zároveň přišli k místu, kde kdysi hořel oheň.

„Řekl bych, že tady si sušil oblečení," řekl Biggles. „Helemese! Co je toto?" Sehnul se a ze změti

rozlézajícího se vřesu vytáhl konec nějaké šňůry. Zatáhl, pak znovu, a znovu, až byla dlouhá skoro padesát yardů. Na konci byl nějaký zvláštní předmět. Kromě Bigglese všichni údivem vykřikli. Byly to splasknuté zbytky plovací vesty, někdy používané při výuce plavání.

„Takže neuměl plavat," řekl Ginger.

„Jako člen přepadového komanda musel umět plavat," připomněl Biggles. „Kromě sebe musel přepravit na břeh ještě jiné věci. Třeba pytel nebo tornu. Nikdy jsem ani s tornou ani s pytlem nemusel plavat, myslím si však, že by to nebylo jednoduché. Nezapomínejte, že měl čtyři tisíce v bankovkách. Určitě nechtěl, aby nasákly vodou. Řekl bych, že plovací vesta jeho zavazadla udržovala nad hladinou, než je šňůrou přitáhl ke břehu. Řekl jsem, že ten chlap měl všechno dokonale promyšleno. Jestli s letadlem dosedl opatrně, nepotopilo se okamžitě. Měl čas vybrat nějaké oblečení a vložit ho do pytle k tomu účelu přinesenému. Stačilo jen nafouknout vestu, přivázat k ní šňůru, s koncem šňůry doplavat ke břehu a zavazadla přitáhnout. Tím máme zodpovězenu jednu otázku. Teď už jen musíme jeho stopu sledovat dál, i když to po tak dlouhé době nebude nijak snadné. Vraťme se."

Biggles hodil šňůru do vřesoviště, kde ji našel, a jako první vykročil k letadlu.

„Toho nikdy nedostihneš," řekl Algy. „Ten chlap byl příliš mazaný, než aby za sebou zanechal nějakou stopu."

„Nevěř tomu," oponoval Biggles. „I ti nejmazanější vrahové obvykle udělají nějakou chybičku. Tento chlapík jednu udělal tím, že tam nechal tu šňůru. Není pochyb o tom, že měl hrozně naspěch odtamtud co nejrychleji vypadnout."

„Nalézt ji byla šance tak jedna ku tisíci," řekl Ginger.

„Možná si to myslel, jak ale vidíš, i šance jedna ku tisíci někdy může vyjít. S takovými připravenými podvody je potíž, že na místě se nelze nikoho na nic dotázat," uzavřel Biggles, který v sedě na kamenech dojídal sušenky a sýr a z termosky pil kávu.

„Někdo sem jde," konstatoval Ginger.

Všichni zvedli hlavy. Za nimi přicházel z kopce dolů po zvěří vychozené stezce mohutně stavěný muž s černými vousy, oblečený v našedlé, krátké tvídové sukni, v ruce držel pro Skotskou vysočinu typický *cromach* – což je dlouhá, silná, na konci zahnutá jasanová hůl, která na vysočině slouží k mnoha užitečným účelům. Na hlavě měl skotskou čepici, někdy nazývanou šoulačková čepice. Se střenkou *skeandhu*, což je na Skotské vysočině název pro dýku, která vykukovala nad horním okrajem punčochy, kde je obvykle nošena, muž dokonale zapadal do prostředí.

„Zajímalo by mne, co tu dělá," řekl Biggles. „Na pracovníka firmy Forestry nevypadá. Snad je to pasák hledající zatoulanou ovci – ne, kdyby byl pasákem, měl by psa. Toho by měl, i kdyby byl hajným."

Muž se přiblížil.

Biggles ho přivítal: „Dobré ráno, pane –"

„Macrae je jméno mé. Viděl jsem kroužit letadlo, tak jsem se přišel podívat, co se tady děje."

„Co myslíte, že bychom tady mohli dělat?"

„Napadlo mi, že jdete po orlích vejcích."

Biggles se nepatrně pousmál. „Něco takového by mi nikdy nenapadlo. Lidé opravdu chodí vybírat orlí vejce?"

„Jo, chodí, když ti proklatí sběratelé v Londýně často platí pět liber, za celé hnízdo až padesát liber.“

„Takže se staráte o orly?“ ponoukl ho Biggles.

„Jo. Jménem ochranářské společnosti ptáků Scottish Bird Protection Society.“

„To je zajímavá práce. Jak dlouho už to děláte?“

„Pět roků.“

„Žijete tady po celý rok?“

„Jo.“

„Jak přečkáváte zimu?“

„Zvládám to dobře.“

„Máte tady někde domek?“

Macrae ukázal hůlkou. „Tam dole v roklině mám malý domek. Kdysi patřil jednomu lovci.“

„Na této straně od vesnice Balashlin to je určitě jediný domek.“

„Jo, je.“

„A co tamhle ten větší prostor mezi stromy, kterého jsem si všiml, když jsem letěl nad ním?“ ukázal Biggles.

„Ach, ano, určitě myslíte tu starou loveckou chatu. Teď už to je zřícenina. Statkář s ní nic neudělal, i když se povídá, že to do pořádku dát měl.“

„Proč, když se už na šoulačky nechodí?“

„Od vlády dostal nějaké peníze, aby ji dal do pořádku. Vláda ji totiž za války převzala.“

„K jakému účelu?“

„Umístili tam několik vojáků, jenže ti, jako konečně vždycky, ji rozbili na maděru.“

„Jaké vojáky tam umístili?“

„To nemohu říci, nevím. Můžete se ale na to poptat. A co vy tady děláte?“

„Jak vidíte, pořádáme piknik. Předpokládám, že na tomhle jezeře přistálo naše letadlo jako první.“

„Jo. Myslím, že jo. Tak fajn. Půjdu, musím se podívat po hnízdech. Všem dobrý den.“

„Dobré dopoledne, pane Macrae. My se vašich orlů ani nedotkneme.“

„Kdybyste to udělali, hned bych po vás šel. Jsou chránění zákonem, to jistě víte.“

Muž odešel dlouhými kroky, chůzí typickou pro lidi narozené na horách.

„Kamaráde, tamhle ten chlap s největší pravděpodobností nezemře při bouračce na silnici,“ poznamenal Bertie. Biggles si zapálil cigaretu.

„Co budeme dělat – odletíme domů?“ zeptal se Ginger.

„Ne.“

„Přece tu už nemáme nic na práci.“

„Rád bych ještě udělal jednu věc – a sice, zblízka se podíval na tu prázdnou loveckou chatu.“

„Tak tam pojďme.“

„Teď ještě ne.“

„Proč?“

„Protože ten chlap nás z kopce bude pozorovat. Nechci, aby se rozneslo, že tu po něčem pátráme.“

„Ty si myslíš, že by někde v okolí mohl být Murray?“

„Mohl by.“

„Co čekáš, že v té lovecké chatě najdeš?“ ozval se Algy.

„Podle Macraea ji za války zabrala vláda a umístila v ní vojáky. Chci vědět, jací vojáci to byli.“

„Jaké vojáky máš na mysli?“ zeptal se Ginger.

„To místo mohlo sloužit jako škola pro výcvik přepadových oddílů," vysvětloval Biggles. „Neříkám, že to tak bylo, ale za války některá výcviková střediska na Skotské vysočině byla. Jestli budu mít pravdu, bude to pro nás vodítko, jak se Murray mohl o tom jezeře dovědět. Byl přece členem přepadového komanda. Za chvíli se tam vydáme. Teď už nemá význam letět domů a zítra se sem zase vracet. Gingere, přines z letadla svítilnu, možná se nám bude hodit."

Čekali, až slunce zapadlo za horami a údolí se octlo v hlubokém stínu. Pak řízným krokem vyrazili.

Cesta byla dlouhá a chůze nepohodlná, Ginger byl vděčný, když se konečně proti obloze začaly tmavě rýsovat lesní borovice, zakrývající loveckou chatu.

Kdysi přepychová lovecká chata byla ztichlá a zchátralá a spolu s nedaleko stojícími rozpadávajícími se armádními ubytovacími baráky skýtala v tomto prostředí žalostný obraz, který nerozehnal ani pohled do interiéru chaty, když Biggles otevřel dveře. Všechen nábytek byl odstraněn. Na zdi prázdné haly viselo několik kancelářských papírů, popsaných na psacím stroji.

Biggles vstoupil. „Školní jednotka přepadového komanda. Denní rozkazy," přečetl nahlas. Obrátil se čelem k ostatním a pokračoval. „Teď je to úplně jasné. Murray sloužil během války tady a seznámil se s tímto místem. Je to vynikající úkryt. Řekl bych, že se sem vrátil."

S ostatními v patách přešel přes chodbu do kuchyně. Laciná pánev a kotlík na kamnech byly rezavé. Na smaltovaném talíři v dřezu byly nůž a vidlička. Otevřel zadní dveře a vyšel ven. U rohu domku byla hromada dávno uschlého vřesovce. Trochu ho odkopl a odhalil

stoh prázdných plechových krabiček. „Tyhlety se v armádě na příděl nevydávaly," řekl a zvedl plechovku od sardinek. „Je to jasné," pokračoval, „po potopení letadla byl tento domek Murrayovým cílem."

„Existuje ještě nějaký důvod, proč bychom tu ještě měli zůstávat?" zeptal se poněkud znepokojený Ginger.

„Těch důvodů je mnoho. Jedním je to, že sem zřejmě chodí lidé z Forestry Commission." Ukázal na řadu smetáků s dlouhými násadami. „Je to zařízení, které používají na hašení požárů. Murray sem zřejmě přišel jen na tak dlouho, aby během svého pronásledování mohl změnit své vzezření. Nemohl si sem přinést nijak mnoho potravin. Jen tolik, aby mu vydržely na jeden, nanejvýš na dva týdny. Pak musel zajít někam, kde si mohl nakoupit další."

„Takže otázkou teď je, kam odešel odtud," řekl Ginger.

„Přesně tak."

„Na rukojeti pánve by ještě mohly být otisky prstů," podotkl Algy.

„I kdyby se zjistilo, že jsou jeho, nijak by nám to nepomohlo ho najít. Za stávající situace nás to nemusí vzrušovat."

„Tak co chceš dělat?"

„Vrátíme se a v kabině letadla strávíme noc. Ráno se tu ještě porozhlédneme. Murray by tu někde poblíž mohl být."

Zpáteční cesta k jezeru byla ve tmě vyčerpávající, a byla by nebezpečná, kdyby jim na cestu nesvítil měsíc, kterému moc nescházelo k úplňku. Když už se namáhavě vlekli po kamenité pláži k letadlu, Ginger se najednou

zastavil a upřeně se díval přes vodu, na níž se zrcadlily hvězdy.

„Vidíte, co já nevidím?“ zeptal se zmateně.

„Co nevidíš?“

„Směrové kormidlo.“

„Tak to mě podržte!“ zabručel Bertie. „To se určitě zvedla voda.“

„Buď se zvedla nebo Biggles letadlem pohnul, když se k němu ponořil,“ nabídl svůj názor Algy.

„To se mohlo stát,“ připustil Biggles a vykročil ke křoví. „Kam jdeš?“ zeptal se Ginger.

„Chci se ještě jednou podívat na tu šňůru,“ odpověděl Biggles. „Podej mi svítilnu.“ Odešel sám, brzy se však vrátil.

*

Následujícího dne za svítaní bylo počasí stále hezké a vzduch čistý.

„Kde se začneme dívat po Murrayovi?“ zeptal se Ginger.

Poněkud zamyšlený Biggles odpověděl: „Pro začátek sejdeme do rokliny a ještě jednou si promluvíme s Macraem. Ten jeho domek bude zřejmě u řeky, tak by nemělo být těžké ho najít.“

Za chvilku šli po staré jelení stezce obcházející jezero, která je brzy přivedla ke skalnaté římse, přes niž se řinul pramínek vody, později vytvářející říčku Glash. Po dvaceti minutách chůze podél potoka, na jehož vodě se třpytivě odrážely sluneční paprsky, se nedaleko před

nimi objevil kamenný domek, schoulený mezi větrem ohnutou borovicí a stříbrnou břízou. Za ním podél potoka vedla neupravená polní cesta dál. Macrae, který je zřejmě viděl přicházet, na ně čekal s rukama v bok.

„Co pro vás mohu udělat?“ pozdravil je otázkou.

„Můžete zodpovědět několik otázek,“ odpověděl Biggles. „Tvrdíte, že se jmenujete Macrae?“

„To je pravda.“

„Jsme policejní důstojníci,“ konstatoval Biggles. „Mám důvod si myslet, že jste Alva Murray, kterého bychom rádi vyslechli v souvislosti s vraždou jeho manželky před sedmi roky. Musím vás varovat, že cokoli řeknete –“

Biggles se dál nedostal. Sotva se někdy někdo pohnul rychleji než muž, který si říkal Macrae. Bleskově vytasil svůj *skeandhu* a s ním v ruce couval k domku. „Nepřibližujte se,“ zavrčel. „Živého mě nedostanete.“

„Murrayi, nebuďte blázen,“ odměřeně řekl Biggles. „Takové řeči vám nijak nepomohou.“

Murray se vřítil do domku a zabouchl dveře.

„Bacha!“ vykřikl Ginger, když se otevřelo okno a objevily se hlavně brokovnice.

Vrhli se do nejbližšího úkrytu, do rozpadávající se špižírny.

Puška zahřměla, výstřel pokropil zeď špižírny.

„Jestli se pokusíme dostat se k tomu domku blíž, tak to někdo odnese,“ tiše řekl Biggles. „Mohlo mi napadnout, že máme co dělat s chlapem, který byl vycvičen jako člen přepadového komanda. Nemá už naději utéci, a on to určitě ví; a člověku, který má na svědomí jednu vraždu, už nezáleží na tom, jestli zabije

ještě někoho dalšího. Čekal jsem nějaké potíže, ne však pušku dvanáctku.“

„Tak co budeme dělat?“ s úzkostí v hlase se zeptal Algy. „Postavit se mu do rány by byla sebevražda.“

„Je ozbrojen a do vězení se mu nechce,“ poznamenal Bertie, „takže bychom oprávněně mohli použít zbraní.“

„Raději ne,“ odmítl jeho návrh Biggles. „Můžeme udělat pouze jedno jediné, a sice sehnat pomoc. Algy, vrať se k letadlu a leť na jih tak dlouho, dokud na krátkých vlnách nedostaneš spojení s Yardem. Řekni šéfovi, co se tady stalo a požádej ho, aby informoval policii správního obvodu. Mrskni sebou.“

Algy odběhl. Ostatní se posadili, aby mohli pokud možno v pohodlí čekat a pozorovat okolí.

Den se vlekl s nepředstavitelnou pomalostí. Slunce přesáhlo zenit. Vysoko na obloze se na nehybných křídlech vznášel orel. Občas se ozvalo varovné zaskřehotání tetřeva, zastrašujícího svého soka.

Pozdě odpoledne se opět ozval výstřel z pušky, což bylo znamením, že Murray je stále v domku.

„Po kom střílí?“ zeptal se Bertie.

„Dává nám zřejmě na vědomí, že je neustále ve střehu,“ odpověděl Biggles.

„Slyším po cestě přijíždět nějaké vozidlo,“ řekl Ginger.

Brzy se objevilo. Z džípu vystoupili čtyři policejní důstojníci a jeden policejní inspektor.

„Dejte pozor,“ zvolal Biggles.

Policejní inspektor jeho varování nedbal. Šel přímo ke dveřím domku. „Murrayi, vyjděte ven,“ zvolal. „Ne abyste dělal nějaké hlouposti.“

Dveře našel zamčeny, proto obešel domek a nahlédl oknem. Obrátil se a kývnutím přivolal ostatní.

Biggles se svými přáteli se k němu připojili u okna. V domku na podlaze ležel zhroucený Murray, puška vedle něho.

Biggles překvapením vyvaloval oči. „To není naše dílo," řekl inspektorovi. „Určitě se zastřelil sám. Slyšeli jsme výstřel."

„Asi jo, myslím, že to tak je," nevzrušeně řekl policejní inspektor. „Čekal jsem, že něco takového udělá, až si uvědomí, že nemá naději se z toho dostat. Zvolil si raději smrt na vřesovišti, než být pověšen v městské věznici."

Poněkud pobledlý Biggles kroutil hlavou. „Tak, a je to. Teď už to nechám na vás, inspektore, jestli proti tomu nic nemáte," řekl s pohledem upřeným na Vydru, vracející se k jezeru. „Nedaleko pláže pod vodou jezera Lochnaglash najdete letadlo, které Murray kdysi použil, aby se sem dostal. Za záchranu už sice nestojí, vy ho ale možná budete potřebovat jako usvědčující důkaz. Tak my už půjdeme. Díky za pomoc."

Biggles se obrátil a následován ostatními vykročil na zpáteční cestu k jezeru, kde našel Vydru vyjetou na pláži.

„Díky," řekl Algymu. „Je po všem. Zastřelil se. Pro něho to možná bylo nejlepší východisko. My se vydáme na cestu domů. Obávám se, že jsem se tady neukázal v dobrém světle."

„Dost dobře nechápu, jak jsi poznal, že Macrae je Murray," řekl Ginger.

„Tys přece viděl a slyšel totéž co já," konstatoval Biggles. „Řekl jsem, že vrah by musel být zatraceně prohnaný, aby se nedopustil žádné chyby. Murray jich

několik udělal. Tou první bylo to, že přišel za námi, protože jinak bychom nikdy nezjistili, že tam je. On však nevydržel, aby se držel stranou, protože nás viděl přistávat, a špatné svědomí spolu se strachem ho přiměly jít za námi a pokusit se zjistit, co tady děláme. Osudné chyby se pak dopustil tím, že lhal. Tvrdil, že mezi jezerem a vesnicí Blashlin je pouze jeho domek. Pak připustil loveckou chatu, když jsem řekl, že jsem ji viděl. A tvrdil, že neví, jací vojáci v ní byli. Každá vojenská jednotka po sobě zanechá trvalou stopu, a on chtěl, abych mu věřil, že tam za všechny ty roky, co tady žil, nikdy nezašel. Byl mi podezřelý už ve chvíli, kdy jsem zahlédl černou střenku nože, používaného členy přepadového komanda, který on nosil jako *skeandhu*. To od něho nebylo moudré. Je však možné, že za všechny ty roky se postupně stal lehkomyslnější a neopatrnější."

„Ničeho takového jsem si nevšiml," smutně konstatoval Bertie.

„Ono toho bylo ještě víc," pokračoval Biggles. „Předpokládám, že nevěděl o tak velkém poklesu vodní hladiny. Doufal snad, že jsme si směrovky nevšimli? Jistě ji viděl, když jsme tam stáli a bavili se s ním. Každý jiný člověk, který se nemá čeho obávat, by nás na ni upozornil. Podle mne k ní doplaval v době, kdy jsme byli v lovecké chatě a buď ji ohnul pod vodu nebo ji odřízl. Poznal jsem, že tam byl."

„Podle čeho?"

„Naše přítomnost ho znepokojila a ve strachu, který v něm naše přítomnost vyvolala, si přestal být jistý, jestli někde v okolí něco nenechal. Pak si vzpomněl na provaz a na plovací vestu. Včera večer na zpáteční cestě z lovecké chaty jsem se zašel podívat, jestli tam ty věci

ještě jsou. Nepřekvapilo mne, když jsem je nenašel. Zmizely. Jedině Murray mohl vědět, kde přesně byly. Víc jsem nepotřeboval k potvrzení svého podezření. Asi bylo ode mne hloupé postavit se mu tváří v tvář, jak jsem to udělal. Doufal jsem totiž, že následkem velkého překvapení se prozradí, což opravdu udělal. Mohlo mi však napadnout, že jako bývalý člen přepadového komanda se nevzdá jen tak. Dejme se teď na cestu domů. Mohli bychom to stihnout ještě před setměním.“

*

Dodatečným šetřením se zjistilo, že Murray během války sloužil v lovecké chatě u jezera Lochnaglash. Jistě se tam nějakou dobu skrýval, než si po několika měsících za hotové koupil od bývalého vlastníka domek. V tomto mezidobí si nechal narůst vousy a začal nosit kroj, běžný na Skotské vysočině. Pak s jistotou, že ho nikdo nepozná, začal chodit do vesnice pro zásoby; svou přítomnost zdůvodňoval tím, že žije daleko v horské rokli jako hlídač orlů pro Bird Protection Society. Opravdu hlídačem orlů byl. Své služby jim nabídl jako dobrovolník, pravděpodobně jako krycí manévr.

Vymyšleno to měl chytře a asi by se na to nikdy nepřišlo, kdyby se následkem velkého sucha nad pokleslou hladinou neukázala směrovka letadla Gipsy. Povětrnostní poměry nerespektovaly předpoklad vraha a, jak poznamenal Biggles, v tomto případě ověřily pravdivost starého rčení, ‚Vražda se nedá zatajit’.

PŘÍPAD POŠKOZENÉHO PADÁKU

3

Sotva Biggles zasedl za stůl v operační místnosti Zvláštní letecké policie, otevřely se dveře a dovnitř strčil hlavu inspektor Gaskin. „Jak by se ti líbilo zajet si do New Forest v Hampshire?“ zeptal se z ničeho nic.

„Nijak zvlášť,“ upřímně odpověděl Biggles. „Co se tam děje?“

„Právě jsem položil sluchátko. Nějaký chlap jménem Betts, snad chovatel psů nebo něco podobného, mi řekl, že jeho syn našel něco, co bychom, podle jeho názoru, měli vidět.“

„Jak do toho zapadám já?“

„Řekl, ať přivedu někoho, kdo se vyzná v letectví.“

„To zní hezky neurčitě. Co ten mládenec našel?“

„To neřekl. Můžeme se na to podívat u něho doma – v místě zvaném Dell Farm, je to nedaleko Sway.“

„Proč tolik tajností?“

„Nevím. Mluví však jako někdo, kdo ví, o čem mluví. Já tam budu muset tak jako tak zajet, pro případ, že by to opravdu něco bylo.“

Biggles vstal. „O. K. Pojedu s tebou. Gingere, chceš-li strávit den na venkově, můžeš jet s námi.“

„Proč ten chlap nezavolal místní policii?“ zeptal se Ginger, když sahal pro klobouk.

„To bylo první, na co jsem se ho zeptal," odpověděl Gaskin. „Řekl, že podle něho jde o práci pro odborníka," dodal a zazubil se.

„Ha! Policii hrabství se to nebude příliš zamlouvat," s úsměvem poznamenal Biggles.

„V tomto případě by však mohl mít pravdu, protože ta nalezená věc má zřejmě něco společného s létáním," dodal Gaskin, když nasedli do auta a rozjeli se.

„Je možné, že náhodou objevil něco, co vypadlo z letadla," nabídl svůj názor Ginger.

„To nevím," vážně odpověděl Gaskin. „Ať je to cokoli, tu věc našel jeho syn, a dnešní děti o letadlech nevědí jen málo z toho, co o nich za vědění stojí."

„Nemrhejme časem nějakými dohady," navrhl Biggles.

Ukázalo se, že těch dohadů by mohli mít opravdu mnoho a stejně by ke správné odpovědi nedospěli.

S menšími potížemi našli Dell Farm, kde je přivítal štěkot mnoha psů v boudách. Betts osobně otevřel dveře a když se dověděl, kdo jsou, pozval je do obývacího pokoje.

„Tak o co tady jde?" zeptal se Gaskin svým typicky odměřeným tónem. „Doufám, že jste nás sem nehnal jen na lov divokých hus."

„Ukáži vám to a posoudit to můžete sám," odpověděl Betts.

„Víte něco o létání?" zeptal se Biggles.

„Po dvanácti letech v Královském letectvu, z něhož jsem odešel jako seržant válečného letectva, bych asi měl. Jednu dobu jsem byl psovodem," dodal Betts, „proto jsem se začal zabývat psy, když jsem to tam zabalil. A tady je to, co jsem vám přinesl ukázat."

Z vestavěné skříně s policemi vytáhl sbalenou bílou látku, která se po rozložení na stole ukázala být padákem – lépe řečeno částí padáku. Betts shrnul nosné šňůry, natáhl je za konce a podržel je před Bigglesem. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se nesmírně vážným hlasem.

Biggles se na ně se svraštělým čelem dlouho upřeně díval.

„Vidíte to co já?“ zašeptal bývalý pilot.

„Ano, vidím to co vy,“ pomalu odpověděl Biggles. „Ty šňůry byly prořezány.“

„Byly, to je nad slunce jasné. Vypadá to tak, jako kdyby nějaký ubožák vyskočil, aniž by věděl, že mu některý laskavý přítel přeřezal šňůry. Musel sletět k zemi jen v nosném postroji, a část padáku, na níž záleželo nejvíc, nechal někde daleko nad sebou.“

„Nenašli jste už nic jiného?“

„Ne. Tělo někde spadlo na zem jako kámen, tento kousek se však mohl chvíli snášet, ta doba záležela na tom, v jaké výšce letadlo letělo.“

Biggles přikývl na souhlas. „Slyšeli jste nějaké letadlo?“

„My tady slyšíme letadla pořád, ve dne v noci. Všechny druhy, od tryskových až po vrtulníky. Už se na ně ani nedívám.“

Biggles si prohlížel látku a mnul ji v dlaních. „Na zemi to nebylo nijak dlouho,“ poznamenal.

„To ani nemohlo. Včera totiž byly dvě přeháňky, ta poslední kolem šesti. Když to chlapec přinesl, bylo to suché.“

„Kolik bylo hodin?“

„Kolem jedenácti. Obvykle v tu dobu chodíme na kutě. Předtím Len, to je můj chlapec, vyšel na dvůr

nechat proběhnout štěně. Ten malý uličník mu však utekl do lesa. Chlapec šel za ním a našel toto.“

„Poznal, co to je?“

„Ovšemže poznal.“

„Je tu někde poblíž?“

„Ano, je. Chcete ho vidět?“

„Byl bych moc rád, kdyby mi ukázal, kde přesně to našel.“

„Pochybuji, že tam najdete tělo.“

„Pokud letadlo neletělo příliš vysoko, nemuselo by být tělo příliš daleko. Včera večer nebyl silný vítr. V každém případě se budeme muset poohlédnout po zbytku padáku. Řekl jste o tom někomu?“

„Ne. Jakmile jsem si uvědomil, co se stalo, zavolal jsem Scotland Yard.“

„To štěně váš chlapec našel?“

„Včera večer ne. Ani dnes dopoledne. Asi před půl hodinou se vrátil úplně vyčerpaný, jako kdyby celou noc strávil v králíkárně a hrál si s králíky.“

„Takže Len ho šel zase hledat?“

„Odešel už za prvního rozbřesku.“

„Promluvme si s ním.“

„Zajdu pro něho. Vyrábí psí boudy.“ Betts odešel.

Gaskin se významně podíval na Bigglese. „Podivná záležitost. Zdá se, že by mohlo jít o nový druh vraždění, jenže my jsme nedostali žádné hlášení, že by byl někdo pohřešován.“

„K tomu ještě nebylo dost času. Stalo se to teprve minulou noc. Kdyby ten, který měl na sobě nepoužitelný padák, letěl sám, neřízené letadlo by se zřítilo. Jestli se žádné nezřítilo, můžeme předpokládat, že u řídící páky byl někdo jiný. Skutečnost, že tento pilot ztrátu svého

cestujícího neohlásil, staví celou záležitost do špatného světla.“

„Jestli byl vrahem pilot, pak o tom jistě nebude nikde mluvit. Tím chci říci, jestli on byl tím, kdo padák odřezal.“

„Nechápu, jak by tam mohl být někdo další, když by musel ztrátu cestujícího z letadla nahlásit. Jenže ten člověk, který vyskočil, to za předpokladu, že opravdu někdo vyskočil – což nemyslím jako vtip – by si přece neodřízl vlastní padák.“

„Ano, přesně tak,“ souhlasil Gaskin, palcem si nacpávající tabák do dýmky. „Jestli zbytek toho padáku s tělem v něm zabaleným je někde v lese, hledání by mohlo nějakou dobu trvat. Raději bychom měli dát dohromady velkou pátrací skupinu a dát se do hledání.“

„Možná by nám mohl pomoci ten chlapec.“

„Jak?“

„Dnes ráno byl v lese první. Sázím se, že v lese byl ještě někdo jiný.“

„Kdo?“

„Muž, který přeřezal ty šňůry. Myslím si, že to byl muž, který řídil letadlo. Asi neví, kam spadl vršek padáku, ale brzy by mohl zjistit, kde je jeho zbytek, protože muž, který vyskočil, sletěl přímo na zem. Je si také vědom, že dřív nebo později někdo náhodou narazí na tělo, a při tom se zjistí, že šňůry byly nařezány. Nechce, aby k něčemu takovému došlo, takže pokud se dohaduji správně, byl také časně ráno v lese a doufal, že parašutistův postroj objeví a tělo ukryje. Snad doufal, že objeví i ten kus padáku. Je možné, že chlapec v lese něco viděl.“

„Jistá naděje tu opravdu je," připustil Gaskin. „Ale New Forest je pěkně rozsáhlý. Kdyby se nám podařilo objevit tělo a zjistit jeho totožnost, byli bychom na poloviční cestě k odhalení muže, který to provedl."

V tomto kritickém okamžiku se vrátil Betts se synem, inteligentně vypadajícím, asi šestnáctiletým mladíkem s jiskrnýma očima. Vyčkávavě se podíval na policejní důstojníky.

„Chci, abys nám *ukázal*, kde jsi našel ten padák," řekl Biggles.

„Ano, pane. Není to daleko. Ne víc než deset minut chůze."

„Slyšel jsem, žes byl dnes ráno v lese."

„Ano, pane. Hledal jsem Jima, tedy, svého psa."

„Viděls tam někoho?"

„Ne, pane. Vlastně, ano, na okamžik jsem viděl nějakého muže. Bylo to na silnici. Byl v autě. Zastavil, vystoupil, znovu nastoupil a odjel."

„Co jsi v té době dělal?"

„Hledal jsem Jima."

„Viděl tě ten muž?"

„No, jestli mě viděl, to nevím, ale určitě mě slyšel, protože jsem neustále pískal a volal. Mnoho pozornosti jsem mu nevěnoval. Všiml jsem si jenom, že si zapálil cigaretu a prázdnou krabičku odhodil. Měl jsem sto chutí mu říci, aby ji zvedl. My to tady po takových nepořádnících vždycky uklízíme."

Biggles se usmál. „Číslo auta jsi si náhodou nezapamatoval?"

„Ne. Proč bych to měl dělat?"

„To nevadí. Pojď nám ukázat, kdes ten padák našel."

Vyšli ven a chlapec si to přes výběh namířil k řadě stromů na hranici lesa. Za nimi se pohroužili do hlubokého stínu letitých stromů, často se museli shýbat pod nízko roustoucími větvemi. Po listí a vyschlém kapradí, šustícími pod nohama, došli na lesní holinu, kde se chlapec zastavil. „Tady je to místo, pane. Je div, že se padák nezachytil na některém stromě.“

„Kdyby byl třeba i slabý vítr, tak by se to asi stalo,“ řekl Biggles.

Chvíli stáli a prohlíželi si nejbližší okolí. Pak Biggles řekl: „Kde je silnice, na které jsi viděl auto?“

„Tamhle.“ Chlapec je dovedl po necelých sto yardech k vedlejší, lesem vedoucí cestě. Zastavil se a ukázal na prázdnou krabičku od cigaret, ležící na okraji trávy. „Tady je to místo,“ řekl. „Tamhle je krabička od cigaret, o které jsem mluvil.“

Biggles šel skloněný kousek po cestě a nazpět, a díval na zem. „Mám dojem, že se to auto vrátilo,“ řekl Gaskinovi. „Tady je zcela určitě kapka čerstvého oleje. Je však možné, že tu zastavilo jiné auto.“

„Měli bychom začít hledat tělo,“ naléhal Gaskin. „Tady už asi moc daleko nepokročíme.“

„Jestli hledání začneme ve velkém měřítku, doslechnou se to noviny a také muž, který řídil letadlo. Bylo by lepší, kdyby nevěděl, že byl nalezen kus padáku. Jestli tady není teď a nehledá ho, určitě přijde. Neodolá pokušení utajit, co se stalo. Jestli se ale doví, že policie hledá tělo, stáhne se do ústraní.“

„Chceš tím říci, že se tady hodláš potloukat a čekat, až přijde? Možná už tu byl a odešel.“

„On tak lehce neodejde. Nemůže vědět, že padák už byl nalezen, je tedy naděje, že ho bude hledat, nemyslíš?

Moment. Mám nápad.“ Biggles se obrátil k chlapci. „Zřejmě máte doma mnoho psů. Máte nějakého s dobrým nosem?“

„Máme vycvičeného německého ovčáka. Není náš. Opatrujeme ho pro džentlmena, který je v cizině.“

„Lene, zaběhni domů a zeptej se tatínka, jestli si ho můžeme půjčit. Jestli ano, tak ho sem přiveď.“

„Ano, pane.“ Chlapec odběhl jako vítr.

„Co máš v úmyslu?“ zeptal se Gaskin.

„Uvidíš. Možná to nevyjde, ale mohlo by.“

Čekali asi deset minut, pak uviděli chlapce, utíkajícího se psem na šňůře.

„Doveď ho k té krabičce od cigaret,“ požádal ho Biggles.

Len poslechl. Pes krabičku očichal, jednou nebo dvakrát si ji převrátil, pak, jako by stopu ztratil, se vrátil na silnici.

„Právě tam ten muž nastupoval do auta,“ řekl Biggles. „Proto už další stopa není. Teď ho přiveď sem, kde auto zastavilo znovu, i když sem mohlo přijet a zastavit jiné auto. Pokud stopa není příliš vychladlá, řekne nám, jak to bylo.“

Chlapec opět poslechl. Tentokráte nebylo nejmenší pochyby. Pes zachytil stopu a s nosem u země vyrazil po ní.

„Je to tak,“ vykřikl Biggles. „Auto se sem vrátilo a asi nemusíme mnoho přemýšlet, proč se vrátilo.“

Bigglesovo podezření se brzy potvrdilo, protože pes, utíkající zpočátku přímo, se brzy proplétal mezi stromy.

„Ať to je nebo není náš člověk, tento tady určitě něco hledal,“ konstatoval Biggles, lapající po dechu ve snaze držet se psem krok.

Pes je vedl stále dál a dál do lesa, často měnili směr způsobem, z něhož bylo jasné, že křižují vlastní stopy. Najednou chlapec zakopl o kořen a upadl. Uvolněný pes v cestě pokračoval sám tak rychle, že mu nikdo nestačil. Chlapec se zvedl, rozběhl se za psem a neustále na něho křičel, aby zůstal stát. Pronásledování se zúčastnil Ginger následovaný Bigglesem. Těžce oddychující inspektor Gaskin, který byl příliš těžký, šel úplně vzadu jako poslední.

Přes veškeré úsilí pes zmizel z dohledu mezi stromy před nimi, ale že neběžel příliš daleko, prozradilo štěkání, doprovázené zlostnými výkřiky. Ginger s chlapcem se prodrali křovím a uviděli psa, zuřivě štěkajícího na muže, který byl zády obrácen ke stromu a holí udržoval psa v patřičných mezích. Sotva je uviděl, vykřikl: „Je ten pes váš?“

„Ano,“ řekl Len, který právě doběhl.

„Tak si ho zavolejte dřív, než ho zastřelím,“ chraplavým hlasem vykřikl muž, zrudlý v obličeji zlostí nebo námahou – možná obojím.

Chlapec přivolal psa k noze; ten s vrčením poslechl.

„Proč nemáte toho psa zajištěného na šňůře?“ s jistým oprávněním rozhořčeně vykřikoval muž. Byl tmavé pleti, střední výšky a postavy, s malým černým knírkem; mohlo mu být mezi třiceti až čtyřiceti lety. Byl dobře, skoro bez poskvrny oblečen v městských šatech.

„Promiňte,“ zkroušeně řekl chlapec.

V tomto okamžiku se na scéně objevil Biggles, a zanedlouho inspektor Gaskin.

„Měl byste mít víc zodpovědnosti a nenechat takové zvíře volně pobíhat po veřejném prostranství,“ reptal

muž. „Pevně ho podržte, než odejdu," požádal stroze a odešel.

„Rád bych věděl, jestli to je muž, kterého hledáme," potichu řekl Biggles Gingerovi, když stáli a dívali se na odcházejícího muže.

„To byl muž, kterého jsem viděl vystupovat z auta," bez vyzvání řekl chlapec.

„Jsi si tím jistý?"

„Naprosto."

„Pak to auto asi nebude moc daleko."

„Jde k cestě," řekl Len, který to tady dobře znal. „Není to odtud nijak daleko."

„Zůstaň tady a podrž psa," přikázal Biggles. „Podíváme se, kam jde."

Po několika krocích ve směru mužových stop Ginger řekl:

„Ten chlap buď má u sebe zbraň, nebo se nás pokoušel vylekat. Než jsi dorazil, vykřikoval, že psa zastřelí. Mohlo mu to z pusy vyletět jen ve zlosti, nebo možná jenom blufoval."

„Mám dojem, že jsem tu tvář už někde viděl," zašeptal rozpačitě se tvářící Gaskin.

Zastavili se za několika keři, když došli na dohled k silnici. Nebylo nutné jít dál, protože auto stálo na ní, těsně u okraje trávy, muž vedle něho. Chvíli váhavě stál, zapálil si cigaretu, jako by si nebyl jistý, co má dělat. Pak nastoupil a odjel. Ginger nahlas přečetl číslo šedivého auta.

„Jaguar," řekl Biggles. „Je to aspoň něco, s čím můžeme pokračovat. Řekl bych, že to je muž, kterého hledáme. Co jiného by tu tak časně ráno dělal, kdyby něco nehledal? Piknik tady nepořádal a lidé, chodící do

přírody pozorovat ptáky nebo chytat brouky nebo dělat něco podobného, obvykle nechodí takto oblečeni.“

„A co tělo, které hledáme?“ zamumlal Gaskin.

„Myslím, že to zatím necháme být,“ odpověděl Biggles. „Teď se vrátíme do Yardu a zkontrolujeme auto a jeho vlastníka. To by mohla být ta nejrychlejší cesta, jak zjistit, o co tady jde.“

Když je chlapec vedl domů lesem jinou cestou s tím, že je nejkratší, pes najednou vzrušeně změnil směr a natáhl vodící šňůru.

„Moment,“ řekl Biggles. „Co to znamená?“

„Určitě jsme zase překročili stopu toho muže,“ tvrdil chlapec.

„Nech ho po ní jít,“ nařídil Biggles, přestože Len měl plné ruce práce, aby psa udržel. Pes se rozběhl; neběžel však daleko. U shluku křoví, prorostlého ostružiníky a kapradím, se zastavil a pak se svěšeným ocasem a s vyceněnými zuby začal s vrčením couvat.

„Obávám se, že tam je asi něco ošklivého,“ řekl Biggles s významným pohledem upřeným na Gaskina. „Lene, běž domů a psa vezmi s sebou. Později si promluvíme s otcem.“

Zapamatovali si směr nasazený chlapcem, aby našli cestu k farmě, a když chlapec zmizel z dohledu, vedrali se do křoví, na němž byly viditelné známky nedávného poškození. Ginger zanedlouho zakopl o něco měkkého, co bylo zahrnuto naházeným kapradím a suchými listy. Když je nohou trochu odhrnul, objevilo se sako.

„Tady to je,“ řekl tiše a za několik minut bylo tělo vyneseno na volné prostranství. Byl to mladistvý muž tmavé pleti. Po padákovém postroji však nebylo nikde ani stopy.

„A hele!“ zvolal Gaskin. „Snad jsme neobjevili nějaké jiné tělo.“

„Ne,“ odpověděl Biggles. „Ten člověk není mrtev déle než pár hodin. Je to muž, který vyskočil z letadla. Je dokonale polámaný.“

„Tak kde je postroj padáku, jehož jednu část máme?“

„Určitě ho odnesl muž, který tu mrtvého položil a zahrnul listím. Buď mrtvolu nemohl unést, nebo nechtěl riskovat, že ho s ní někdo uvidí. Našel sice tělo, nenašel však horní půlku padáku z toho jednoduchého důvodu, že tady žádná už nebyla. Našel ji Len a odnesl domů. Ten muž ji hledal ještě před několika minutami, když jsme ho dohonili. Aspoň takhle se mi to jeví.“

Gaskin na kolenou hledal v mužových kapsách něco, podle čeho by ho identifikoval. „Ten chlap je rozhodně cizinec,“ konstatoval. „Ty šaty nebyly zhotoveny u nás a ani takový druh materiálu se u nás nevyrábí, nemluvě o tom, že saka se u nás šijí jinak. U sebe nemá nic. Chlap, který ho zakryl, mu určitě všechno z kapes sebral.“

„To se dalo čekat.“

„Jestli přijel z ciziny, bude fuška zjistit jeho totožnost,“ tiše řekl Gaskin. „Snad pomůže malá jizva nad pravým okem. A hele! Co je toto?“ Inspektor pod odhrnutým rukávem odhalil na levém předloktí tetování. Bylo sice celé umazané, jako by se ho někdo pokoušel zlikvidovat, ale slovo, z něhož tetování pozůstávalo, bylo stále čitelné. Modrým inkoustem měl na ruce vytetováno slovo Destin.

„To nám přece jen něco napovídá,“ řekl Biggles. „Je to Francouz. Alespoň slovo destin je francouzsky výraz pro osud nebo zkázu.“

„Rozhodně to je výstižné," konstatoval Gaskin, když se postavil. „Teď už ten případ nebudeme moci déle tajit. Tělo musí být odneseno do márnice a místní policie se o tom musí dovědět. Nejlepší by bylo, kdyby Ginger zaskočil do domu a Bettsovým telefonem zavolal policii. Řekni jim, že potřebujeme sanitku a nosítka. Ať sanitka raději přijede na farmu a ty, Gingere, tam na ni počkej a přijeď pak se zdravotníky sem."

„O. K.," přikývl Ginger a odešel.

Biggles a inspektor Gaskin čekali hodinu, během níž probírali celý případ. Pak přijela sanitka a odvezla tělo neznámého muže. Gaskin velícímu seržantovi vysvětlil, za jakých okolností bylo tělo nalezeno. Na Bigglesovu žádost ho také požádal, aby informování veřejnosti o mrtvém muži bylo o dvacet čtyři hodiny pozdrženo, aby jim bylo umožněno provést jisté šetření dřív, než se muž, který tělo schoval, z novin doví o jeho nalezení. Pak se vrátili do Londýna, Gaskin zjistit majitele auta a Biggles zavolat svého francouzského kolegu Marcela Brissaca v Paříži, pracujícího ve francouzské sekci Mezinárodní policejní agentury.

*

Jak se Biggles svým spolupracovníků svěřil, nedělal si velké naděje, že rozhovor s Marcelem v Sureté přinese nějaké výsledky; byl však příjemně překvapen, protože informace, poskytnutá Marcelem, daleko překračovala cokoli, v co mohl jenom doufat. Nebyl však překvapen sám, i Marcela překvapily Bigglesovy informace.

Biggles ani nestačil dokončit popis mrtvého muže, když ho Marcel přerušil slovy: „Má jizvu nad pravým obočím?“

„Ano, přesně tak,“ potvrdil Biggles. „Ty ho znáš?“

„Abych ho neznal! Tiens. My ho hledáme. A zatím ho máš ty. La-La.“

Marcel mu, stručně řečeno, řekl toto.

Jmenuje se Raoul Dubroc, narozen v Tangeru francouzskému otci a arabské ženě. Celý život prožil jako kriminálník. Nechal se naverbovat do cizinecké legie, aby se zbavil policie, která mu byla v patách, a v době služby v legii, zřejmě v nějaké duševní depresi, udělal hloupost, že se nechal tetovat, což už nikdy nelze ničím odstranit. Později dezertoval, odjel do Paříže a zapletl se s gangem podezřelým z pašování zbraní teroristům v Alžíru přes Tanger. Za tuto činnost byl zatčen, avšak za slib vyzrazení jména vůdce gangu, o němž tvrdil, že mu dluží peníze, mu byly poskytnuty určité výsady, kterých, samozřejmě, využil k útěku. Francouzská policie ho hledala všude možně.

„Nepátrali jste asi dost usilovně,“ řekl Biggles. „Vypadá to tak, že jeho kumpáni ho zachránili a nasadili ho na naši stranu Kanálu. Bylo by lepší, kdybys přijel a úředně ho identifikoval.“

Marcel slíbil, že přijede.

Sotva Biggles zavěsil, přišel Gaskin. Biggles mu předal informace, které právě získal.

Inspektor protáhl obličej. „Začíná se to jevit jako něco víc než prostá vražda. Tak pašování zbraní, hm.“

„A co to auto?“

„Poněkud mne to mate. Auto patří muži jménem Louis Brand, který sice vede podezřelý noční klub v

Soho, ale zatím jsme mu nemohli nic přišít. Zřejmě jsem ho musel vidět právě tam. Nevěděl jsem, že má na venkově sídlo, musí ho však mít, protože auto je v evidenci v hrabství Hampshire na adrese Dawfield Manor.“

„Dawfield Manor,“ opakoval Biggles. „Ten název je mi nějak povědomý. Ano, už to mám. Bydlel tam Sir Roy Wilton. Používal vlastní letadlo, takže tam musí být i nouzové letiště nebo aspoň startovací dráha. Před dvěma roky přišel o život v Africe při lovu divoké zvěře.“

„Vypadá to tak, že Brand jeho usedlost koupil. Měl vždycky mnoho peněz, i když jsme nikdy nepřišli na to, odkud je má.“

„Pašování zbraní je dost výnosné, když se kšefty daří,“ jedovatě řekl Biggles. „Počítám, že na něho nemáš nic.“

„Ani to nejmenší.“

„Jestli sebou mrskneme, možná brzy něco budeš mít.“

„Jak to myslíš?“

„Je možné, že si tu spodní polovinu padáku vzal domů. Jestli bude pasovat k té horní, můžeme ho požádat o vysvětlení, jak k ní přišel.“

„Je ten Brand pilot?“

„Pokud vím, tak není. Gingere, překontroluj to.“

„Vyznáš se v tom nějak?“ zeptal se Gaskin, profoukávající dýmku.

„Celkem to je jasné. Podle Marcela se Dubroc se svým šéfem pohádal o peníze. Dubroc se rozhodl všechno prásknout a gang se to buď dověděl, nebo pojal podezření. Nu, a pod záminkou, že ho vyvezou z Francie,

aby unikl policii, ho posadili do letadla a vyhodili přes palubu.“

„Nechápu, jak do toho zapadá ten padák. Proč mu ho vůbec dávali?“

„Tady mne nutíš jen k dohadům,“ přiznal Biggles. „Nějaký důvod k tomu zřejmě byl, je však možné, že se ho nikdy nedovíme.“

„Myslíš, že bychom to venkovské sídlo Dawfield Manor měli podrobit nečekané prohlídce?“

„Ano, čím dřív, tím líp. Domnívám se, že nemáme-li nic jiného, můžeme tu prohlídku zdůvodnit nelegálním létáním.“

„Proč ten spěch?“

„Letadlo, které sem přivezlo Dubraca, tu ještě pořád může být, ale po dnešní noci už ne. Je-li Brand do padákové aféry zapleten, bude se chtít letadla zbavit. Jestli v noci přiletělo, pravděpodobně i v noci odletí. Vyrazíme-li hned, dojedeme tam po setmění.“

„O. K.,“ řekl Gaskin. „Jedeme.“

Biggles se zadíval na Gingera. „Ještě nic?“

„Ne. Není ani na seznamu vojenského letectva, ani v rejstříku civilních pilotů – alespoň ne pod jménem Brand.“

„Nevadí, ten pilot se zcela určitě objeví,“ přesvědčivě řekl Biggles. „Dubroc letadlo pilotovat nemohl, protože po výskoku padákem by se zřítilo. Pokud vím, žádné zřícení není hlášeno. Teď však si musíme všechno rozmyslet. Budeme potřebovat svítilnu. Algy a Bertie, myslím, že bude lepší, když pojedete s námi. Je možné, že budeme mít co do činění s více lidmi než s jedním mužem, a to bychom se mohli dostat do problémů. Gingere, vezmi do kapsy paklíče. Možná si

budeme muset poradit s nějakými dveřmi. Tak fajn, a teď pohyb.“

„V jednom autě bychom se trochu mačkali,“ řekl Gaskin. „Pojedu za vámi ve svém a vezmu aspoň ještě jednoho muže.“

„Jak si přeješ,“ souhlasil Biggles.

*

Byla už tma, když policejní auta po menších potížích našla panské sídlo Dawfield Manor, které bylo poněkud dál v otevřené krajině, než čekali; zřejmě tomu tak bylo kvůli přistávací ploše.

Biggles za volantem u brány pro vozidla nezastavil, jel ještě kousek dál, zaparkoval poněkud dál od cesty pod několika stromy a vypnul světla. „Půjdeme pěšky,“ řekl.

Zpočátku jako krytu využili stromů, pak živého plotu a mlčky šli k budově, která se ukázala být typickým starým gregoriánským panským sídlem, postaveným na dlouho zanedbávaném pozemku. V jednom pokoji svítilo světlo. Když se k budově přiblížili ze strany, došli k rozsáhlému volnému poli, na němž byl zřejmě přistávací pruh, používaný původním majitelem. Na konci pole, nedaleko hlavní budovy, se proti noční obloze rýsovalo několik hospodářských stavení, jedno z nich poměrně velké. Právě k němu Biggles zamířil. Když došel, zkusil malé boční dveře. Nikoho nepřekvapilo, že jsou zamčeny. Natáhl ruku pro paklíče. Po několika nevhodných klíčích našel ten správný. Biggles otevřel dveře, Gaskinova muže nechal venku na stráži, pak, když vešli dovnitř, přivítaly je neklamné výpary letadla, oleje a laku na letadla. Svítilna prozářila tmu. Paprsek dopadl na

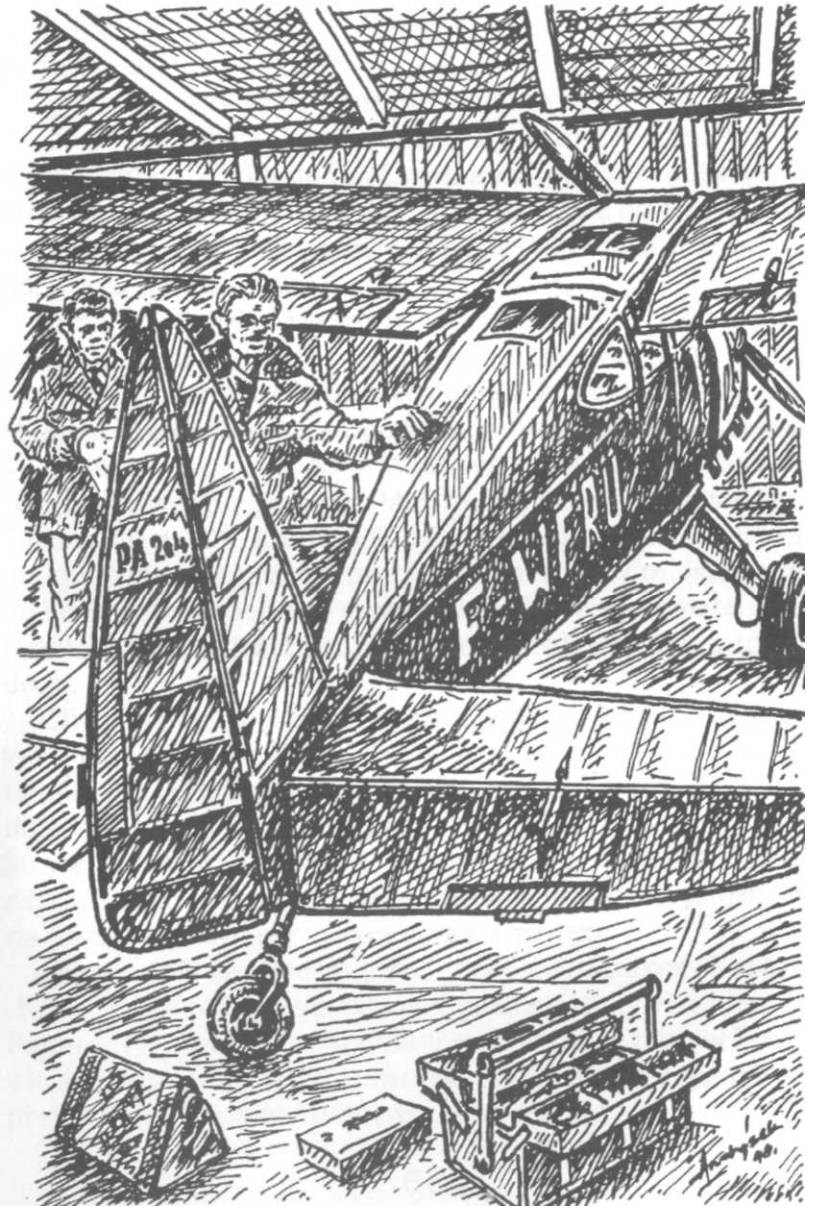
letadlo a postupoval po trupu k francouzskému registračnímu písmenu F.

„Hm, tak tady to je," zašeptal Biggles.

„Je to typ Aubert Cigale-Major," šeptl Ginger, který typ letadla poznal. „Čtyřsedadlové, s nahoru vyklápěcími dveřmi po obou stranách. Dubroc neměl žádné potíže dostat se ven."

„Chceš snad říci, že nebyly potíže s jeho vystrčením ven," poopravil ho Gaskin.

„Nevíme, jestli byl vystrčen," podotkl Biggles. „Byl možná jenom polekaný a v domnění, že ho někdo oddělá, vyskočil, i když by to asi neudělal, kdyby věděl, že jeho padák je poškozen. Přemýšlím o tom pořád od chvíle, kdy jsem mluvil s Marcelem. Došlo k hádce kvůli penězům a Dubroc vyhrožoval, že všechno praskne. Možná odmítl letět bez padáku. Tak dostal padák, který však byl horší než nic, protože zklamal jeho víru, že právě s ním je v bezpečí. Nevím, jak to bylo. Toto je pouze jedna z možností. Jedno je však jisté. Pilot tohoto letadla je ještě pořád v zemi, pravděpodobně v tomto domě."

„Je to typ Aubert-Cigale-Major“ šeptl Ginger ...

Chvíli hledali poškozený postroj padáku, když ho nenašli, vyšli ven a šli ke garáži. Uvnitř byl Jaguar. Na sedadlech nebylo nic. Biggles otevřel kufr a tam na hromádce ležela dolní polovina osudného padáku. Když ho vytáhl a natáhl konce šňůr, aby odhalil jejich rozřezání, vypadly z něho nějaké předměty; mezi jiným francouzský průkaz totožnosti na jméno Dubroc a náprsní taška s penězi.

„Víc vědět nepotřebujeme," řekl pochmurně Gaskin. „Brand bude obtížně vysvětlovat, jak se sem ty věci dostaly. Pojďme a poslechněme si, jakou snůšku lží je nám schopen v krátkém okamžiku naservírovat. Čeká ho zatraceně nemilé překvapení. Zkusíme nejprve zadní vchod."

Gaskinův muž obešel dům, aby zajistil přední dveře. Algy s Bertiem zůstali na stráži před zadními dveřmi. Zamčeny nebyly, Biggles, Gaskin a Ginger vešli potichu do domu.

V kuchyni myl nádobí cize vypadající muž. K dokořán otevřeným dveřím stál zády, proto je neuviděl, teprve slabý zvuk ho přiměl obrátit se. Pustil z ruky talíř a ruka mu bleskově sjela ke kapse. Biggles však byl rychlejší a muž zaraženě hleděl do hlavně automatické pistole.

„Gingere, seber mu pistoli," nařídil Biggles.

„A ty drž klapačku zavřenou," varoval muže Gaskin, když mu zaklapoval pouta na rukou.

„Já nerozumět," koktal muž.

„Však ty brzy zatraceně dobře porozumíš," zavrčel Gaskin. „Gingere, vyveď ho ven. Můj muž se o něho postará."

Počkali na Gingera a pak šli po dlouhé chodbě dál, až přišli ke dveřím, za nimiž slyšeli hlasy. Biggles otevřel dveře. Rozhovor okamžitě skončil. Vešli do místnosti.

Před krbem u nízkého stolu, na němž stály láhve a číše, seděli dva muži. Jeden byl muž, kterého viděli v lese. Druhý byl mladší, malý postavou, štíhlý, snědý, černovlasý, s tmavýma očima. Na okamžik překvapením jenom nevěřícně zírali. Pak Brand napůl vstal a znovu klesl. „Co to má znamenat?" zeptal se hlasitě. „Kdo jste?"

„Jsme policejní důstojníci ze Scotland Yardu," klidným hlasem oznámil Gaskin.

„Co tu chcete?"

„Sháníme informace o těle, které bylo nalezeno v lese New Forest. Myslíme si, že byste nám mohl pomoci."

„Proč si myslíte, že bych právě já o tom měl něco vědět," zeptal se Brand hrubým tónem. Snažil se sice mluvit přirozeně, ale nějak se mu to nedařilo.

„To tělo totiž vypadlo z letadla a vedle něho byla nalezena polovina padáku."

„No a?"

„Ta druhá polovina je ve vašem autě. A ve vašem hangáru je letadlo. Dnes ráno jsme vás viděli v tom lese. Tak jsme si mysleli, že byste o tom mohl něco vědět."

Brand si jistě uvědomil, že se dostal do úzkých, nikdo však nepočítal, že by jim Brand podal vysvětlení. Ginger usoudil, že to udělal v naději, že bude očištěn z vraždy a zůstanou na něm jen méně vážná obvinění.

„Tak dobře," řekl, jako by dospěl ke konečnému rozhodnutí. „Řeknu vám pravdu. Připouštím, že jsem v tom letadle byl, ale Dubroc, který je určitě tím nalezeným mužem, z letadla vyskočil sám."

„A to si napřed rozřezal šňůry na padáku?" cynicky se zeptal Biggles.

„Ano."

Biggles se zatvářil nevěřícně. „Vy po nás opravdu chcete, abychom uvěřili, že ten muž si padák nejprve rozřezal a pak se ho pokusil použít?"

„No – to – přesně tak to není. Ty šňůry rozřezal, viděl jsem ho při tom. Ale pokud jde o rozřezaný padák, mohu si jenom domýšlet, že byl připraven pro mne. Zde přítomný Leroux padáky zřejmě při rozdělování zaměnil."

Jmenovaný muž vyskočil. „To je lež. Těch padáků jsem se nikdy ani nedotkl. Jen se to nepokoušej svádět na mě."

„Byl jste pilotem letadla?" zeptal se Biggles.

„Ano, ale s padáky jsem neměl nic co do činění. Ani jsem nikdy neměl padák na sobě. Brand je zaměnil. Viděl jsem ho. Jenže tehdy jsem nevěděl, že jeden je poškozený."

„Kdy jste to zjistil?"

„Až po přistání."

„Řekl vám to Brand?"

„Ano. Chtěl, abych mu pomohl hledat –"

„Zavři zobák," přerušil ho Brand. „Navrhl jsem jen vrátit se, abychom zjistili, jestli Dubroc bezpečně přistál, abychom ho mohli vzít s sebou."

Teď už bylo jasné, že Leroux chce zachránit jenom sám sebe. S pohledem upřeným na Branda řekl: „Jestli jsi

nevěděl, že Raoulův padák je nepoužitelný, tak proč jsi po mně chtěl, abych předstíral, že se letadlo vymklo kontrole, abys mohl na Raoula vykřiknout, ať vyskočí?“

„Seděl Brand vedle vás?“

„Ano, Raoul byl vzadu.“

„Rozkýval jste letadlo?“

„Ano.“

„Věděl jste, proč to Brand po vás chce?“

„Tehdy ne. Pochopil jsem to teprve, když jsem ho slyšel pobízet Raoula, aby vyskočil. Vzpomněl jsem si, že vyměnil padáky, a domníval jsem se –“

„Lži, samé lži,“ přerušil ho Brand.

„Vy míváte ve vzduchu obvykle padák na sobě?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Proč?“

„Protože rád padákem skáču. Byl jsem v paradesantní jednotce.“

„Byl německým výsadkářem,“ jízlivě se ozval Leroux.

„Tak dobře, to by stačilo,“ ostře zasáhl Gaskin. „Všechno si to probereme v Yardu, kde budou vaše výpovědi zaznamenány. Nepokoušejte se o žádné hlouposti. Venku mám své muže.“

Nasupený Brand na okamžik zaváhal, jako kdyby ještě zvažoval svou šanci. Jestli to dělal, pak si to rozmyslel a nechal se připoutat ke svému protestujícímu kumpánovi.

Posadili je do Gaskinova auta. Gaskin pak ještě prošel budovu pro případ, že by v ní byl ještě někdo jiný. Když nikoho nenašel, zamkl s tím, že důkladnou

prohlídku celého areálu včetně aut odloží na pozdější dobu, a vrátili se do Londýna, kde už na ně čekal Marcel.

„*Voila!*“ řekl, když uviděl Lerouxe. „Ty také?“

„Ty ho znáš?“

„Až příliš dobře,“ odpověděl Marcel.

Co se osudové noci doopravdy stalo, nebylo nikdy prokázáno; Dubroc byl mrtev a výpovědi Branda a Lerouxe byly velmi protichůdné, protože každý z nich sváděl vinu na toho druhého. Shodovali se pouze v jednom, a sice v tom, že padák opravdu rozřezal Dubroc, takže bylo možno tvrdit, že zemřel vlastní rukou. Následkem toho bylo obvinění z vraždy zrušeno. Nezodpovězenou otázkou zůstalo, proč to udělal. Snad je pravdivé Lerouxovo vysvětlení.

Podle něho Brand na svých obvykle nočních cestách do Anglie měl obavy, že kdyby na jeho pozemku došlo k havárii v zahraničí evidovaného letadla, dostal by se do svízelné situace, proto někdy seskakoval padákem a letadlo nechal odletět nazpět do Francie. Totéž vyžadoval od lidí, kteří pro něho pracovali a podle toho je také vybíral. Toto byl hlavní důvod nočních letů i padáků. Dubroc byl do Anglie přepraven zdánlivě kvůli ochraně před francouzskou policií, ve skutečnosti však mu tím mělo být zabráněno, aby mohl mluvit. Brand míval při sobě velkou sumu peněz, byla to platba za dodávku zbraní. Dubroc to věděl. (Toto je zřejmě pravda, protože peníze ve francouzských bankovkách byly nalezeny v domě.)

Leroux věřil, že Dubroc chtěl Branda kvůli penězům zavraždit tím, že rozřezal Brandův padák tak, aby se po výskoku zabil. Dubroc měl v úmyslu skočit za ním, najít ho a sebrat mu peníze. Jenže Brand viděl Dubroca při

rozřezávání padáku, tak je zaměnil. Pak mu nezbylo, než vyhledat Dubrocovo tělo, aby zabránil policejnímu vyšetřování. Leroux přísahal, že si to všechno uvědomil, teprve když ho Brand přinutil přistát. Takto by se záhada dala opravdu vysvětlit.

Proti Brandovi byla vznesena další obvinění na základě dokladů nalezených v domě. Nezákonné obchodování se zbraněmi nebylo jeho jedinou činností. Obchodoval s drogami i s cizími valutami a pro tyto účely neoprávněně zneužíval letadla. Šel do vězení na čtrnáct roků. Leroux byl předán do Francie na extradiční záruku, aby tam čelil obvinění z vlastizrady. U výslechu se zhroutil a zbytek gangu byl pozatýkán.

„Ještě pořád nevím, jak celá ta aféra vlastně začala," řekl Marcel, když už bylo po všem.

„Začala tím," odpověděl Biggles, „že jeden chlapec našel v lese půlku padáku a měl tolik rozumu, že ho přinesl domů svému otci."

„Ach tak!" vydechl Marcel. „A ten otec – jak vy to říkáte – zavětřil nějakou lumpárnu."

„Jak se ukázalo, těch lumpáren bylo víc," s úsměvem doplnil Biggles.

ORIENTÁLNÍ MISE

4

V kanceláři hlavního stanu letecké policie byli dva muži spolu s leteckým komodorem Raymondem, když na telefonické zavolání svého představeného do kanceláře vešel Biggles. Jeden z návštěvníků byl zřejmě Brit, typ staršího, civilního pracovníka vládního úřadu; druhý, malý muž hnědé pleti s mírně šikmýma očima, oblečený v evropských šatech, byl na první pohled Asijec. Biggles si myslel, že je z Barmy, za chvíli se doví, že se zmýlil.

„Pojďte dál, Bigglesworthe," vyzval ho tiše letecký komodor. „Dovolte, abych vám představil pana Prestona z ministerstva pro kolonie a pana Onga, tajemníka pro osobní zaměstnance sultána Kulangu v Malajsku."

Britský pracovník ministerstva pokynul hlavou, Asijec se uklonil v pase.

„Poněvadž chci, abyste odletěl do Kulangu, považuji za vhodné vysvětlit vám účel cesty, dokud tito džentlmeni jsou ještě tady," pokračoval letecký komodor. „Pak se budete moci zeptat na cokoli, na jakoukoli podrobnost, o níž se snad opomenu zmínit."

„Velmi dobře, pane." Bigglesův výraz se po tomto sdělení ani trochu nezměnil. V požadavku letět přes polovinu zeměkoule na zvláštní misi neviděl nic neobvyklého, protože akceschopnost na velké vzdálenosti byla specifickou náplní jeho oddělení ve Scotland Yardu.

„Myslím však, že v této záležitosti není nutno očekávat nějaké velké potíže," pokračoval letecký

komodor. „Vaším úkolem nebude nic jiného, než přistát na místě určeném panem Ongem, který poletí s vámi, naložit dva cestující a odletět s nimi domů. Pro tuto operaci požádám ministerstvo letectví o zapůjčení letadla Hastings a zařídím, abyste byl vybaven patřičnými pověřovacími listinami, potřebnými k usnadnění odletu odtud a příletu domů."

„Je mi to jasné, pane," odpověděl Biggles.

„Pro případ, že by něco nepokračovalo podle předem připraveného plánu, vám raději nastíním situaci, abyste věděl, co vás čeká a abyste pak byl schopen dělat úpravy plánu, které by se ukázaly jako nezbytné," pokračoval letecký komodor. „Jak možná víte, Kulang je jedním z menších svrchovaných států v severovýchodní končině teritoria, které je pod naší správou, tedy v zeměpisné poloze, která je v této době vším jiným než klidným a příjemným územím. Rozsáhlé džungle na jihu jsou útočištěm teroristických band, které neustále sužují Malajský poloostrov. Ze severu z Barmy a ze severovýchodu přes Jihočínské moře pronikají na území státu komunističtí agenti, kteří, jak se domníváme, mají za úkol vydat smluvený signál k zahájení agitace s cílem svrhnout vládu. Kdyby k tomu došlo, bylo by nám to líto, když už ne z jiného důvodu, tak proto, že sultán je naším přítelem stejně tak, jako jím dříve byl jeho otec." Letecký komodor se podíval na pana Onga. „Smím mluvit otevřeně?"

„Mluvte, prosím."

Letecký komodor pokračoval. „Nejenže má sultán dost práce se zvládnutím stávajících poměrů, má nepřítele za branami města; nějakého strýce, mladšího bratra svého otce, prince jménem Chan, který chce

všeobecně komplikované situace využít k usurpování moci.“

„Jestli dobře rozumím, byl zkorumpován komunisty.“

„To je přesné. Jeho tažení proti sultánovu nastoupení na trůn mu překazili sultánovi věrní poddaní. Brzy nato se sultán oženil, a protože má desetiletého syna, prince Subu, strýcovy ctižádostivé naděje na následnictví – dovolenými prostředky – se mu velmi vzdálily. Nám teď záleží na sultánovi a jeho synovi. Sultán nemá strach o sebe, ale ve stávající situaci vidí hrozbu pro svou rodinu. Kdyby přišel o život a jeho syn byl v té době v Kulangu, určitě by svého otce dlouho nepřežil. Strýc by se o to postaral. Kdyby však princ Suba byl v naší zemi, nebylo by možné ho tak snadno zavraždit; pokud je ten chlapec naživu, strýc nemá zákonný nárok na trůn. Suba by ovšem při zdejším pobytu tady chodil do školy. Sledujete mne?“

„Dokonale, pane. Proč sem ten chlapec nepřijel?“

„To nás přivádí k jádru našeho jednání,“ konstatoval letecký komodor. „Základním problémem je způsob, jak ho dostat ze země. Aby se dostal do Penangu, Kuala Lumpuru nebo do Singapuru, musel by projít teroristy zamořenou džunglí. Kdyby se teroristům podařilo ho zajmout, zcela bez jakékoli souvislosti se strýcem, zabili by ho, když z žádného jiného důvodu tak proto, že sultán spolupracoval s námi proti nim tím, že jim odmítl poskytnout útočiště ve své zemi. Princ Suba je v Kulangu v nebezpečí, byl by však v ještě větším, kdyby se pokoušel ze země odejít nějakou cestou po souši.“

Biggles souhlasně přikývl. „Rozumím.“

„Přes pana Onga jsme byli sultánem požádáni o přepravu chlapce a jeho matky sem. V nebezpečí se octnou v okamžiku, kdy opustí palác, toto je však riziko, které je nutno podstoupit, protože ze dvou zel je toto menší. Určitá organizační opatření už byla provedena. Sultánka a chlapec vyjdou z paláce zadním vchodem v přestrojení za sloužící a dojdou k místu setkání, kde si je vyzvednete. S ohledem na místní meteorologické podmínky byly vybrány alternativní dny a doba odletu. Sultanát Kulang je hornatá země a je většinou porostlý lesy, z toho důvodu tam nikdy nebylo vybudováno ani malé letiště.“

„Jestli tam není žádná obdělávaná půda, jak si obyvatelstvo opatřuje potraviny? Není možné, aby tam nebyly žádné roviny.“

Vysvětlení se ujal pan Ong. „Ovšemže jsou u nás rýžová pole, na nichž se pěstuje naše základní potravina, jenže v této roční době, tak brzy po monzunu, jsou z těch polí mokřiny, pokud nejsou celé pod vodou.“

Ustaraně se tvářící Biggles se obrátil k leteckému komodorovi. „Tak kde tam přistaneme?“

„Jak jsem se dověděl od pana Onga, existuje pouze jedno místo vhodné k přistání,“ odpověděl letecký komodor. „A sice pruh písečné pláže, táhnoucí se v délce několika mil podél mořského pobřeží. Její severní konec není daleko od paláce.“

„Jaký druh písku tam je?“

„Pan Ong mne ujistil, že jde o tvrdý písek. Jeho informaci můžeme přijmout za správnou, protože japonské vojenské transportní letouny na této pláži za války přistávaly s vojenskými posilami.“

Biggles se zatvářil pochybovačně. „I pevný písek je nevyhnutelně při přílivu zaplavován vodou.“

„Pan Ong říká, že v připraveném organizačním schématu byly přílivy a odlivy vzaty v úvahu. Přiletíte za odlivu, ale i při přílivu by tam mělo být dost místa k přistání. Princ Suba a jeho matka budou čekat. Nebudete muset udělat nic jiného, než je naložit a odletět domů kteroukoli trasou, kterou si zvolíte. Jistý problém by však mohl vzniknout. Nebude asi vhodné, abyste přistání na písku riskoval s plnými nádržemi, protože pod jejich váhou by se kola mohla přece jen zabořit. Naberete si jen tolik paliva, abyste se bezpečně dostali do Kuala Lumpuru nebo do Penangu, kde budete moci nádrže doplnit po hrdla a s plnými nádržemi pak pokračovat domů. Tak takhle to vypadá. Co si o tom myslíte?“

„Pokud vše bude probíhat podle plánu, pak v tom nevidím žádný problém, pane.“ Biggles se nepatrně pousmál. „Jenže ono to málokdy vychází podle plánu, když některé jeho faktory musí člověk brát jen tak, na čestné slovo. Nu, ale i s nepředvídanými překážkami si poradíme, pokud nějaké vzniknou.“

„Máte ještě nějaký dotaz na pana Onga?“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Zatím ne. Všechno se zdá být jasné. Teď už nám nezbývá, než se rozhodnout, kdy odletíme. Jaké je první vhodné datum ve vašem schématu, pane Ongu?“

„Půlnoc sedmnáctého – tedy ode dneška za čtrnáct dní. Bude úplněk a odliv v tu dobu bude nejnižší.“

„Tak se na to datum zaměříme,“ rozhodl Biggles. „Čím méně času uběhne do chvíle, kdy sultánova manželka bude riskovat odchod z paláce, tím lépe.“

Pan Ong souhlasně přikývl.

„Nu, Bigglesworthe, teď už celou záležitost nechám ve vašich rukou," s úlevou řekl letecký komodor. „Dohlédnu teď na toho Hastingse a na doklady potřebné pro bezproblémová mezipřistání na cizích letištích. Pan Ong vám řekne, v kterém hotelu v Londýně bydlí, abyste se s ním mohl kdykoli spojit, kdyby se ještě vyskytl nějaký problém."

„Ano, pane."

„Předpokládám, že si s sebou vezmete svou obvyklou posádku."

„Pro případ, že by vznikly nějaké nečekané problémy, bude asi rozumné mít je s sebou. O cestě vás budu v obvyklém kódu na krátkých vlnách informovat tak často, jak to bude možné."

Biggles se obrátil k panu Ongovi. „Budu s vámi ve spojení, pane," řekl a pak se vrátil do svého štábu, aby své piloty seznámil s úkolem a učinil přípravy k odletu.

*

V noci čtrnáctý den po rozhovoru v Londýně letadlo Hastings z dopravního velitelství mířilo po přeletu Malajského poloostrova v desíti tisících stopách z Penangu ke svému cíli, k sultanátu Kulangu. Za řízením seděl Biggles. Vedle něho u zdvojeného řízení seděl Ginger. V prostoru pro posádku byli také pan Ong, u navigačního pultu Algy a také Bertie, připravený v případě potřeby se v kterékoli chvíli ujmout práce radisty.

Pod nimi dole vpravo, bez jediného světla, leželo tmavé a tajemné Čínské moře. Tmavá a ponurá pevnina

na levé straně byla v hluboké tmě sotva rozeznatelná, protože měsíc ještě nevyšel, šedivý paprsek nad horizontem však už dával tušit jeho brzký příchod.

Let až dosud probíhal bez jakýchkoli problémů.

Po déle trvajícím mlčení promluvil pan Ong. „Vidím ostrov, o němž jsem vám říkal, kapitáne. Teď už máme před sebou přibližně jen pouhých padesát mil letu."

O několik minut později se měsíc jako velký stříbrný balón vyhoupl nad horizont a zviditelnil vlnky, uhánějící po pochmurném moři.

„To je lepší," řekl Biggles, stáhl škrtící klapku a letadlo, ztrácející výšku, namířil k pevnině. Najednou se před nimi ukázal hrozen světel.

„To je město Kulangu," řekl pan Ong.

„Myslel bych si, že v této době bude většina lidí v posteli," poznamenal Biggles. „Za pár minut bude půlnoc."

Ong na to nezareagoval, což zarazilo Gingera, který se na něho díval, protože se mu zdál být poněkud vyvedený z míry. Po několika minutách, kdy letadlo ztrácelo výšku, Ong poznamenal: „Teď už je vidět pláž."

Ginger ji teď zřetelně viděl v ostré měsíční záři jako dlouhý světlý pruh, hraničící s černou masou vnitrozemí.

„Překontroluj drift," nařídil Biggles. „Myslím, že vítr není tak silný, aby to stálo za řeč, je však lepší se o tom přesvědčit."

Ginger nahlásil nulový drift, načež Biggles zastavil motory a v měkkém klouzavém letu začal sérii esovitých zatáček, aby před nasazením na přistání ztratil výšku. Nikdo nemluvil. Jako by si všichni uvědomovali, že se blíží kritický okamžik, že několik příštích minut rozhodne o úspěchu nebo o neúspěchu operace. Teď byli

v rukou pana Onga. Jestli se jeho informace o místních podmínkách ukáží jako správné, všechno bude v nejlepším pořádku. Kdyby však informace byla mylná, zvláště pokud jde o pevnost písku nebo stav odlivu, nastaly by problémy. Samozřejmě nic z toho nebylo možné si nijak ověřit. Z toho důvodu byla v kabině patrná jistá dávka napětí, když Biggles vyrovnal letadlo a nasadil na přistání.

Pokud jde o délku přistávacího prostoru, pomyslel si Ginger, Ong měl pravdu. Pláž se táhla na míle daleko, až kam bylo možné dohlédnout a nebylo na ní vidět žádné překážky. Uspokojený Biggles klesal v přímém směru bez pomoci motorů, jak si to předsevzal. Dalo se očekávat, že velké letadlo při dosednutí a zastavení tak nadělá méně hluku, jestli je písek opravdu pevný a kola se do něj nezařežou.

Normálně bezvýrazná tvář pana Onga se rozzářila úsměvem. „Velmi dobře, kapitáne," řekl. „Dojdu pro ně a přivedu je. Nebudou daleko."

Gingerovi napadlo, že kdyby tam někde uprchlíci byli a čekali, určitě by slyšeli letadlo přistávat, a dalo by se předpokládat, že se co nejdříve objeví v dohledu. Jenže pokud dohlédl, mezi palmami na okraji pláže a hranicí příboje nebyla ani živá duše.

Pan Ong vystoupil. Ušel kousek po pláži a rozhlížel se na všechny strany. Zapískal. Zavolal. Pláž zůstala nadále pustá a opuštěná.

„Zřejmě tu ještě nejsou," řekl Biggles. „Vystoupíme také a protáhneme si nohy."

Došli k Ongovi. Biggles si zapálil cigaretu. „Nu, tak kde jsou?" zeptal se. „Už je po dvanácté."

„Omlouvám se," odpověděl Ong. „Kladl jsem důraz na nezbytnou přesnost. Něco je muselo zdržet."

Nikdo neodpověděl. Biggles mohutně potahoval cigaretu ve snaze nedat na sobě znát podrážděnost ze zdržení. Uběhlo nekonečně dlouho se táhnoucích dvacet minut.

„Myslím, že byste měl něco podniknout," řekl Ongovi Biggles, zašlapávající špačka cigarety do písku. „Mám pocit, že už nepřijdou, protože už by tu byli. A jestli nepřijdou, pak tady jen marníme čas."

„Půjdu zjistit, co se stalo," řekl Ong.

„Jak daleko je do paláce?"

„Odtud to je něco mezi dvěma a třemi mílemi."

„To znamená, že budete pryč déle než hodinu."

„Ano."

„Dobře. Počkáme. Co mám dělat, jestli přijdou v době, kdy budete pryč?"

„Odleťte. Nečekejte na mě. Nemám v úmyslu se s vámi vracet."

„Výborně. Udělejte, co je třeba, jak nejrychleji to bude možné."

Odešel a v inkoustových stínech palem brzy zmizel z dohledu.

„Je to tak trochu otrava, co, kamaráde," poznamenal Bertie.

Biggles si zapálil další cigaretu. „Je to sice mrzuté, nemohu však říci, že mne to překvapuje. Jestli se časové plány nedaří dodržovat u nás doma, a to se nedaří, tak co můžeme očekávat na Východě?"

„Co když se Ong nevrátí?" zeptal se Algy.

Biggles pokrčil rameny. „To je jeho starost. My jsme udělali, co po nás žádal."

„Jak dlouho hodláš čekat?“ zeptal se Ginger.

„Nemůžeme tady zůstat déle než do svítání, a to bude za šest hodin,“ odpověděl Biggles. „Nemělo by to smysl, protože někdo by nás tady zpozoroval a pláž by byla brzy zaplavena lidmi. Jejich přítomnost by nám mohla zkomplikovat start. A kromě toho by se ten darebácký strýc dověděl, že jsme tady a vytušil by proč. Nu, a tím by byl celý plán postaven na hlavu. Asi by pak kvůli našemu případnému návratu nechal hlídat pláž. Ne, my jsme svůj úkol splnili. Víc nemůžeme udělat. Jestli se sultánka neobjeví, pak to bude ona, ne my, kdo nedodrží schůzku.“

„Někdo přichází a zdá se, že má naspěch,“ poznamenal Algy, když se z palem vynořila utíkající postava.

„Vypadá to na Onga,“ řekl Ginger.

„Jestli je to on, tak v paláci nemohl být,“ řekl Biggles. „Cítím problémy.“

Byl to Ong.

„Přiletěli jsme pozdě,“ oznámil.

„Co tím chcete říci?“ vybafl Biggles.

„Došlo k nejhoršímu. Chan a jeho komunističtí kumpáni udeřili. Nastaly nepokoje a město je vzhůru nohama. To proto jsme viděli tolik světel.“

„Jak jste se to dověděl?“

„Potkal jsem známého obchodníka. Uprchl a skrývá se v džungli. Uviděl mě a řekl mi to.“

„Kde je sultán s rodinou?“

„Ti budou v paláci. Za takové situace se neodváží vyjít.“

„A co dělá policie?“

„Nic. Co mohou dělat? Nemají odvahu jít proti vlastním spoluobčanům bez rozkazů, nemluvě o tom, že se to semlelo tak rychle, že na rozkazy nebyl čas. Tak jsem se to dověděl.“

„Byla by policie loajální k sultánovi, kdyby mohl rozkazy vydat?“

„Bez nejmenší pochyby. Momentálně je všude chaos.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Znáte zadní vchod do paláce, tedy, mám na mysli vchod, kde není dav?“

„Ano. Přes zahrady. Džungle sahá až těsně k nim.“

„Výborně. Pojďme, musíme najít řešení,“ sebejistě řekl Biggles.

„Možná to bude nebezpečné.“

„Pro vás nebo pro mne?“

„Pro nás pro všechny, jestli vytuší důvod vaší přítomnosti.“

„Pane Ongu,“ řekl odhodlaně Biggles, „neletěl jsem tak dlouhou trasu, abych se domů vrátil s prázdným letadlem. Algy, ty tady zůstaň a pohlídej to. Gingere, Bertie, vy půjdete se mnou. Pane Ongu, veďte nás.“

Vykročili řízným krokem, kus šli po pláži, za chvíli však pokračovali po vyšlapaném chodníku v džungli, kde svatojánské mušky ve vlhkém vedru tančily své reje. Gingerovi pot stékající po tváři zmáčel košili, protože na takový pochod nebyl připraven.

„Hovoří sultán anglicky?“ byla jediná otázka, kterou Biggles položil průvodci.

„Dokonale. Chodil v Anglii do školy.“

„Výborně. Jdeme dál.“

Brzy byli v doslechu nepokojů, které, k Gingerově úlevě, pozůstávaly většinou z pokřikování. Žádné výstřely nebylo slyšet.

Poslední úsek byl nejhorší, protože Ong sešel z chodníku a ponořil se do džungle bambusů a stromovitých kapradin. Po dvou nebo třech stech yardech chůze se k Gingerovu značnému uspokojení ukázalo před nimi měsíční světlo. Bambusový plot znemožňoval průchod, zdolali však i tuto překážku a vyšli, jak řekl Ong, v palácových zahradách; kdyby však ve třpytivém světle měsíce nedaleko před nimi bíle nezářila velká budova, Ginger by nevěřil, že už vyšli z džungle.

„To, co vidíte, je zadní část paláce," řekl průvodce. „Průčelí paláce je obráceno do hlavní ulice města, a myslím, že ti lidé jsou právě tam."

Opravdu to nebyla domněnka, protože hluk výkřiků a dunění bubnů tomu nasvědčovaly. Až dosud vzbouřenci nepronikli do zahrad, protože na krátkém chodníku k paláci nebylo nikoho vidět. U vchodu, k němuž je Ong zavedl, se však octli tváří v tvář půl tuctu ozbrojených mužů v uniformách, nebylo jasné, jestli policejních nebo vojenských. S překvapením a s nerozhodnou váhavostí, potvrzující nedostatek přímých rozkazů, se s překvapením podívali na Onga, kterého zřejmě znali. Ong jim začal něco povídat, pravděpodobně jim chtěl vysvětlovat situaci, Biggles ho však přerušil.

„Nestůjme tady a nezdržujme se diskutováním," řekl odměřeně Ongovi. „Vy cestu do paláce znáte. My ne. Zaveďte nás do pokoje, v němž nejpravděpodobněji najdeme sultána."

„Zajisté," řekl Ong, poněkud vyvedený z míry Bigglesovým rozhodným příkazem.

Jeden po druhém vešli do paláce, stráž se je nepokusila zastavit.

Po projití několika chodeb došli ke dveřím, před nimiž stáli na hlídce další dva strážci.

„Tam bude sultán," řekl Ong a něco se v domorodém jazyku zeptal strážce. Po obdržení odpovědi se obrátil k Bigglesovi a řekl: „Princ Chan je u sultána. Nepřejí si být vyrušováni."

„Kdo řekl, že nemají být vyrušováni?"

„Princ Chan."

„On tady vydává rozkazy?"

Ong zaváhal. „Je to možné. Nevím, co se tady stalo."

„Pak je nejvyšší čas to zjistit," prohlásil Biggles, odstrčil strážce a otevřel dveře.

V prvním okamžiku se zdálo, že mu stráže ve vstupu zabrání, nakonec však neudělali nic. Ginger opět nabyl dojmu, že nevědí, koho mají poslouchat.

Místnost, do níž za Bigglesem vstoupili Bertie a Ong, byla velkolepá, prostorná, zařízená nesmyslnou směsí orientálního a západního stylu, východní ale převládal. Byla osvětlena několika ozdobenými lampami a zavěšenými lustry. Podle dlouhého nízkého stolu uprostřed místnosti, na němž ležely nějaké listiny, se dalo usoudit, že to je konferenční síň. Po zběžném pohledu však Ginger přestal mít zájem o zařízení místnosti a svou pozornost věnoval několika přítomným osobám.

Stály u stolu ve dvou skupinách. Na jedné straně stál muž středního věku, podle bohatosti oděvu zřejmě sultán. U jeho lokte stál méně nádherně oděný muž. Oba se tvářili nervózně, jako plni úzkosti. Za nimi, ve vzdálenosti několika kroků, stáli žena a chlapec. Ginger

neměl nejmenších pochybností, tím spíš, že byli oblečeni ve vycházkových šatech, že to jsou sultánka a její syn.

Naproti nim, v postojích, které bylo možno popsat jako výhrůžné, stála skupina pěti mužů, čtyři z nich v národním oděvu, zbývající v šatech evropského střihu. Měl bledou pleť a vysoké lícní kosti jako Slovan. Jeden z orientálců, stojící poněkud před ostatními, měl přibližně šedesát roků, a podle bohatosti oblečení, které zahrnovalo i drahokamy zdobený turban, byl určitě důležitou osobou. Ginger správně usoudil, a brzy se to potvrdilo, že to je podlý strýc ve hře, princ Chan.

Jak se dalo předpokládat, při Bigglesově příchodu se všechny hlavy zvedly, aby zjistily podstatu vyrušení. Několik vteřin nikdo nepromluvil, Biggles zatím pomalu došel ke stolu. Pak to byl on, kdo ticho přerušil.

S pohledem upřeným na muže, kterého Ginger považoval za sultána, řekl: „Mám čest mluvit se sultánem Kulangu?“

„Ano,“ ozvala se po krátkém zaváhání odpověď.

„Snažně vás prosím, pane, abyste shovívavě posuzoval můj vstup, který by se mohl zdát neoprávněný a bezdůvodný,“ pokračoval Biggles. „Do Kulangu jsem přiletěl na vaši žádost, poněvadž však se situace nevyvinula podle plánu, očekávám vaše příkazy. Jsem vám plně k dispozici.“

„Kdo jste a co tu děláte?“ vybuchl muž, kterého Ginger odhadl jako intrikánského strýce.

„To je záležitost mezi sultánem a mnou,“ sebejistě odpověděl Biggles.

„Vypadněte. Nevidíte, že tu máme práci? Jak jste se mohl odvážit sem vejít?“

Biggles se podíval na Onga. „Od koho mám přijímat rozkazy?“

„Tady dávám rozkazy já,“ řekl sultán.

„Však už to nebude dlouho trvat,“ ozval se hrubě druhý mluvčí.

Biggles se opět podíval na Onga. „Mám za to, že tento džentlmen je princ Chan.“

„Ano.“

„Myslím, že byste se ho měl zeptat, co myslel svým právě řečeným tvrzením.“

„Já tu otázku zodpovím,“ řekl sultán. „Můj strýc na mě naléhá, abych se zřekl trůnu.“

„Z jakého důvodu?“

„Pro neschopnost vládnout zemi bez výtržností, jaké teď probíhají venku.“

„Chcete abdikovat, pane?“

„Nic takového nemám v úmyslu.“

„To se ještě uvidí,“ ozval se popuzeně Chan.

Biggles ho ignoroval. Obrácen k sultánovi řekl: „Přejete si, abych postupoval podle plánu?“

„Ano. Omlouvám se, že došlo k nesnázím. Už jste si jistě důvod domyslel.“

„O jakém plánu je tady řeč?“ vztekle se zeptal Chan.

„Posílám svého syna do Anglie,“ odpověděl sultán.

Chan vytřeštil oči. „Za jakým účelem?“

„Aby nabyl patřičného vzdělání, a snad bych mohl dodat, aby byl v bezpečí.“

„Nikam nepoletí,“ kategoricky prohlásil Chan.

Do řeči se opět vložil Biggles. „Jestli si sultán přeje, aby odletěl, tak odletí.“

„Kdo to říká?“

„Já to říkám.“ Biggles mluvil klidně a tiše.

„A když já řeknu, že nepoletí, co vy na to?“

Bigglesův výraz ztvrdl. „Řeknu vám pouze toto. Máte štěstí, že já nejsem sultánem Kulangu, protože kdybych jím byl, tak bych vás za vlastizradu nechal pověsit na prvním stromě. Poněvadž si to Jeho Výsost přeje, chlapec odjede, a vám radím, abyste se mu v odjezdu nepokoušel zabránit.“

Chan hleděl na Bigglese, jako by nevěřil vlastním uším. Pravděpodobně k němu za celý život ještě nikdy nikdo takto nemluvil. Hleděl nasupeně, slov se mu však zřejmě nedostávalo. Ruka mu klesla k boku.

„My jsme připraveni, pane, pokud jste i vy,“ řekl Biggles sultánovi, který pokynul své rodině a při tom se zády obrátil k muži, který se chtěl zmocnit trůnu.

Ginger je přesvědčen, že za to, co následovalo, nesl vinu muž v evropském obleku. Určitě se na spiknutí podílel, pokud on nebyl jeho inspirátorem.

Prohodil něco k Chanovi, který si jistě uvědomoval, že mu uniká možnost zmocnit se trůnu, proto potřeboval jen malé povzbuzení k tomu, aby udělal poslední zoufalý pokus dosáhnout toho, po čem tak toužil. Kdyby se podařilo, o co se pokusil, zcela jistě by se stal pánem situace.

Dříve, než někdo mohl předvídat jeho úmysl, vytáhl dýku a jako tygr skočil k sultánovi, který se při zaslechnutí pohybu rychle obrátil, při tom však klopýtl. Chan, s paží zvednutou k osudovému bodnutí, byl v okamžiku u něho.

Ozval se výstřel z pistole. Chan se pomalu vztyčil, přistoupil ke stolu, na okamžik na něm spočinul rukou a pak, jako z věšáku padající kabát, se zhroutil na podlahu. Na všechny jako kdyby padlo ohromující mlčení ze

stropu, k němuž stoupal zapáchající obláček korditového dýmu.

Toto by měl a mohl být konec. Jenže nebyl. Zatím co Biggles s pistolí v ruce stál a díval se na úkladného vraha, vyděšen tím, co právě udělal, Ginger periferním viděním postřehl nějaký pohyb. Bleskově se obrátil a uviděl Evropana, mířícího pistolí na Bigglese. Na vytažení zbraně už nebyl čas. Zbylo jediné, odstrčit Bigglese; vrhl se na něho tak energicky, že se oba natáhli na stole. V nepatrném zlomku vteřiny, skoro současně, zazněly dva výstřely. Jedna kulka se odrazila od podlahy a s hvízdáním přeletěla přes místnost. V okamžiku, kdy si Ginger uvědomil, že muž, který ji vystřelil, klesá k zemi, Bertie s pistolí v ruce se bez pohnutí na něho díval.

Bertie si srovnal monokl a pohlédl na Bigglese. „Musel jsem to udělat, kamaráde, jinak by on dostal tebe," řekl omluvně.

Biggles se podíval na sultána. „Omlouvám se za to všechno, Vaše Výsosti, nic jiného nám však nezbývalo, bylo-li nutné zabránit vraždě."

„Děkuji vám," řekl sultán, viditelně otřesený rychlým spádem událostí. „Vždy jsem věděl, že princ Chan je nebezpečný, nikdy by mi však ani ve snu nenapadlo, že by byl schopen zajít tak daleko," dodal prostě. „Zachránili jste mi život, jsem vám neskonale vděčný."

Strážní, kteří se po zaznění výstřelů vřítili do místnosti, se teď vytřeštěně rozhlíželi, jako kdyby nevěděli, co si mají o nastalé situaci myslet.

„Není sice na mně, pane, abych vám dával rady," řekl sultánovi Biggles, „avšak s ohledem na to, co se tady stalo a co nám ještě zbývá udělat, by bylo dobré, kdyby

tito zbývající spiklenci byli umístěni tam, kde už nebudou moci dělat žádné další darebné kousky.“

Sultán si zřejmě myslel totéž, protože vydal rozkaz a strážci tři spiklence odvedli.

Muž, který při příchodu Bigglese stál vedle sultána, se teď zvedl z pokleku vedle Chána. „Je mrtev,“ oznámil.

„To může vaše rozhodnutí usnadnit,“ řekl sultánovi Biggles. „Ještě pořád chcete, aby váš syn odjel do Anglie? Jestli ano, pak už nám mnoho času nezbývá, protože nastane příliv.“

„Na posouzení, jaký to všechno bude mít konec, je ještě příliš brzy,“ odpověděl sultán. „Já, samozřejmě, zůstanu tady,“ dodal, „byl bych však rád, kdyby moje rodina do Anglie odletěla. Budu si pak alespoň jistý, že je v bezpečí.“

„Chcete, pane, abych ještě chvíli zůstal s vámi, než se situace dostane pod kontrolu? Venku je přece jen ještě příliš velký hluk. Víte aspoň, co tam vykřikují?“

„Ne. Všechno to začalo těsně před vaším příletem a jak jste viděl, nemohl jsem odsud odejít.“

Biggles se obrátil k Ongovi. „Nemyslíte, že je čas, aby někdo zjistil, co ti lidé venku vykřikují?“

„Půjdu to zjistit,“ řekl Ong a odešel.

Během pěti minut byl zpátky. „Dověděl jsem se, že vřava začala, když se po městě roznesla zpráva, že sultán se vzdal trůnu ve prospěch prince Chána,“ oznámil. „Tu zvěst nepochybně mezi lidem roznesli Chanovi agenti.“

Biggles se opět obrátil k sultánovi. „Na to je možné udělat jedno jediné. Stačí, abyste se ukázal svému lidu a šeptanda se rozplyne jako dým. Zřejmě si na trůně přejí právě vás.“

Sultán se s obnovenou energií odhodlal k činu. Přistoupil k dlouhému oknu, otevřel ho a vyšel na balkón. Vzápětí se dosud trvající výkřiky začaly uklidňovat a brzy byly nahrazeny voláním slávy. Sultán zvedl ruku a promluvil k davu. Co řekl, se Ginger sice nikdy nedověděl, o tom však, že to bylo účinné, svědčila bouře provolávání slávy, která vzápětí následovala.

Do místnosti se sultán vrátil s úsměvem na tváři. „Všechno je v nejlepším pořádku," řekl. „Já zůstanu tady, avšak dřív, než rozhodnu o osudu buřičů, bych byl rád, aby moje rodina odletěla do Anglie."

„Pak tedy, čím dřív odejdeme, tím líp," odpověděl Biggles. „Stejně jsme se už zdrželi déle, než jsme měli v úmyslu a náš přítel, který hlídá letadlo, už si bude dělat starosti. Snad pan Ong bude tak laskav a zavede nás zpátky na pláž."

To bylo všechno. Sultán se rozloučil s rodinou a přivedl je k Bigglesovi. „Nikdy vám nebudu moci dost poděkovat za to, co jste dnes v noci udělal, stále však neznám vaše jméno."

Biggles se usmál. „To není důležité, pane," řekl a chytil chlapce za ruku. „Račte, Vaše Výsosti. Máme před sebou dlouhou cestu."

Princ Suba se tmavýma vážnýma očima zadíval na Bigglese. „Nevím, jak vám mám říkat," řekl.

„Můžete mi říkat Biggles," důvěrně řekl Biggles.

„Biggles," opakoval princ. „To je ale komické jméno."

„Také si to myslím," souhlasil Biggles s širokým úsměvem na tváři. „Pane Ongu, veďte nás, prosím."

Toto byl definitivní konec aféry v paláci. Cestou k pláži se už nevyskytly žádné problémy, i když několik

okamžiků plných úzkosti prožili těsně před příchodem k místu setkání, když uslyšeli startovat motory Hastingse. Důvod se vysvětlil, když z džungle vyšli na pláž. Algy totiž jen popojížděl s letadlem dál od postupující čáry příboje, protože už nastával příliv. Bezprostřední nebezpečí však nehrozilo, i když Algy ustaraně hleděl na vlnky, uhánějící po pláži stále blíž k letadlu.

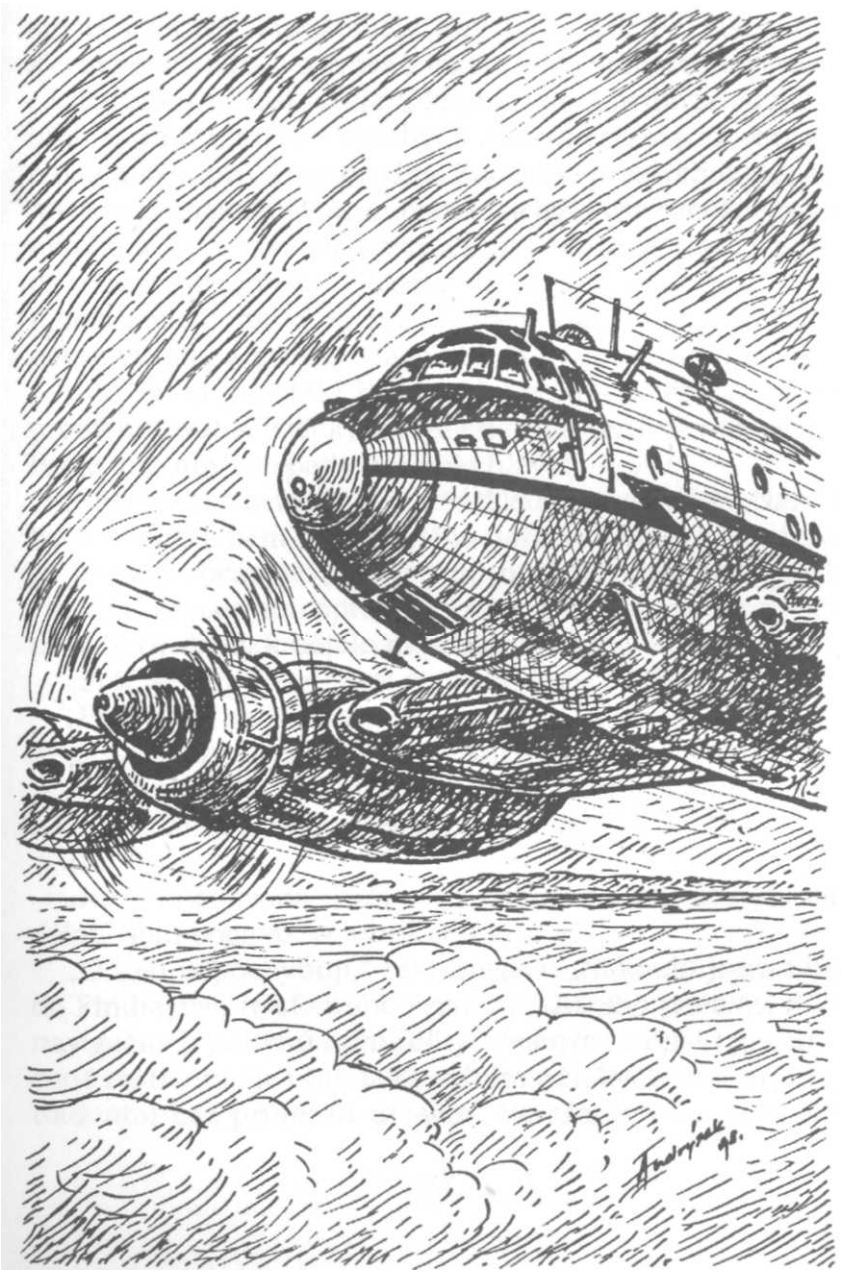
Brzy byli na palubě. Za pár minut pan Ong na pláži mával na rozloučenou a malá země, v níž se komunistická revoluce zhroutila, se ztrácela za zádí letadla, když Hastings nabral kurs k domovu.

PŘÍPAD STRAŠIDELNÉHO OSTROVA

5

Vzhledem k tomu, že Bigglesovi byly svěřovány případy po celé zeměkouli, dá se předpokládat, že se setkával i s podivnými případy; a opravdu tomu tak bylo. Žádný však nebyl pozoruhodnější než ten, který je v archivu Letecké policie veden jako Strašidelný atol. Začal – jako tomu často u dramatických událostí bývá – šeptandou; spíše jen nepatrným šepotem. Na začátku nešlo o víc než neurčitou a nejasnou zprávu. Avšak žádný konec této šeptandy nemohl být přesvědčivější, přestože k jeho dosažení musel Biggles se svou posádkou uletět mnoho tisíc námořních mil.

Vyšetřování bylo zahájeno na základě diplomatické noty, kterou zaslalo francouzské ministerstvo pro kolonie svému britskému partnerovi, v níž bylo spíše žádáno o informace než o podniknutí nějaké přímé akce. Úředním postupem se nota dostala k leteckému komodorovi Raymondovi, náčelníkovi Letecké policie, a to kvůli prozkoumání kartotéky zmizelých letadel. Raymond notu předal k vyřízení Bigglesovi.

... malá země se ztrácela za zádí letadla, když Hastings nabral kurs k domovu.

Z nóty vyplývalo, že v několika posledních letech přicházely zprávy z Francouzské oceánie, především do administrativního hlavního stanu ostrovů v Papeete na Tahiti, o nějakém ‚bláznivém Angličanovi', údajně usídleném na vzdáleném atolu Oto-Via, východně od archipelagu Paumotu. Pokud je známo, ten muž, ať už duševně chorý nebo zdravý, v zásadě nic špatného neudělal, takže úřady se o jeho existenci nijak zvlášť nezajímaly. Najednou však, bez jakéhokoli zjevného důvodu, z ostrova zmizela malá domorodá populace. Tuto skutečnost nahlásil kapitán toulajícího se obchodního škuneru, který v dlouhých intervalech objíždí ostrovy a nakládá kopru a perlorodky. Začalo se proslýchat, že ostrov začali znepokojovat duchové, nebylo však možno najít nikoho, kdo by to mohl potvrdit z vlastní zkušenosti. S ohledem na skutečnost, že podle stávajících informací je do toho zapleten britský občan, předpokládalo se, že kvůli možnému vývoji by britská vláda chtěla být informována.

„Jinými slovy," řekl Biggles, když tuto záležitost přišel prodiskutovat s leteckým komodorem, „vždycky se to zahraje tak, aby to spadlo na naši hlavu."

„Tak bych to neřekl," odpověděl letecký komodor. „Nazval bych to spíš činem spřáteleného národa. Mají-li podezření, že britský občan je zapleten do něčeho, kde jde o jejich vlastnictví, pak jsou oprávněni nás na to upozornit pro případ, že by došlo k nějakým problémům."

„Proč se nepokusí sami vypátrat jádro těch zvěstí?"

„Proč by si měli dělat spoustu starostí a vydávat peníze kvůli nějakému pomatenému Angličanovi, o němž se ani pořádně neví, jestli existuje nebo ne? Máme záznam o nějakém letadle zmizelém v těchto končinách světa?“

„Ne.“

„Nu, francouzská vláda s tím zřejmě nemá v úmyslu nic dělat. Není pochyb, že vzniknou potíže.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Biggles. „Nakoukl jsem totiž do Findlayova telefonního seznamu Jižního pacifiku a do navigačních pokynů admirality. Nejenže to místo je zatraceně zastrčené, je však také jedním z řídkých útvarů, je to totiž atol bez průjezdu útesem. Na atol je také poněkud velký. Po obvodu má čtyřicet mil, nikde však není širší než čtvrt míle.“

„Tak to není tak velký, jako některé jiné. Vánoční ostrov má obvod sto mil.“

„To ano, jenže tento si činí nárok na největší atol na světě. Vraťme se však ke zmiňovanému místu Oto-Via. Nemůže to být nic víc než laguna o průměru dvanáct nebo třináct mil, obklopená úzkým, nepoškozeným pruhem korálů. Neexistuje-li průjezd, žádná loď se do laguny nedostane. Každá musí zakotvit na moři před pruhem korálů, což může být nebezpečné. Domnívám se, že to je ten hlavní důvod, proč s tím francouzská vláda nic neudělala.“

„Je to možné, nebo tu záležitost nepovažují za dost důležitou.“

„Abych řekl pravdu, sám nevidím důvod ke znepokojení.“

Letecký komodor byl zamyšlený. „Stejně bych rád věděl, jestli tam nějaký trosečník je. Jestli tam opravdu je, pak ho tam nemůžeme nechat.“

„Trosečník by přece mohl útes obeplout a žít s domorodci ve vesnici, než by ho někdo vyzvedl. Ten nebude mít s duchy nic společného; určitě nic, co by vyhnalo domorodce, kteří jistě už viděli mnoho bělochů.“

„Povídá se, že ten muž je duševně chorý. Možná je praštěný a nešetrně se choval k domorodcům, kteří raději odešli na jiný ostrov.“

Biggles pokrčil rameny. „I to je možné. V tropech je běloch někdy schopen dělat neuvěřitelné pitomosti, zvlášť když zůstane sám.“

„Co myslíte, že bychom s tím měli dělat?“

Biggles se natáhl pro cigaretu. „Mohl bych zavolat Marcela Brissaca v Paříži a požádat ho, aby se pokusil vyhrabat nějaké další podrobnosti, hlavně něco konkrétnějšího. Ostrovy zná. Vzpomínám si, že mi říkal o své cestě na Tahiti. Až si poslechneme, co nám řekne Marcel, můžeme se rozhodnout, jestli v tom budeme pokračovat nebo to necháme plavat.“

Letecký komodor přikývl. „Dobře. Dejte se do toho. Nijak to však nespěchá.“

Uchopil pero, aby se vrátil k práci. Biggles odešel do své kanceláře, aby zavolal do Paříže a informoval ostatní piloty o rozhovoru s šéfem.

O Marcelovi uslyšeli teprve za tři dny, když se objevil osobně.

„Tak co je nového,“ pozdravil ho Biggles.

„Nic, co by tě mohlo vzrušit, příteli,“ odpověděl francouzský policejní pilot a klesl na židli. „Mluvil jsem s ministerstvem pro kolonie a rádiem jsme poslali

dlouhou zprávu vládnímu úřadu na Tahiti. Nazpátek jsme však dostali jen tuto informaci. Dlouhou dobu docházely od domorodců podivné zvěsti o atolu Oto-Via. Především o šíleném Angličanovi. A také o tom, že na místě straší duch – snad že tam dokonce straší mnoho duchů. Nevím. Polynésana je těžko přimět, aby o duchách mluvil.“

„Viděl nějaký běloch toho šílence nebo ty duchy?“

„Existuje pouze jeden běloch, který by mohl něco vidět, protože žádný jiný tam po dlouhé roky nepřiplul. A sice kapitán škuneru *Tarivo* jménem Dupreve. Plavíval se tam pro kopru a perlorodky, jenže je to tam příliš daleko a náklad lodi odtamtud býval velice malý; často říkával, že už tam víckrát nepopluje. Nakládání tam probíhalo pomalu, protože musel zakotvit před útesem a domorodci kopru vozili na kanoích. To on teď tvrdí, že už tam nikdo není. Při jeho poslední návštěvě prý žádné kanoe nepřijely. Vystoupil na břeh a vesnici našel prázdnou. Pryč byl i Číňan Ah Song, který tam měl malý krám.“

„Kolik obyvatel bylo na ostrově?“

„Asi sto. Ne víc.“

„A co ten kapitán Dupreve? Jakou má pověst?“

„Tu nejlepší. Domorodci na něho nedají dopustit. Kdyby něco špatného udělal, určitě by o odchodu lidí pomlčel.“

Biggles přikývl. „To je pravda. Věří on těm zvěstem o šíleném Angličanovi? Určitě o něm slyšel.“

„Ale ovšemže slyšel. Ne, těm zvěstem nevěří. Sám ho hledal, ale nenašel ho. Tehdy to byla jeho poslední návštěva. Kdyby tam nějaký běloch byl, říká, určitě by za ním přišel.“

„Kapitán Dupreve toho však zpoza útesu nemohl moc vidět a nedovedu si představit, že by se vydal na

čtyřicetimílový pochod, jen aby sháněl nějaké klepy. Byla by to krutá chůze, pokud o korálových útesech něco vím. Celé je to nějaké podivné. Vždyť dokonce ani domorodci jen tak bezdůvodně nepouštějí do oběhu žádnou šeptandu.“

„*Mon ami*, řeknu ti toto,“ poznamenal Marcel. „Polynésan nikdy neopustí ostrov, na němž se narodil, jedině, když z něčeho dostane strach.“

„Věří v duchy?“

„Velice. Nazývá je *tupapaku.*“

„Číňana by však muselo polekat něco horšího než duch.“

„Odejdou-li lidé, musí odejít za nimi, protože by neměl s kým obchodovat,“ zdůraznil Marcel.

„Takže ten by nám něco mohl říci, kdybychom byli schopni ho nalézt.“

„Můj milý Bigglesi, vždyť jen v samotném archipelagu Paumotu je víc než tisíc ostrovů. Na Tahiti bychom snad našli kapitána nějakého obchodujícího škuneru, který by ho někde mohl zahlédnout. V tom je jediná naděje. Jestli teď, když k atolu Oto-Via kapitán Dupreve už nejezdí, na něm nějaký běloch je, tak už tam zůstane až do smrti. Z Tahiti to je sedm set mil. Nikde poblíž žádná loď nepluje. Nikdy. Lodě tyto vody nemají rády, jsou plné útesů a malých ostrovů.“

Biggles byl zamyšlený. „Je to tam po čertech daleká cesta. Chtěl bys tam zaletět?“

Marcel pokrčil rameny. „Bylo by to správné dobrodružství. Jenže, pokud má naše vláda potíže v Africe, nemělo by smysl ji žádat o peníze na hledání jednoho ztraceného Angličana někde v Tichém oceáně.“

„Také si nejsem jistý, jestli moje vláda na ten nápad skočí. Jenže nemohu se tak snadno zbavit pocitu, že by tam přece jen někdo mohl být. Dojemné je na tom pro mne to, že se hovoří o Angličanovi, ne pouze o nějakém bělochovi. Ne. O Angličanovi. To může jedině znamenat, že ho někdy někdo slyšel mluvit.“ Biggles vstal. „Zajdu si o tom promluvit s leteckým komodorem. Marceli, počkej tady, nezdržím se tam dlouho.“

Biggles vešel do kanceláře leteckého komodora a řekl mu jádro Marcelovy zprávy.

Letecký komodor se opřel s konečky prstů u sebe. „Nemám z toho žádnou radost,“ připustil. „Nejraději bych to vůbec nebral na vědomí, jenže ono to má háček. Předpokládejme, že na atolu Oto-Via nějaký Angličan opravdu je. Francouzská vláda by nebrala žádný zřetel na to, jestli je duševně nemocný nebo zdravý, kdyby se později zjistilo, že z vlastních domovů – ve skutečnosti z ostrova – vyhnal domorodce, kteří jsou francouzskými poddanými. Zdůraznila by, že nás informovala o jeho přítomnosti na atolu, a proto by pochopitelně chtěla vědět, proč jsme v tom nic neudělali.“

„Proč oni v tom něco neudělají?“

„Začneme-li polemizovat takto, nedostaneme se nikam, nic se neudělá a celá záležitost zhasne, nebo naopak vybuchne v hádku, to v případě, že by si vystěhovaní Polynésané podali stížnost. Bylo by asi lepší nic takového neriskovat. Dáte se do toho a pokusíte se tomu přijít na kloub, jestli pro tu cestu získám povolení?“

„Samozřejmě. Zajistím, aby Marcel letěl s námi. Jako vedoucí pracovník policie z Paříže by snad mohl sehrát roli ve styku s tamními místními úřady, kdyby došlo k nějakým potížím. To znamená, že budeme muset

přistát na laguně. Žádné jiné vhodné místo tam pravděpodobně není.“

„Má dostatečný akční rádius Sunderland, s nímž jste oblétávali ostrovy v Indickém oceáně?“

„Právě něco takového bychom potřebovali.“

„Výborně. Dejte mi hodinu nebo tak nějak. Pak vám dám vědět, k jakému rozhodnutí se dospělo na vyšší úrovni.“

„Ano, pane.“ Biggles se vrátil do kanceláře za Marcelem.

O dvě hodiny později ještě rozmlouvali nad šálkem čaje, když zabzučel interkom. Byl to letecký komodor.

„Mluvil jsem s ministrem,“ řekl. „Máme v tom pokračovat. Zajistím vám pověřovací listiny a doklady potřebné pro mezipřistání na letištích a doklady pro celní odbavování na druhém konci světa. Vy se věnujte vlastním přípravám.“

„Velmi dobře, pane.“ Biggles zavěsil. „Poletíme,“ řekl ostatním. „Poletíš s námi, Marceli?“

Marcel se zazubil. „Nikdy neodmítám *pique-nique.*“

„Tak fajn. Dám ti vědět, až budeme připraveni.“

Bertie si mnul ruce. „To je skvělé. Už se těším na převalující se hloubky a na korálové ostrovy. To je moje; dát si každou chvíli kokosový ořech.“

*

O tři týdny později se Bertie dočkal splnění svého přání. Byl nad převalujícími se hloubkami. Velmi daleko.

Už asi tři hodiny se Sunderland zavrtával do jasné oblohy na svém letu k atolu Oto-Via. Ostrovní skupina Paumotu, ‘Mračno ostrovů’, jak naznačuje její jméno,

labyrint ostrovů a útesů všech možných tvarů a velikostí, se pomalu ztrácel za zádí letadla, a Gingerovi, dívajícímu se na prázdný oceán, se atol Oto-Via začal zdát nepříjemně vzdálený. Pouze několik beránkovitých bílých obláčků se vznášelo nad horizontem, který poskytoval jistotu, že svět je kulatý. Zakrátko však, s jistým pocitem úlevy, uviděl nějakou rozmazanou skvrnu, která se před nimi objevila na obzoru.

„To je určitě ono," řekl Biggles.

„Jsme přesně v kursu," hlásil Algy, který byl ve funkci navigátora.

Skvrna nabývala přesnějšího tvaru a brzy bylo poznat, co to je; obrovský kruh korálového útesu, umístěný v nekonečném oceánu; byl to nádherný příklad toho, jaký zcela mimořádný úkaz se může na zemi vyskytovat, korálový atol, třebaže možná byla jistá pravda ve rčení, že ‚když někdo viděl jeden atol, viděl všechny'.

Sunderland v klouzavém letu k atolu ztrácel výšku a v křišťálovém ovzduší byly podrobnosti atolu stále zřetelnější. Útes, jako podivná a neobvyklá ukázka osamělé krásy, nebyl nikde přerušen, přestože v nepřetržitém boji země a vody se na několika místech přes něj převaloval příboj. Většina mnohobarevného útesu byla holá, avšak malé, kulaté, výrazně zelené skvrnky naznačovaly, kde se zachytily přírodně vysemeněné kokosové ořechy. Korálový pruh byl sotva sto yardů široký; na mnoha místech to bylo výrazně méně. Avšak na dvou poměrně vzdálených místech se kruh korálového útesu rozšiřoval v jakési vybouleniny, z nichž jedna měla napříč snad čtvrt míle, ta druhá poněkud méně. Větší vyboulenina byla hustě porostlá

palmami a bylo zřejmé, že pod nimi je opuštěná vesnice. Zanedlouho bylo vidět, že menší vyboulenina je ve skutečnosti ostrůvek, protože od útesu byl oddělen, nebo skoro oddělen, úzkým kanálem. Souš nebyla nad úrovní moře nikde víc než několik stop. Na straně k moři byl obvod atolu vyznačen stále se převalující bílou pěnou, to oceán svou věčnou zdrcující palbou útočil na troufalého vetřelce ve svém království. Moře na vnější straně příboje mělo stejnoměrnou barvu syté modři, uvnitř laguny, kde byla voda klidná, byly na dně vidět různobarevné skvrny v překrásných vzorech, naznačujících různou hloubku nebo mělkost vody.

Při pokračujícím klesání Biggles řekl: „Prudký hurikán to tady může v mžiku smést.“

„To se stává na většině korálových ostrovů, nepochybně i v archipelagu Paumotu,“ ozval se Marcel. „Doufejme, že v době naší přítomnosti se něco takového nestane. V minulosti k tomu ale tady jistě nejednou došlo.“

„Odešli ti lidé snad kvůli tomu?“ zeptal se Ginger.

„Ne. Když začne foukat silný vítr a příboj převalovat přes útes, Polynésané se vyšplhají na palmu, odříznou korunu a přiváží se k vršku kmene. Už vidím vesnici, tamhle na té široké části útesu.“

„Přistanu hned vedle ní,“ zareagoval Biggles. „Nevidím nikde ani jediný pohyb. Zřejmě tam nikdo není, jinak by už lidé vyběhli na pláž, aby se na nás podívali. Pochybuji, jestli někdy nějaké letadlo viděli. Brzy zjistíme, jak to tady vypadá.“

S motory na volnoběh pokračoval v přistávacím manévru. Vyrovnal letadlo a k sluchu Gingera se doneslo rytmické narážení příboje, naplňující vzduch hlukem

podobným zmatenému hukotu velkého města. Kýl letadla políbil vodu a vzápětí od přídě vyskočily dvě pravidelné vlny a za trupem sněhobílá jizva. Velké letadlo se krátkou dobu houpalo a pak klidně zůstalo stát u pásu korálového písku, za nímž se choulily chýše, na střechách jako došky pokryté palmovými listy. Voda byla tak průzračná, že se zdálo, jako by se létající člun vznášel ve vzduchu. Biggles popojel s letadlem ještě trochu blíž a vypnul motory. Setrvačností plulo letadlo dál, až se kýl lehce zaryl do písku. Ginger hodil do vody kotvu.

„Tak jsme tady," řekl Biggles. „Jestli tady nic není, mrhali jsme časem. Jestli tady něco je, ať člověk nebo zvíře, měli bychom být schopni je nalézt. Pojďme na souš a protáhněme si nohy."

Jeden po druhém sestoupili do vlažné vody a brodili se k suché zemi. Nikdo se neukázal. Z primitivních příbytků pod palmami se neozval ani jediný zvuk. Pouze poškozené kanoe, několik ořechových skořápek a několik cárů starých rybářských sítí leželo kolem jako doklad, že v ne příliš vzdálené době tady bydleli lidé. Vykročili k domkům. Zapískali. Vykřikli. Odpověď žádná. Upřímně řečeno, žádnou ani neočekávali.

„Takže kapitán Dupreve rozhodně mluvil pravdu," řekl Biggles, zapalující si cigaretu. „Lidé jsou pryč. Gingere, přines na břeh nějaké jídlo. Mohli bychom něco sníst a při tom popřemýšlet o situaci."

„Prozkoumáme podrobně ten útes?" zeptal se Marcel.

„Nemám moc chuti ho celý obcházet; bylo by to velmi namáhavé," odpověděl Biggles. „Stejně se už připozdívá, proto navrhuji, abychom dnes už nedělali nic víc, jenom si prohlédneme tady ten kousek souše. Jestli

tady opravdu někdo je, pak nikde jinde nemůže být. Zítra ráno letadlem objedeme vnitřní stranu útesu. Jestli nám to nic nepřinese, přeletíme nad ním. Nenapadá mi už nic jiného, co bychom mohli udělat. Nu, alespoň budeme moci říci, že jsme tady byli."

Seděli na pláži s výhledem na lagunu a připravili si jídlo z přivezených, už k jídlu připravených potravin. Jako nápoj pili kokosové mléko; na zemi leželo mnoho ořechů, což dokazovalo, že nějakou dobu tady nikdo nebyl. Pak pečlivě prozkoumali část atolu, která byla vesničany používána nejvíc, nenašli však nic, co by na záhadu vrhlo světlo. Malý krámek Ah Songa vypadal s prázdnými regály dojemně. Ve skutečnosti melancholie visela nad celým místem, stejně jako kolem opuštěných domků. Jedinými zvuky bylo šustění palem v neustále vanoucí bríze a nepřetržité hřmění velkých vzdutých vln Tichého oceánu na návětrné straně útesu. Jedinou známkou života byli jako papír větrem unášení racci a občasné zašplíchnutí velké ryby v laguně.

Po západu slunce ustala bríza, unavené palmy se uklidnily. Den odumřel, když se slunce ponořilo pod horizont. S příchodem noci se laguna stala zrcadlem pro milióny hvězd, zavěšených na tmavé klenbě nebe jako barevné žárovky. O něco později se objevil kotouč měsíce a stříbrným třpytem pokryl převalující se oceán a barvou inkoustu ztemnil stíny palem na písečném pobřeží.

„Člověk by si mohl myslet," řekl rozvážně Biggles, když si po rozdělení nočních hlídek sedli na ještě teplý písek, „že kdyby existovalo jediné místo na zemi, kam by žádné starosti a nesnáze nedoléhaly, že by to bylo právě tady. Není to však pravda, lidé odtud odešli, a protože si

s sebou vzali i svůj nepatrný majetek, vypadá to tak, že se už zpátky nevrátí. K tomu přece museli mít nějaký důvod, ale co to mohlo být, na to je moje obrazotvornost krátká.“

„Jediným nebezpečím tady jsou hurikány,“ řekl Marcel. „Ty však tady existují od nepaměti a člověk, který s nimi žije odedávna, se jich přestane bát. Smiřuje se s nimi. Ty lidi odtud rozhodně nevyhnal strach z nějaké bouře.“

„Vyspěme se na to,“ navrhl zívající Biggles. „Ráno možná najdeme něco, co nám poskytne klíč k řešení. Pevně doufám, že ho najdeme, protože záhady přímo nenávidím, a tady rozhodně jednu máme.“

Lehli si na písek, a Gingera, který měl první hlídku, nechali obdivovat krásu a neobyčejnost krajiny.

*

Svítáním začal bezmračný den, avšak vysoké vlny, narážející do útesu, hřměly a burácely a vystřikovaly spršky diamantových barev a jemnou mlhavou vodní tříšť vysoko do vzduchu. Slabá bríza se už probudila a palmy začaly svůj tajemný šepot. Racci opět vzlétli a vydali se na nikdy nepřestávající sháňku za potravou. Záhada byla stále nevyřešena. Ginger po probuzení viděl Algyho připravovat na primusu kávu. Dověděl se, že nikdo nemá nic k hlášení.

Když o půl hodiny později vstal Biggles, řekl: „Vstáváme. Dnes tu práci tady dokončíme. Nenajdeme-li nic, není důvod tady zůstávat.“

Odešli k letadlu. Ginger vytáhl kotvu. Biggles nastartoval motory a začal s letadlem pomalu pojíždět co nejblíže podél vnitřní hrany útesu při zachování maximální bezpečnosti. Všichni hleděli na útes, přestože, jak podotkl Biggles, kdyby tam byl někdo, kdo potřebuje zachránit, uslyšel by je a ukázal by se. O něco víc než o hodinu později byli s létajícím člunem zpátky na místě startu, aniž by něco objevili.

„Tak to bychom měli," řekl Biggles. „Teď ho dokola obletíme a podíváme se na něj z ptačího pohledu. Pozorně sledujte na dně laguny cokoli neobvyklého."

Motory při startu zaburácely, až přehlušily vřavu příboje.

O pět minut později vykřikl Ginger. Letadlo právě letělo nad menší ze dvou vyboulenin a při pohledu shora uviděl něco, co ho pravidelností svého tvaru přivedlo do rozpaků. Pak si s leknutím uvědomil, že se dívá na palubu nějaké lodi, a co víc, na plavidlo poměrně velké. Ukázalo se, že loď je v rovnovážné poloze zaklíněná v hluboké trhlině korálového útesu, s palubou ve stejné výši s útesem, což bylo zřejmě příčinou, že nebyla zahlédnuta dřív. Ostatní už ji po Gingerově výkřiku ‚vrak' viděli také, Biggles v následujícím okamžiku vypnul motory a v zatáčce nasadil na přistání. Po dosednutí popojel k mělčině, po níž budou moci vystoupit na suchý povrch korálového útesu, a po vypnutí motorů bylo letadlo uvázáno.

„Člověk by nepovažoval za možné, že věc takové velikosti je možno tak skrýt, přestože je do útesu hluboko zaklíněna, a i počasí se ji ze všech sil snažilo zamaskovat," mumlal si pro sebe Biggles, když si opatrně hledal cestu k lodi.

„S ulámanými stěžni a s komínem v troskách bych řekl, že byla vrakem dřív, než sem doplula," poznamenal Algy.

„Kamaráde, poslyš, jak se proboha dostala přes ten sakramentský útes?" zeptal se udiveně Bertie.

Na to mu odpověděl Marcel. „Pacifický hurikán s vlnami čtyřicet nebo padesát stop vysokými by ji přes něj přehodil jako krabičku zápalek. Viděl jsem loď, odnesenou slapovou vlnou hezky daleko od moře."

„Tak tady se zřejmě zašil ten mizerný darebák, šílený Angličan," ne příliš vážně řekl Bertie.

„To sice nevím, ale můžeme si být zatraceně jisti, že právě toto se stalo zdrojem šeptandy," opáčil Biggles. „Jestli na této palubě někdy dřív někdo byl, vsadím se, že teď tady není, protože už by byl venku, aby se na nás podíval."

… loď je v rovnovážné poloze zaklíněna v hluboké trhlině korálového útesu …

Když k lodi došli, v jednom okamžiku zůstali stát a nevěřícně vyvalovali oči na to, co viděli před sebou. Bylo obtížné si představit nějakou loď v takovém stavu. Typická malá loď, používaná k toulání se po širém moři, byla stále ve vodě, spočívala však kýlem na její váhou rozdrceném korálovém útesu, při čemž paluba byla na každé straně skoro ve stejné výši jako útes.

Stěžně byly ulomeny a jejich kusy, včetně komínu, ležely na rozbité horní palubě spolu se změtí lodní výstroje, z níž visely větrem naváté mořské řasy, palmové vějířovité listy a jiné úlomky. Člunové jeřáby na lodi sice byly, avšak záchranné čluny byly pryč. Lodní spáry byly doširoka otevřené. Kovové pláty byly pokrčeny jako hedvábný papír. Zpuchřelý a loupající se nátěr hrál všemi barvami. Po bocích stékaly červené proudy rzi.

„Není divu, že ji kapitán Dupreve neviděl," řekl Marcel.

„My jsme ji uviděli jen díky nadhledu z letadla," poznamenal Ginger.

„Pro námořníka to musí být hrůzostrašný pohled," zabručel Biggles. „Určitě jí moc nescházelo k tisíci tunám. Lze jen stěží uvěřit, že někdo v takové děsivé šlamastyce mohl přežít. Teď už tady určitě nikdo není."

Zakřičel. Odpovědi se nedočkal, šel proto dál, až s jistými potížemi nahlas přečetl jméno na zádi, *‚Belinda*, London'. „Ubohá stará *Belinda,* Na jakém místě našla svůj hrob. Snad můžeme vystoupit na palubu, možná se tam něco dovíme – pokud je co. Na začátek se zkusme podívat, co zůstalo z kapitánského můstku."

Šli k němu přes rozházené trosky na palubě – lanoví, polámané můstky, změť nečinné rezavé výstroje a podobně. Když došli k můstku, Biggles nahlédl dovnitř, pak tam pracně vlezl. Nejdříve se podíval na podlahu, jako kdyby čekal, že tam najde tělo. „Nikdo tady není," řekl. Pak zvedl oči a rozpačitě svraštil čelo. „Hej! Co je zase tohle?" vykřikl. „To je nějaké podezřelé."

„Cos tam našel?" zeptal se Algy.

„Veškeré přístroje, všechny, dokonce i jejich příslušenství, zmizely. Zřejmě tady nejsme první. Ty šrouby se přece neodšroubovaly samy. Marceli, mohla by to být práce domorodců? Nebylo snad toto důvodem k jejich útěku?"

„Ne," důrazně odpověděl Marcel. „V prvé řadě, ti lidé nejsou zloději. Za druhé, oni by je ani odšroubovat neuměli. A nakonec, ty přístroje by jim k ničemu nebyly. Ani by nevěděli, jak s nimi zacházet. To ne, člověče, to ne. Tohleto je práce bělocha."

„Předpokládám, že šíleného Angličana. Ono to stále víc a víc vypadá, jako kdyby na té šeptandě přece jen něco bylo. Britská loď měla v každém případě britské velení. Proč by však měli rozebírat loď, to je nad mé chápání. Snad odpověď najdeme v kajutě kapitána. Pojďme se tam podívat."

Když se přes odpadky a všeliké harampádí prodírali ke světlíku, Ginger se náhodou podíval dolů na úzký pruh vody podél lodi. Na dně jako kdyby byly nasety nějaké stříbrné předměty, brzy mu však došlo, co to je. „Podívejte se sem," zvolal.

Ostatní přišli k němu.

„Konzervy," řekl Biggles. „Přece jen se dostáváme dál. Někdo musel na lodi nějakou dobu pobývat ještě po

tom, co se dostala sem. Živil se konzervami a prázdné krabičky házel přes palubu. Kde je? Kam odešel?“

„Možná spadl do lodního prostoru, kamaráde,“ nabídl Bertie řešení a ukázal na palubní průlez, jehož poklop byl odstraněn.

„Ten poklop také musel být odstraněn až po tom, kdy se loď dostala sem,“ konstatoval Biggles. „S odklopenými průlezy by hurikán nepřestála.“

Sešli do podpalubí, na nic zajímavého však nenarazili, dokud nevešli do kapitánovy kajuty. Po pravdě řečeno, v kajutě byl i kapitán. Na podlaze. Mrtev. Byl mrtev už nějakou dobu. Šedovlasý, asi šedesátiletý muž. Na šedé uniformě byly skvrny od soli, zlaté prýmky zmatnělé. Ne však toto změnilo výrazy ve všech tvářích příchozích. Na šedivých vlasech měl tmavou skvrnu a druhá byla na podlaze pod hlavou mrtvého. Poblíž natažené ruky ležel revolver. Biggles ho zvedl a zlomil. „Nebylo z něj vystřeleno,“ řekl tiše a ukázal na roznětky nábojů.

Poklekl vedle mrtvoly. Když vzhlédl, jeho výraz byl pochmurný. „Ten muž byl zavražděn. Zdá se, že zemřel při obraně své lodi, byl však něčím těžkým zezadu uhozen dřív, než mohl použít zbraň.“

„Asi tady tím,“ řekl Ginger, ukazující na nedaleko ležící krátkou železnou trubku.

Biggles ji zvedl v omotaném kapesníku. „Toto vezmeme s sebou,“ řekl. „Je naděje, že jsou na ní ještě otisky prstů.“ Rozhlédl se po místnosti. Porůznu leželo několik láhví džinu, jinak však nic významného. „Marceli, dokázali by domorodci udělat něco takového?“ zeptal se.

„Ne, rozhodně ne. Je však možné, že právě kvůli tomu utekli.“

„Proč by měli utíkat?“

„Třeba se báli jeho ducha. Když zjistili, co se stalo, možná dostali strach, že by mohli být obviněni z vraždy.“ Marcel vrtěl hlavou. „Nevím. Vím jenom to, že lidé, kteří tady žili, by to neudělali. Polynésan není vrah.“

Biggles si kapesníkem otřel tvář, protože den byl horký a v kajutě bylo dusno. „Byl toto ten šílený Angličan, nebo šílencem byl ten, kdo ho zabil?“ řekl tiše. „Do vyřešení máme ještě pořád daleko. Ve skutečnosti, teď je záhada větší než dřív. Můžeme si klást stovky otázek, správné odpovědi k nim však nemáme. Byl tento muž jediným člověkem na palubě, když byla loď přehozena přes útes? Co se stalo s posádkou? Záchranné čluny jsou pryč, vypadá to tedy, jako kdyby posádka opustila loď před úderem bouře a pak se v bouři ztratila. Kdyby někdo z nich přežil, nahlásil by to majitelům. Nebo se snad díváme na poslední kapitolu vzpoury?“

„A co palubní deník?“ zeptal se Ginger. „Ten by nám mohl něco napovědět.“

Všechno důkladně prohlédli, palubní deník však nenašli.

Biggles vrtěl hlavou. „Vrah by ho tady stejně nenechal. Nikde tady nemohu najít ani náložní list, konosament. Ten určitě odnesl také. Zajímalo by mě, co loď vezla. Nezapomínejme, že na druhu zboží je odvislé pojištění. Pojďme se podívat do nákladového prostoru. Jak jsme si všimli, průlezové poklopy jsou pryč. Když tak o tom přemýšlím, je to podivné.“

Prozkoumali nákladové prostory. Byly prázdné.

„Loď nemá zátěž, takže určitě vezla náklad," řekl Biggles po návratu na palubu. „Kam zmizel? Zdá se, že tu zásilku někdo vyzvedl. Což znamená, že tady muselo být něco, s čím se dá ručně manipulovat, něco, co se dalo snadno přemístit. Marceli, co ti tvoji Polynésané?"

Marcel se vší rozhodností tvrdil, že ti by se tady ničeho nedotkli. Kdyby s tím však přece jen měli něco společného, dušoval se, ve vesnici by z toho určitě něco zbylo, protože na kanoích není možné jen tak snadno přepravit stovky tun zboží. Připustil však, že snad mohli vědět, co se s ním stalo. A to mohlo být důvodem k evakuaci ostrova.

„Musíme domorodce vyhledat," rozhodl Biggles. „Teď už ten případ nemůžeme nechat plavat. V prvé řadě však potřebujeme Číňana Ah Songa. On bude vědět, co se tady stalo. Nebo alespoň bude vědět, proč ti lidé utekli. Vrátíme se na Tahiti. Leteckému komodorovi pošlu kabelogram s žádostí o podrobnosti o *Belindě*, a zatímco budeme čekat na jeho odpověď, Marcel se může poptávat na nábřeží. Po ztroskotání *Belindy* sem připlula nějaká loď, na níž bylo víc než jeden muž. Tady ponecháme všechno tak, jak to je. Vraťme se k letadlu. Ještě bychom to mohli stihnout za denního světla."

Došli k letadlu, odstartovali a při západu slunce zakotvili v přístavu Papeete, hlavním městě Tahiti. Marcel odešel do města odeslat Bigglesem napsaný kabelogram a pak začít shánět informace o Ah Songovi nebo o nezvěstných ostrovanech.

Tři dny se nedověděli nic. Pak došly obě zprávy najednou – odpověď z Londýna a Marcel se od kapitána obchodního škuneru dověděl, že Ah Songa nedávno viděl na jednom z Markézských ostrovů v zátoce Atuona.

„Kde ty ostrovy jsou?“ zeptal se Biggles.

„Odtud tak asi osm set mil. Dvě stě mil severně od atolu Oto-Via.“

„Než tuto práci skončíme, budeme mít pohledu na moře plné zuby,“ podotkl Biggles.

Kabelogram od leteckého komodora zněl:

‚Parní loď Belinda, 1.200 tun. Velitel lodi kapitán Macdonald. Ztracena s celou posádkou ve velkém hurikánu v lednu 1952 na cestě z mateřského přístavu Londýna do Wellingtonu, N.Z., přes Panamu. Smíšený náklad konzervovaných potravin a obilí. Pojistné zaplaceno.’

„Zdá se, že se přece jen hýbeme z místa,“ řekl Biggles. „Stále však tu je několik nezodpovězených otázek. Tou nejdůležitější je, kdo zabil kapitána Macdonalda? Kapitán zřejmě na lodi zůstal, když si posádka vzala čluny a pak někde zmizela. Další otázkou je, kdo z lodi vyzvedl náklad, který měl dost velkou cenu? Logicky se dá předpokládat, že to udělal muž, který zabil kapitána. Musel by však mít dost velké plavidlo, aby na něj mohl náklad přemístit, i když, samozřejmě, se tam mohl několikrát vrátit. Po potravinách je na ostrovech stále velká poptávka. Zaletíme k zátoce Atuona a poslechneme si, co nám o tom řekne Ah Song. Algy, dej se do práce a zjisti kurs.“

„Markézy jsou vulkanické ostrovy, ne atoly,“ bez vyzvání řekl Marcel. „Je jich jedenáct. Všechny nejsou obydleny. Mnoho lidí tam nejezdí. Většinou jen obchodníci. Ukáži vám zátoku Atuona na mapě.“

Následujícího dne odpoledne si to Sunderland mířil k pláži v zátoce Atuona, pozorován malým davem zvědavců. Od jednoho z nich se Marcel dověděl, že Ah Song se ujal obchodu, jehož čínský vlastník obchodně odletěl na Tahiti. Našli ho bez potíží a okamžitě mu vysvětlili důvod své návštěvy.

Zpočátku mluvil neochotně, když mu však Marcel přísně řekl, že by mohl být obviněn ze spoluviny na vraždě, rozvázal se mu jazyk. A toto je příběh, který vypravoval ve své prapodivně lámané angličtině.

*

Loď *Belinda* se přes útes dostala v hurikánu a byla vržena do polohy, v níž už zůstala. Když se bouře utišila a z vesnice k ní na kanoích připluli domorodci, na palubě viděli pouze jednoho muže. Choval se jako pomatený, jako kdyby přišel o rozum. Svou loď odmítl opustit a s hrozivě mávajícím revolverem vyhrožoval, že zastřelí každého, kdo se pokusí přijít na palubu. Takto situace vypadala nějakou dobu – Ah Song nedovedl říci jak dlouho, bylo to však několik měsíců. Ostrované se od té doby drželi dál od lodi a jejího agresivního kapitána. Usoudili, že zešílel.

„Vy jste tomu uvěřil?“ zeptal se Biggles.

„Ne, já myslela, že on opilý,“ dobromyslně odpověděl Číňan. „Pít, pít, enem pít. Já myslet, on zemřet.“

Ah Song pak pokračoval. Jednoho dne připlul k atolu obchodní škuner *Manina* a kapitán se ptal, jestli je nějaká kopra. Domorodci řekli o vraku majiteli škuneru kapitánu Clarkovi, který měl na lodi domorodou

posádku. Clark připlul se svým škunerem blíž a zakotvil. Zůstal tam několik dní. Jedné noci jeden ostrovan zaslechl hluk. Připádloval na kanoi na dohled ke škuneru, aby se podíval, co se děje. Uviděl posádku *Maniny* přenášet z *Belindy* těžký náklad.

„Byli ti chlapci Polynésané?“ vložil se Marcel.

Ah Song řekl, že ne. Byli příliš tmaví. Myslel si, že mohli být z ostrova Malaita v Šalomounových ostrovech.

„Co se událo pak?“ zeptal se Biggles.

Ah Song řekl, že kapitán Clark potom přišel do vesnice a řekl jim, že na lodi už nikdo není. Že se šílený Angličan sám zabil a jeho duch teď bude strašit v laguně. Udělali by dobře, kdyby atol opustili, protože teď se stane místem přinášejícím samé neštěstí. Nabídl jim, že je ochoten naložit ženy a děti, muži by se na kanoích plavili za ním. Také řekl, že zemřou, jestli o tom někdy někomu řeknou.

„Věřil jste tomu?“ zeptal se Biggles.

„Možná.“

Biggles se zatvářil překvapeně.

Ah Song to vysvětlil přesvědčením, že kapitán Clark byl schopen všechny zabít. Byl to surový člověk. „Zašel jste někdy na loď?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Já myslet, že když to udělat, kapitán Clark mne zabít.“

„Podezíral jste ho, že zabil muže na lodi?“

„Já nevědět. Já nechtěla vědět.“

„Tak jste odešel s ostatními?“

„Pro mě nedobrý zůstat sám.“

Ah Song skončil své vyprávění tím, že s kapitánem Clarkem odjel na ostrovy Paumotu, později však přesídlil do zátoky Atuona na jednom z Markézských ostrovů.

„Víte, jestli se kapitán Clark někdy ještě vrátil na atol Oto-Via?“ zeptal se Marcel.

Číňan řekl, že neví. Významně však dodal, že trh na ostrovech je v té době přesycen zbožím, což má za následek pokles cen. Všude tu je příliš mnoho konzervovaných lososů, hrubozrnného hovězího masa bez šťávy, rýže i bobů. Nikdo neví, odkud se tolik zboží tady najednou vzalo.

„Vy však si o tom přece jenom něco myslíte,“ provokoval ho Biggles.

Ah Song neodpověděl.

S tím ho opustili. Marcel mu ještě řekl, že na Oto-Via žádný duch není a ostrované budou vyzváni, aby se do svých domovů vrátili, budou-li si to sami přát.

„Ten muž mluvil pravdu,“ pokračoval, když vyšli ven.

Biggles byl téhož názoru. „Kdyby lhal nebo měl nějaký důvod ke lhaní, ani by neotevřel ústa,“ prohlásil. „Případ se pomalu začíná rýsovat. Následujícím úkolem je nalézt kapitána Clarka a *Maninu.*“

„To by mělo být poměrně snadné,“ prohlásil Marcel. „Není-li na Tahiti, tak se tam dřív nebo později vrátí. V této části Tichého oceánu je Tahiti středem veškerého dění.“

„Vraťme se,“ řekl Biggles. „Budu se cítit mnohem líp, až bude po hrdla natankováno.“

Na Tahiti je však čekalo nepříjemné překvapení. Marcel byl na nábřeží teprve hodinu, když se vrátil s informací získanou od nějakého obchodníka v Hotel Du

Port, která se už lavinovitě šířila po nábřeží, že kapitán Clark škuner *Mahinu* prodal a před deseti dny odjel do Anglie na nákladní lodi *Esperence*, která přibližně za čtyřicet dní po odplutí z Tahiti zakotví v přístavu Southampton. Tu poslední informaci Marcel získal od prodejce lodních lístků.

„To je výborné," řekl Biggles po krátkém uvažování. „To ho budeme moci předstihnout. Kdo koupil ten škuner?"

„Kapitán Hay."

„Je tady?"

„Ne. Před pěti dny odplul k ostrovu Tongariva."

„A co posádka?"

„Škuner převzal i s Clarkovými chlapci."

„Kde je ostrov Tongariva?"

„Je to jeden z nejbližších ostrovů z ostrovní skupiny Paumotu – odtud asi tři sta mil."

„To je dobré," řekl Biggles. „Máme čas si pohovořit s kapitánem Hayem, a ještě domů přiletíme dřív než loď *Esperence.* Zítra zaletíme za kapitánem Hayem."

„Kamaráde, mám dojem, že se někdo asi postaví na uši, až dostane tvé účty za benzín," vesele poznamenal Bertie, čistící si monokl.

„To bude jeho starost," podobným tónem odvětil Biggles. „Já přece přes Tichý oceán nelétám z vlastního potěšení nebo proto, abych se podíval na mnoho vody. Byl jsem sem poslán na práci a tu dělám. Letadlo bez benzínu a oleje nelétá. Proto jsem dostal úřední *karnet* na tolik pohonných hmot, kolik jich budu potřebovat. Zapomeň na to. Chci získat výpovědi od svědků z posádky *Mahiny* o tom, co se stalo na atolu Oto-Via.

Marceli, předpokládám, že na ostrově Tongariva je laguna.“

„Ano, je. Je na ní dost místa k přistání.“

„O. K.,“ řekl Biggles. „Trochu se prospíme a ráno vstaneme s cvrlikáním ptáků.“

Když dopoledne následujícího dne Sunderland dosedl na lagunu na ostrově Tongariva, *Mahina* už tam byla zakotvena. Biggles dojel s hydroplánem těsně k ní a zvolal. „Kapitáne, smím vstoupit na palubu?“

„Jestli mi nepoškrábete nátěr,“ ozvala se odpověď ve skotském dialektu.

Na palubu odešli jen Biggles a Marcel. Představili se jako policejní důstojníci a kapitán Hay je pozval do kajuty. „V čem je problém?“ zeptal se.

„Vy jste ten škuner koupil od kapitána Nat Clarka?“

„Jo, to je správný.“

„Máte na ni kupní smlouvu?“

„Zajisté.“

„Co víte o kapitánu Clarkovi?“

„Jenom to co všichni. Ostrovy budou rády, když uvidí jeho záda. Proč se o něho zajímáte?“

„Máme důvod věřit, že na jednom z okrajových ostrovů zavraždil muže, bělocha.“

Kapitán Hay se přivřenýma očima díval na Bigglese tak upřeně a tak dlouho, že přinutil Bigglese se zeptat: „Něco se vám na tom nezdá?“

„Nejmenuje se ten muž náhodou David Macdonald?“

„Jmenuje se Macdonald.“

„Tak takhle to tedy je?“

„Co je takhle?“

Skot pomalu a smutně zakroutil hlavou, jako by si něco vyčítal. „Když jsem znal Clarkovu pověst, měl jsem mít víc rozumu a neměl jsem mu dopřát sluchu. Jenže už jsem delší čas hledal nějaký škuner a on se to bezpochyby dověděl. Přišel za mnou s nabídkou. Řekl, že si už nahrabal spoustu peněz, že odjede domů. Ostrovů že už má po krk."

„Vsadím se, že vám neřekl, jak si tu spoustu peněz nahrabal," kousavě poznamenal Biggles. „Tak co jste měl na mysli?"

„Něco vám ukážu."

Kapitán Hay vytáhl malou mahagonovou kazetu z lodní komory. Na víku byla hezky vyřezaná písmena D.M. Otevřel kazetu a odkryl sextant. „Toto jsem od Clarka koupil současně se škunerem. Byla to součást ujednání. Také jsem koupil chronometr. Se stejným monogramem. Měl ještě kompas a některé jiné věci, ty jsem už nekoupil. Prodal je potom Julesi Boulengerovi, kramáři s loďmi u přístavní hráze na Tahiti. Neviděl jsem v tom nic podezřelého. Konec konců člověk, který celý život stráví ježděním od ostrova k ostrovu, nasbírá všelijaké harampádí."

„Kde jste zjistil jméno Macdonald?" zeptal se Biggles. „Na kazetě vidím jenom monogram."

„Nabídl mi zlaté hodinky – byly i hezké. Nekoupil jsem je. Zjistil jsem totiž, že to byl dárek, a z toho jsem usoudil, že by mi mohly přinést smůlu. Na zadní straně hodinek bylo napsáno: Kapitánu Macdonaldovi za čtyřicet let služby od společnosti."

„Zeptal jste se ho, jak k těm hodinkám přišel?"

„Jo. Řekl mi, že už je má mnoho roků. Že je kdysi koupil v Sydney od nějakého zastavárníka."

„Nenapadlo vám, že by všechny ty věci mohly patřit stejnému muži?“

„Teprve později. Tehdy ne. Víc mne zajímal škuner.“

„Kapitáne Hayi, je mi velice líto,“ řekl Biggles, „ale tyto věci si budu muset vzít jako usvědčující materiál. Dám vám na ně, samozřejmě, potvrzení a dohlédnu na to, abyste dostal zpátky peníze, které jste za ně zaplatil.“

„Doufám, že mne do toho případu nezatáhnete?“

„Ne. Myslím, že to nebude nutné. Můžeme si teď pohovořit s vedoucím vaší posádky?“

„Co s tím má společného on?“

„Přece jste od kapitána Clarka převzal i jeho posádku, ne?“

„Jo.“

„Z lodi kapitána Macdonalda bylo totiž ukradeno několik set tun nákladu. Clark ho na svůj škuner nemohl přemístit sám. Museli to udělat jeho hoši.“

Kapitán Hay opět nevěřícně zíral. „Ten prolhaný pes. Koupil jsem od něho čtyřicet tun toho zboží. Jeho cena byla započtena do odhadu ceny lodi. Mám ho na lodi.“

„O jaké zboží jde?“

„Konzervy – lososi a maso. Trvanlivé pečivo, boby, rýže. Co s tím hodláte dělat? Nenecháte mi to sebrat?“

Biggles se nepatrně pousmál. „Ale ne. Raději byste to měl rychle prodat. Jen si všechno dobře zapište. V každém případě tím ušetříte pojišťovatelům pojistnou částku, takže by vám mohli poskytnout docela slušnou slevu. Poslechněme si teď, co nám řeknou vaši hoši.“

Domorodec byl přiveden a vyslechnut. Popsal, jak on a posádka přenášeli náklad *Belindy* na *Mahinu.* Po

prvním nákladu se museli několikrát vrátit. Vše bylo rozprodáno obchodníkům na ostrovech. Zřejmě na tom neviděl nic špatného. Byl a je placen za to, že poslouchá rozkazy, pro něho to byla jenom jiná práce. Ve skutečnosti to bral jako legraci. Řekl, že o zabití kapitána *Belindy* vůbec nevěděl a Biggles byl nakloněn mu to věřit.

Nakonec Biggles sepsal prohlášení a předložil ho kapitánu Hayovi k podpisu. Sám spolu s Marcelem a Algym ho podepsali jako svědci. Za tím účelem přivedli Algyho na palubu.

„Ten Clark musí být hlupák," zabručel Skot. „Vždyť *Belindu* mohl se vším všudy koupit víceméně zadarmo, jako odměnu za záchranu lodi."

„Řekl bych, že jeho největším problémem byla chtivost a nenasytnost," řekl Biggles. „Chtěl za nic získat mnoho. Nu, tak to by bylo všechno," pokračoval a složené prohlášení zasunul do kapsy. „Až bude vše vyřízeno, dostanete náhradu za tyto přístroje. Jsem vám zavázán za pomoc."

Vrátili se na Sunderland.

„Co jste zjistili?" zeptal se Ginger.

„Celkem dost. Ani nevíte, s jak hroznou chutí bych položil oprátku na krk tomu lotrovi," řekl rozhodně Biggles. „Tak, a co teď, kamaráde," zeptal se Bertie. „Vrátíme se na Tahiti a pak domů." Za několik minut byl létající člun na cestě.

*

Má-li zločinec mezi sebou a místem svého zločinu devět tisíc mil oceánu, lze s úspěchem věřit, že nemůže po zakotvení lodi v Southamptonu zažít větší šok než kapitán Nathaniel Clark, když z přístavního můstku vešel přímo do rukou policistů ze Scotland Yardu, kteří na něho čekali, aby ho zatkli.

Biggles pak zůstal týden doma a jeho zpráva spolu s příslušnými důkazy byla v rukou státního prokurátora. S takovou sbírkou usvědčujícího materiálu proti Clarkovi byl jeho případ už od začátku zcela beznadějný. Další důkazy, pokud jich bylo zapotřebí, poskytly v jeho zavazadle nalezené zlaté hodinky kapitána Macdonalda a otisky prstů, jejichž stopy zůstaly na vražedné zbrani, nalezené na podlaze v kajutě *Belindy*.

Tento soudní případ byl jedním z mála, na němž Biggles a Marcel museli vypovídat jako svědci. Zděšený obžalovaný si musel vyslechnout, jak Biggles suveréně a neúprosně klade na jeho krk oprátku, když vypovídal o dlouhé cestě přes Tichý oceán s cílem nalézt důkazy a na vznesené otázky nalézt jedině správnou odpověď – pravdu. Biggles pak, určitě s ospravedlnitelným uspokojením, poslouchal závěrečná slova soudce: „Vždy se říká, že ruka zákona je dlouhá, dnes vidíme, že létání jí umožňuje, aby dosáhla i přes polovinu zeměkoule.“

PŘÍPAD HRABIVÉHO OBCHODNÍKA S RYBAMI

6

Je přirozené spojovat zločin s tak na první pohled cennými předměty jako jsou peníze, šperky, zlaté a stříbrné talíře, vzácné kožešiny a podobně; profesionální zločinec svou pozornost soustřeďuje právě na ně. Existují však výjimky, a případ, který se dostal do cesty Bigglesovi, je toho příkladem. Rovněž ukazuje, že ačkoliv někteří darebáci nenosí zbraně, mohou být stejně hrozní jako ti, kteří je nosí.

Pokyny leteckého komodora byly nebývale stručné, skoro by se dalo říci až bezvýznamné, nic neříkající. Podal Bigglesovi nějaký dopis a řekl: „Měl byste se na to raději podívat. Je od vedoucího pracovníka Skotského úřadu pro rybolov, v současné době se sídlem v Elginu. Píše, že dochází k nějakým nočním přeletům, o nichž možná nevíme. Dopis byl adresován ministerstvu letectví. Ti říkají, že jim o tom není nic známo, tak to přesunuli na mě."

„Elgin," zabručel Biggles. „S tak malým počtem letišť v této části Skotska to bude docela slušný letecký výkon."

„Nu, tak tam zaskočte a promluvte si s panem Sinclairem, který ten dopis napsal. Možná, že z toho nic nebude, ovšem, když si dal práci s jeho napsáním, můžeme to alespoň přešetřit. Letiště v Lossiemouth je jen jednu nebo dvě míle od Elginu, takže by vám to nemuselo zabrat mnoho času."

„Dobře, pane, hned tam odletím."

Protože Biggles předpokládal, že tentokráte půjde o jeden z těch případů, pro který bude po ruce jednoduché vysvětlení, bez nadšení a jenom s Gingerem odstartoval v policejním Proktoru. Bertiemu dal den volno a Algy nějakou práci měl. Z Lossiemouthu je pronajaté auto dovezlo do Elginu k úřadovně pana Sinclaira v ulici High Street.

Po představení šel Biggles přímo k účelu své návštěvy. „Vy jste napsal tento dopis, pane. Přišel jsem se vás zeptat, jestli jste při jeho psaní měl na mysli něco konkrétního. Píšete o nějakých nočních letech, které jste zaslechl. Proč si myslíte, že by v nich mělo být něco neobvyklého?“

„Mám k tomu dva důvody,“ odpověděl pan Sinclair, asi čtyřicetiletý Skot s bystrýma očima a nazrzlými vlasy. „V prvé řadě, nejde o služební letadlo. Takových tu vidíme a slyšíme mnoho. Není to ani dopravní letadlo s cestujícími na pravidelné lince. Je to lehké letadlo a létá s nerozsvícenými navigačními světly.“

„Vy jste to letadlo viděl?“

„Ne.“

„Slyšel jste ho víckrát než jednou?“

„Sám jsem ho slyšel dvakrát. Moji říční hajní ho však od minulého dubna slyší pravidelně. Obvykle letí ve stejném kurzu, který nevede nikam – pokud nebudeme za cíl považovat Severní moře.“

„Pane Sinclaire, víte něco o létání?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Avšak to, co jsem napsal, by mi připadlo podivné, i kdyby mi v den, kdy jsem dopis napsal, nenapadlo, že by to mohlo mít nějakou spojitost s jistou záhadou, s kterou si nevím rady.“

„Chcete říci, že máte tušení, co by mohlo být pohnutkou k tomuto nočnímu létání?“

„Jo.“

„Tak co si myslíte, že se tady děje?“

„Když jsem vzal v úvahu jisté, mně známé okolnosti, došel jsem k podezření, že by mohlo jít o přepravu ryb do Londýna.“

Biggles se zatvářil nedůvěřivě, pak se shovívavě usmál. „Vy opravdu věříte, že by bylo rozumné přepravovat letecky poměrně levné spotřební zboží, když by mohlo být snadněji a mnohem levněji přepraveno po silnici nebo po železnici? A proč by se mělo přepravovat v noci?“

Sinclair odpověděl s nádechem dotčenosti. „Létání je váš obor. Lovení ryb můj. Z vašich slov je jasné, že třebaže jste odborníkem ve svém vlastním oboru, jsou tu jisté aspekty z mé strany, kterým nerozumíte. Asi jste nikdy neměl důvod se s nimi seznámit a pochopit je.“

„Omlouvám se,“ odpověděl Biggles. „Každý mistrem svého řemesla. Uznávám, že mé znalosti o lovení ryb jsou omezeny na ryby jako jídlo na stole. Prosím, poučte mne podrobněji.“

Sinclair pokračoval s jistou zatrpklostí. „Kdyby se v Londýně objevila tlupa zlodějů, kteří by s úspěchem pravidelně přepravovali ukradenou kořist v hodnotě tří tisíc liber, bylo by to pěkné nadělení. Tisk by chtěl vědět, co v tom dělá Scotland Yard a vám by nezbylo, než vyslat do terénu tisíce policistů, abyste našli řešení. Jenže my tady takové materiální možnosti nemáme. My to musíme zvládat s několika vesnickými konstábly a hlídači, které si můj úřad může dovolit najmout.“

„To vám rád věřím," uznal Biggles. „Mluvili jsme však o lovu ryb."

„Správně," řekl Sinclair. „Mluvme o lovu ryb. V severovýchodním Skotsku, snad jen kromě pobřeží, slovo ryba je synonymem pro lososovitou rybu. Hrubým odhadem lze říci, že losos může vážit něco mezi šesti a čtyřiceti librami. Vezměme jako průměr deset liber. Běžná cena lososa na londýnském trhu je patnáct šilinků za libru celé ryby. Takže desetilibrová ryba má zaokrouhleně cenu sedm liber. Pět set lososů by mělo cenu 3500 liber. V jistém období roku mohou být na jednom třecím místě tisíce ryb. Řekl byste ještě teď, že losos je poměrně levné spotřební zboží?"

Biggles se tvářil udiveně. „Uvádíte mne v úžas. Nikdy jsem si něco takového neuvědomil."

„Ovšemže ne. My tady však ano, protože lososí řeky ve Skotsku jsou významnou součástí naší hospodářské soustavy. My jsme si své řeky neznečistili jako vy v Anglii. V tomto období roku by se dalo říci, že naše řeky mají v sobě tolik pětilibrových bankovek jako kterákoli londýnská banka. Jenže banka své pětilibrovky může uložit do trezoru, kdežto ryby plavou volně a jejich ochrana je mnohem obtížnější. Bankovky se dají rozpoznat podle čísel, losos je jeden jako druhý. Ukradený šperk může být poznán, ukradená ryba ne."

„Je mi jasné, co tím chcete říci," řekl Biggles s probuzeným zájmem.

„Mou prací je dohlížet, aby živý inventář řek byl udržován v dobrém stavu," pokračoval Sinclair. „Mějte na paměti, že nemáme jenom jednu řeku. Jenom v této oblasti jsou Spey, Dee, Don, Deveron, Findhorn, Ness a

jejich přítoky. Právo rybařit na kterékoli z těchto řek má hodnotu bohatství. Ovšem jsou přísně chráněné.“

„Nikdo přece nemůže ukrást řeku, pane Sinclaire.“

„Může ukrást co je v ní. A může řeku zničit.“

„Zničit? Jak?“

„Tak poslouchejte. Ryby, které dosáhly tržní velikosti, jsou úředně chytány dvěma způsoby. Sdruženími, které platí velké sumy za právo chytat do sítí v ústích řek, a rybáři, kteří s prutem a vlascem chytají ryby v horních úsecích řek. I oni platí draze za toto privilegium. Ovšem, vždycky byli pytláci, místní lidé, jejich způsoby lovu byly však tak primitivní, že nadělali málo škody. Stoupající cena lososovitých ryb dala vznik novému a mnohem smrtelnějšímu ohrožení řek nástupem profesionálních pytláků, pracujících ve vysoce organizovaných tlupách s použitím nákladné výstroje. Ti se nespokojí s chycením několika ryb a při objevení hlídače řeky neutečou. Způsob profesionálních pytláků spočívá v trávení vody. Tím ovšem nezabíjejí pouze dospělé ryby, zabíjejí všechno v řece. Zlikvidováním strdlic a mladých lososů, připravených k tahu, tak úplně vyhubí celý živý inventář a řeka pak může zůstat po mnoho roků zcela mrtvá.“

„To je opovrženíhodná činnost,“ bručel Biggles. „A co ryby, nejsou následkem působení jedu nevhodné pro spotřebu jako potravina?“

„Ne. Maso není dotčeno. Pouze žábry. Ryby umírají v agónii. U lidského tvora by k něčemu takovému došlo po vlití kyseliny do plic.“

Biggles se zatvářil poděšeně. „Proboha! Co to jsou za lidi?“

„Jsou to lidi, kteří znají chování lososů; nerad to říkám, avšak jsou to Skotové, surové a nevzdělané živly z měst. Nenosí zbraně. Nepotřebují je. Fyzicky to jsou silné a surové bestie. K vytažení sítě z rychle tekoucí řeky je zapotřebí svalů.“

„Aby jed v řece zapůsobil, je určitě nutné použít ho velké množství,“ ozval se Ginger.

„Největší účinek jedu je, přirozeně, v místě vsypu, jenže tisíce ryb hyne i po proudu níž. Jed je, bohužel, dostupný skoro v jakémkoli množství. Mnohé prostředky na hubení krys jsou smrtelné pro ryby. Kyanidové prostředky, používané k hubení králíků v norách, jsou stejně smrtelné i pro ryby.“

„Není ve vašich silách zarazit takové brutální masové pobíjení?“

„Děláme co je v našich silách. Na řekách i na silnicích máme hlídače a spolupracujeme i se stávajícím, poměrně malým počtem policistů. Představte si, kolik lidí by bylo třeba k uhlídání jedné, padesát nebo šedesát mil dlouhé řeky! Proti tlupě je jeden člověk bezmocný. Někteří muži byli zbiti do bezvědomí, ukopáni skoro k smrti a naházeni do řeky. Hlídáme cesty, protože ryby je nutné odvézt na nádraží a naložit k odvozu do Londýna nebo možná do Glasgowa. Víme, že se jim to daří. Co však můžeme dělat? Nakradený majetek, jako klenoty nebo kožešiny, lze poznat, ale z tisíců lososů proudících na trh nelze ukázat na žádného a říci, tento byl uloven neoprávněně pytláckým způsobem. Při nejmenším by to bylo nutno dokázat. V tom je jádro problému. Doufám, že jsem vám názorně ukázal, že v této branži se točí opravdu mnoho peněz, dost k tomu, aby se použití letadla vyplatilo.“

„Dokonale jste mi otevřel oči," přiznal Biggles. „A při zaslechnutí letadla vám napadlo, že by mohlo mít něco společného s pytláky?"

„Ano, toto, ale i jiné skutečnosti. Nezjistili jsme, že by ryby byly převáženy po silnici. Hlídali jsme každou cestu i každé nádraží, ryby však procházely. V časných ranních hodinách není dopravní ruch nijak velký. Zastavovali jsme osobní auta i nákladní vozy, žádné ryby jsme však nenašli. Je možné, že jsme zastavili i pachatele, zákon je však takový, že k usvědčení viníka musíme pytláky chytit s ulovenými lososy."

„Řekl jste, že v době hlídání silnic ryby prošly," řekl Biggles. „Jak jste to zjistili?"

„Napoví nám to cena ryb na rybím trhu Billingsgate v Londýně. Z jakého jiného důvodu by cena náhle klesla o tři nebo čtyři šilinky za libru? Může to být jedině následkem vržení velkého množství ryb na trh. Odkud by mohly přijít? Určitě ne z oficiálních zdrojů, ty my máme pod kontrolou. Je nám rovněž známo, že ty ryby byly na trh dopraveny během několika hodin po otrávení řeky. Jak by k tomu mohlo dojít bez použití letadla?"

„Je to názorné a přesvědčivé," uznal Biggles.

„Když hlídači poprvé hlásili nízko v noci letící letadlo, když pytláci byli v činnosti, nevěnoval jsem tomu pozornost. Nenapadlo mi létání spojit s rybami stejně jako vám, když jste přišel do mé kanceláře. Pak jsem však o tom začal přemýšlet. Proč ta letadla létají bez rozsvícených navigačních světel? A kam vlastně létají? Severovýchodní Skotsko je liduprázdná, od světa odříznutá krajina a často se nad ní konají vojenské operace. Najednou mi však zasvitlo podezření, tak jsem se rozhodl napsat ministerstvu letectví."

Biggles si nevědomky sáhl na bradu. „Teď opravdu začínám rozumět tomu, co jste řekl, že lososi jsou pětilibrovými bankovkami. Myslím, že se nemýlíte. Abych byl upřímný, neměl jsem ani potuchy, že ryby mají takovou tržní cenu. Problém však je, jak potvrdit správnost vašeho podezření. Nepřichází v úvahu, abych někde jednu osamělou noc po druhé vysedával v naději, že uslyším letadlo. I kdybych ho uslyšel, stejně bych nemohl nic udělat. Nemohl bych letět za ním. Nemohl bych ho zastavit. Ne. Budeme na to muset jít z Londýna. Zatím to necháme tak jak to je. Až to letadlo zase uslyšíte, zavolejte mi do kanceláře ve Scotland Yardu. Třeba to nepovede k ničemu, nebo se přece jen objeví nějaké světýlko. Zavolejte, i když budete mít jen pouhé podezření, že jsou pytláci v akci. Poohlédnu se po trhu v Billingsgate, jestli se i tam něco děje.“

„Jejich činnost můžeme očekávat některou noc kolem příštího úplňku,“ řekl pan Sinclair. „Díky, že jste přišel.“

„Díky za poskytnuté informace,“ řekl Biggles. „Zatím to stačí. Zjistíme co bude možné. Mimochodem, předpokládám, že pytláci jsou informováni o vašich opatřeních používaných k jejich sledování?“

„Samozřejmě, mají své vlastní pozorovatele, kteří hlídají každý náš pohyb. Letos jsme bezpečnostní opatření značně rozšířili a začali jsme mít na mušce každou silnici. Brzy se to dověděli. Nevím, jestli je nebo není jen pouhou shodou okolností, že právě v té době začaly noční lety.“

„Myslíte si, že to byla jejich odpověď na vaše mimořádná bezpečnostní opatření?“

„Je to možné.“

„Ještě poslední otázku. Jaký bude další postup, jestli je chytíte?“

„Budou předvedeni před šerifa a obviněni. Zatímco ještě před nedávnem mohl pytlák dostat jenom pokutu, podle nového skotského zákona teď mohou být pytláci posláni do vězení. Navíc je možné zkonfiskovat jejich výstroj, která je velmi nákladná. Nové nylonové sítě, používané k vytahování ryb, teď stojí sto liber nebo i víc za kus. Můžeme jim zabavit i vozidlo používané pro přepravu, pokud jsou přichyceni s lososy v něm.“

„Jsem rád, že jste mi to řekl,“ řekl Biggles. „Mohlo by to být důležité, protože jak z toho vyplývá, s pytláky přistiženými ve Skotsku je možno zacházet mnohem přísněji než v Anglii. Řekl jste vozidlo, vztahuje se to i na letadlo?“

„Pravděpodobně, jenže takový případ se ještě nestal.“

„Mohl by. Víte, pane Sinclaire,“ pokračoval Biggles, „jestli nějaký člověk vlastní letadlo a pokud dodržuje předpisy, nelze mu bránit v jeho používání. Může létat kam chce a kdy chce. Neexistuje možnost zabránit mu v přepravě lososů nebo čehokoli jiného ze Skotska do Anglie. Jak bychom mu mohli dokázat, že ryby nabyl pytláckým způsobem? I když vaše podezření považujeme za správné, pilota letadla bych mohl nanejvýš obvinit za nerozsvícená světla při nočním letu, jenže jak bych mu to dokazoval? A i kdybych to udělal, pilot by mohl říci, že to bylo kvůli selhání elektrického systému, a poněvadž takové věci se opravdu stávají, měl by s tím úspěch a byl by propuštěn.“

„Z toho co říkáte vyplývá, že bude lepší toho darebáka chytnout ve Skotsku než v Anglii.“

„Přesně tak – ovšem pokud bude mít na palubě ryby a jeho spojení s pytláky bude prokazatelné.“

„Jo, rozumím.“ řekl Sinclair.

„A úplně poslední otázka,“ řekl Biggles. „Jak se řádně chycení lososi dostávají k velkoobchodníkům na trh?“

„V dřevěných bednách, počet ryb v bedně je závislý na jejich velikosti.“

Biggles vstal. „Děkuji vám, pane Sinclaire. Myslím, že toho víme dost, abychom v tom mohli pokračovat. Těším se, až od vás uslyším o přítomnosti pytláckého letadla ve vaší oblasti.“

S tím z kanceláře odešli.

Po návratu na letiště jim rozesmátý Ginger řekl: „Život je plný překvapení. Komu by napadlo, že budeme zamícháni do obchodu s rybami.“

„Zítra dopoledne se půjdeme podívat do Billingsgate, abychom se tam zorientovali a ověřili si cenu ryb; pak už v tom budeme doopravdy,“ odpověděl Biggles. „Žijeme a pořád se učíme,“ banálně dodal. „Dnes jsem se opravdu dověděl hodně.“

*

Skoro tři týdny se ze Skotska nikdo neozval a Ginger si už začal myslet, že případ s rybami vyšuměl, když jednou v noci se už chystal do postele a vtom přišel od pana Sinclaira očekávaný hovor. Volal sice do Yardu, ale podle Bigglesových instrukcí mu byla zpráva předána. Byla krátká. Její podstatou bylo, že letadlo bylo zaslechnuto při letu k jihu.

„Jen žádný spěch,“ řekl Biggles Gingerovi. „Jestli letadlo teprve odletělo ze Skotska, potrvá nějakou dobu, než se náklad dostane do Londýna. Brzy budeme vědět, jestli to jsou ryby. Uvař šálek čaje.“

V předem odhadnuté době odjeli v běžném policejním autě na proslulý rybí trh poblíž mostu London Bridge. Nebyla to jejich první návštěva. Už odpozorovali, jak obchodování probíhá a dávali pozor na ty obchodníky, kteří obchodovali převážně s lososy.

Bylo něco málo po šesté hodině ranní, když se stalo očekávané. Stáli v místě, odkud mohli pozorovat více stánků, když k jednomu z nich přišel nekultivovaně vyhlížející muž s pytlem, na němž byl nápis Bickstein Brothers. Nadzvedl ho a na pult vyklouzla hromada lososů. Několik čekajících mužů, zřejmě obchodníků s rybami, přistoupilo blíž, aby si je prohlédli.

„Sleduj kam jde,“ nařídil Biggles, a ukázal na muže, který pytel s rybami přinesl a teď se dlouhými kroky vzdaloval.

Ginger ho sledoval. Viděl ho dojít k dodávkovému autu a nabrat z něho další náklad. Na místě řidiče neseděl nikdo. Ginger si zapsal číslo auta a vrátil se k Bigglesovi. „Ryby jsou volně nasypány v dodávce Ford,“ hlásil. „Mám jeho číslo.“

„Výborně,“ řekl Biggles. „Právě to jsme se potřebovali dovědět. Cena lososů totiž už klesla o šilink za libru, což nasvědčuje, že Bicksteinovi lidé se obávají vrhnout na trh najednou celý úlovek.“

Nosič vysypal další dávku. „To je pro dnešek všechno,“ zvolal. „Zítra přinesu další.“

„Ten chlap moc na pilota nevypadá,“ poznamenal Ginger.

„Však jím také není,“ řekl Biggles. „Pilot pravděpodobně vyspává v posteli, jako bych to udělal já, kdybych sem přiletěl z Morayshire.“

„Chceš to auto sledovat?“

„Ne. Jeho majitele si zjistíme v Yardu. Bude zajímavé dovědět se komu patří. Teď už ale raději vypadněme z toho rybího smradu.“

Odjeli přímo do Yardu, kde zjistili, že auto je zapsáno na jméno Hugo Bickstein z Bardswell House v Essexu.

„Takže vše je v rodině,“ rozmrzele zabručel Biggles. „Zjistěme, jestli je některý z nich pilotem.“

Ginger zašel ke kartotéce a prstem nalistoval písmeno B. „Tady to máme,“ zvolal. „Bickstein Hugo, ex F/O R.A.F. Bardswell House, Essex. Byl důstojníkem v Královském letectvu, teď má letecký průkaz B. Právě před víc než dvanácti měsíci si koupil letoun Auster B.4. Je členem několika leteckých klubů, anglických i skotských.“

„Jaký asi udal důvod při koupi takového letadla jako je B.4, které je uváděné jako vhodný typ pro přepravu lehkých nákladů?“

„Obchodování se starožitnostmi. Časté létání do Evropy, odkud vozí domů starožitnosti k dalšímu prodeji.“

„No jo, no jo,“ zabručel Biggles. „To může být pravda. Jenže na těch rybách nic starožitného není. Včera v tom čase ještě plavaly. Kde mívá toho Austera uschovaného?“

„Doma. Má soukromé letiště. Nějak nedovedu pochopit, proč je členem tolika klubů.“

„Aby mu to umožnilo bez jakéhokoli dotazování kdekoli natankovat benzín až po hrdla. Bez doplnění paliva neobletí cestu tam a zpátky. Předpokládám, že za denního světla letí do Skotska, doplní nádrže, posbírá ryby a pak s nimi odletí domů. Ten Sinclair měl zřejmě pravdu. Toto je ten jeho ptáček."

„Jak ho chytneme?"

Biggles se zašklebil. „To se mě moc ptáš. Nic proti němu nemáme. Proti přepravě ryb vzduchem neexistuje žádný zákon. Nejdříve se musíme ujistit o tom, co dělá. Stačilo by přičichnout si k jeho letadlu."

„Mohli bychom to udělat zítra v noci."

„To už tam to letadlo nebude. Přece jsi slyšel, co řekl řidič auta. Že zítra přinese další dodávku. Toho chlapa budeme muset přistihnout ve Skotsku s rybami na palubě, a abychom to mohli udělat, musíme zjistit, kde tam přistává."

„To je nemožné."

„Obtížné snad, ne však nemožné. Napadají mi dvě nebo tři možnosti, jak to zjistit. Nejdříve začneme s tou snadnou. V letadle by měla být mapa, a ještě jsem neviděl mapu, do níž by si pilot pravidelně nezaznamenával své cíle." Biggles se podíval na hodinky. „Ještě zbývá jedna a půl hodiny do rozednění. Snad bychom to ještě stihli provést. Strč do kapsy svítilnu a paklíče, pokusíme se o to."

Byl už šerý úsvit, když auto dojelo k Bardswell House. Projeli branou a kousek za ní zastavili na okraji trávníku. Vyskákali ven. Nikde neviděli jedinou živou duši. Z vršku brány Biggles zjišťoval situaci. „Vpravo od domu vidím hangár," hlásil. „Je od něho dost daleko."

Seskočil. „Jdeme. Jestli nás někdo zastaví, hledáme houby.“

Nezastavil je nikdo a za deset minut došli k cíli. Klíče nebyly zapotřebí, protože dveře byly otevřeny. Uvnitř stálo letadlo. V hangáru nebyl nikdo. „Dávej pozor,“ řekl Biggles a vešel do hangáru.

Ginger pozoroval chodník vedoucí k domu s úzkostí, protože si uvědomoval, jaké jim hrozí nebezpečí. Slyšel Bigglese procházejícího hangárem. V dohledu se však neukázal nikdo.

Po několika minutách se k němu připojil usmívající se Biggles. „Je to prima,“ řekl spokojeně. „Potřebnou informaci mám. Motor je ještě teplý. Nádrže skoro prázdné. Nákladový prostor smrdí jako krám obchodníka s rybami.“

„Co teď?“ zeptal se Ginger, když byli zpátky v autě.

„Navštívím Sinclaira v Elginu. Algyho pošlu sem, aby to tady pohlídal a zavolal do Sinclairovy kanceláře, až letadlo odletí. Budeme-li vědět, že je na cestě, budeme moci přichystat potřebná opatření.“

„Víš, kde je místo přistání?“

„Myslím, že to vím. Podle očekávání jsem našel mapu a kurs letu připíchnuté k přístrojovému panelu. Je ohromující, jak lidé dovedou být bezstarostní a jak ve své namlouvané chytrosti mohou být přesvědčeni, že jim nemůže hrozit žádné nebezpečí.“ Biggles nastartoval auto a odjel.

Bylo těsně po poledni, když vstoupili do Skotského úřadu pro rybolov v Elginu. Pana Sinclaira našli v kanceláři v rozhovoru s mužem, kterého jim představil jako kapitána Mackenzieho, správce velkostatku, přes nějž protéká řeka Findhorn.

„Tak co, už jste je chytili?“ poněkud potměšile se zeptal Sinclair.

„Ještě ne,“ odpověděl Biggles. „Ale chytneme je. Proto jsem za vámi přišel.“

„Ti ďábli museli včera v noci shrábnout pořádný úlovek,“ postěžoval si trpce Sinclair. „Kapitán Mackenzie mi právě povídá, že když dnes ráno rybáři na udici přišli do svých rajónů, všude plavaly mrtvé nebo umírající ryby.“

„Takže vyrabovali Findhorn?“

„Ano.“

Biggles pokýval hlavou. „Viděl jsem přivézt ryby na trh. S tím letadlem jste měl pravdu. Viděl jsem ho. Zřejmě ulovili víc ryb, než mohli najednou odvézt, proto se pro zbytek vrátí dnes. Tlupa ho prozatím musela někde skrýt.“

„Na silnici jsme neviděli žádné auto,“ řekl Sinclair. „Hlídali jsme řeku Spey. Nemůžeme být všude. Doslechli jsme se totiž, že se tlupa chystá na Spey.“

„Řekl jsem vám, abyste šeptandu ignoroval,“ řekl Mackenzie. „Vždyť všechny takové zprávy vypouštějí pytláci, aby vás falešnou zprávou odvedli ze stopy.“ Obrátil se k Bigglesovi. „Když jste to letadlo viděli, proč jste ho nezabavili?“

„Protože v Anglii si nic takového nemohu dovolit. Nejraději bych se s tou celou bandou utkal tady, kde platí skotské zákony. Myslím, že by to bylo mnohem účinnější než v Anglii, kde pytláctví je ještě pořád považováno za banální přestupek. Bylo by ideální chytit letadlo i s rybami na palubě a zkonfiskovat ho. Letadlo má dost velkou hodnotu, a to by vůdce tlupy určitě zasáhlo tam, kde by se ho to dotklo nejvíc.“

„Kdo je vůdcem?“

„Předpokládám, že muž, který vlastní letadlo. Je také pilotem. Má příbuzné, kteří jsou velkoobchodníky v Billingsgate.“

„Jste si jistý, že se dnes v noci letadlo vrátí?“

„Mám důvod si to myslet. Mám u něho na stráži muže, který mne bude sem k vám telefonicky informovat o odletu letadla. Můžete dát dohromady větší počet mužů, aby bylo možné pochytat celou tlupu.“

„To bych mohl, kdybych věděl, kde letadlo přistane, aby naložilo ryby.“

„Znáte místo nazývané Culbin Sands?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě. Tady ho zná každý. Pro to, abychom ho znali, máme dobrý důvod.“

Mírně překvapený Biggles vzhlédl. „Jaký?“

„Ten písek, miliony tun písku, navršený tam před mnoha roky bouří, zakryl totiž jednu z nejlepších zemědělských půd ve Spojeném království, vhodnou k pěstování pšenice. Půda nebyla už nikdy kultivována.“

„Jde tedy o rozsáhlou rozlohu?“

„Jsou jí celé míle.“

„Není tam náhodou někde poblíž řeka Findhorn?“

„Právě tam se Findhorn vlévá do moře.“

„Aha! A prostor písku je tam volný, bez překážek?“

„Víceméně. Byl tam zaset plazivý pýr, aby písek zpevnil a zabránil jeho dalšímu přesunu do vnitrozemí. Z téhož důvodu Lesní úřad stranou od přílivového pásma zasadil stromy.“

„Může tam přistát letadlo?“

„Nejsem sice pilot, řekl bych však, že bez obtíží,“ odpověděl Sinclair. „Má snad to letadlo přistát tam?“

„Včera v noci tam přistálo a myslím, že právě tam přistane i dnes v noci, aby vyzvedlo zbytek ryb usmrcených minulou noc. Kolik lidí, podle vás, by ta zločinecká tlupa mohla mít?“

„Nejméně pět nebo šest. Možná i víc.“

„Můžete do akce nasadit dost mužů, aby si s nimi poradili? Tím chci říci, že sám nemohu udělat nic, i když doufám, že budu přítomen. Zatčení a následné protokoly budete muset zajistit vy.“

„S tím si nemusíte dělat starosti,“ zachmuřeně řekl Sinclair. „Někteří moji lidé, kteří od nich dostali výprask, už dlouho čekají na takovou příležitost.“

„Můžete si vzít i některé z mých hajných a loveckých pomocníků,“ nabídl Mackenzie.

„Tak to je výborné,“ s úsměvem řekl Biggles. „Teď už to nechám na vás. Umožněte té bandě naložit ryby do letadla. Já se pak na náklad půjdu podívat a tato skutečnost vám pak bude u mne jako úředně zjištěný usvědčující materiál kdykoli k dispozici.“

Zazvonil telefon. Sinclair zvedl sluchátko, poslouchal, a pak ho předal Bigglesovi. „Pro vás,“ řekl stručně.

„Tady Biggles,“ ohlásil se. „Fajn, Algy. Dobrá práce. Zítra na shledanou.“ Zavěsil. „Letadlo právě odstartovalo,“ informoval ostatní.

„Proč odlétá tak brzy?“ zeptal se Sinclair.

„Protože letadlo nemůže cestu tam a zpátky vykonat bez doplnění pohonných hmot. Předpokládám, že pilot přistane na letišti některého klubu, doplní palivo a vyčká, až nastane vhodný čas k příletu na místo. No, a bude to, džentlmeni. Teď už jen musíte rozmístit své muže a čekat na svou příležitost, až letadlo přiletí a tlupa do něho

naloží ryby. Zatím není nutný žádný spěch. Nezapomeňte, že chcete letadlo a já chci, abyste ho získali, tak jim dejte možnost, aby na jeho palubu naskládali ryby, než je zajistíte. Kdy počítáte, že se vydáte na cestu?“

„Okolo šesté. K potřebnému rozmístění lidí by nám to mělo stačit.“

„Mohl byste mi někde zajistit pokoj?“

„Ovšem.“

„Výborně. My zatím zajdeme něco sníst. Tak na shledanou.“

„Jestli to vyjde,“ řekl Ginger, když vyšli na ulici, „tak ti traviči ryb zažijí zatraceně nepříjemné překvapení.“

„Jen si bláhově nenamlouvej, že to půjde nějak moc snadno,“ vážným tónem odpověděl Biggles. „Už jsi někdy viděl prát se někoho ze Skotské vysočiny?“

„Ne.“

„Tak to uvidíš,“ sliboval Biggles. „A až to uvidíš, nikdy na to nezapomeneš.“

*

Ginger si podřepí na chomáč husté trávy v nepatrném výmolu a přes chladnou písečnou plochu pláže upřeně pozoroval osamělé moře za ní. Nedaleko posedávali Biggles, pan Sinclair a s jednotnými károvanými skotskými pásky okolo čepic policejní seržant a konstábl. Seděli tam už nějakou dobu, vlastně od sedmi hodin, kdy auto odstavili mimo dohled v ochranném průseku, vybudovaném Lesním úřadem proti

šíření požáru. Někde nedaleko v dunách čekaly ostatní skupiny, v nichž byli hajní, nadháněči lovců, říční hajní a podobně.

Ginger začal být nervózní. Doufal, že nedojde k nějakému omylu, protože po zorganizování takové léčky by bylo trapné, kdyby nesklapla podle představ organizátorů. Dlouhý pruh písku bez jediné živé duše v dohledu a bez světel skýtal obraz totální zkázy. Jedinými zvuky bylo šumění odlivu a občasný skřek nějakého mořského ptáka.

Navzdory nepohodlí si určitě zdřímnul, protože se vzpamatoval v okamžiku, kdy Biggles tiše říkal: „Slyším auto.“ A pak: „Už přijíždějí.“

Zpočátku Ginger neviděl nic. Pak si však uvědomil proč, díval se totiž nesprávným směrem. Teď už rozpoznal LandRover, který se opatrně blížil přímo k nim podél vnitřního okraje písku. Na okamžik tím byl znepokojen, protože kdyby auto jelo stejným směrem dál, byli by zahlédnuti, ať už by se pohnuli nebo ne.

„Teď vidíte, proč jste nechytili žádné auto na silnici,“ tiše řekl Biggles Sinclairovi. „Rover silnici nepotřebuje.“

Pak se nad slabým zvukem přijíždějícího auta ozvalo bručení motoru lehkého letadla, jdoucího na půl plynu. Auto okamžitě zastavilo. Muži vystoupili. Ozval se nezřetelný hovor. Svítilna zasvítila vzhůru a zamávala. Motor letadla ztichl, jen občas bylo slyšet zakašlání motoru. Několik minut to byl jediný slyšitelný zvuk. Pak se ozvalo měkké svištění snášejícího se letadla. Nad bezbarvým pískem se jeho trup rýsoval jako obrovitý pták. Čtyři kola lehce dosedla a letadlo zůstalo stát. Opět zasvítila svítilna a po lehkém doteku na škrtící klapku

letadlo dojelo po bok auta. Zapalování bylo vypnuto a vrtule se zastavila. Pilot vyskočil. Mezi autem a letadlem začaly přecházet tmavé postavy. Velké nákladní dveře letadla byly otevřeny.

Biggles se ještě asi minutu ani nepohnul. Pak vstal a řekl: „Tak fajn, to by stačilo. Podívejme se, co dělají. Nepískejte, dokud nás nespatří.“

Svižně vykročili k dvěma dopravním prostředkům, a kupodivu, spatřeni byli až v posledním okamžiku. Náhle se ozval poplašný výkřik a vzápětí ticho protrhla Sinclairova píšťalka. Z dun se vynořili muži a v sevřeném šiku se dali do běhu.

„Utíkej k letadlu,“ rozkázal Biggles Gingerovi. „Nesmíme ho nechat odletět,“ a rychle se rozběhl k bližší straně kabiny letadla.

Ginger utíkal na druhou stranu s cílem dostat se před letadlo, když však zaslechl startovat motor, naskočil do otevřených dveří nákladového prostoru. Na vrstvě ryb uklouzl a rozplácl se na nich. Snažil se co nejrychleji na kluzké hmotě postavit, najednou však ho rána pěstí do tváře vyhodila z letadla ven na písek. Ještě se ani nestačil zvednout, když přes něho někdo přepadl a vyrazil Gingerovi dech.

Nikdy přesně nezjistil, co se v následujících minutách odehrálo. Když se mu konečně podařilo postavit, viděl, že se octl mezi proklínající a peroucí se hordou lidí, ohánějících se rukama a kopajících nohama. Protože nedovedl rozeznat přítele od nepřítele, rozhodl se odejít, byl však ještě dvakrát sražen k zemi, než se mu to podařilo, a to jen díky Bigglesovi, který ho vlekl pryč a odměřeně mu domlouval: „Co to tam vyvádíš – chceš,

aby ti někdo vyrazil zuby? Nepleť se do toho, raději se kliď stranou. Toto není společnost pro nás.“

„Kde je pilot?“ lapal po dechu Ginger s kapesníkem u nosu, z něhož mu tekla krev.

„Konstábl ho dostal. Ten hlupák nastartoval, tak jsem ho z kabiny vyhodil a vypnul motor, aby vrtule někomu nerozšrotovala lebku. To je ale zmatek. Drž se hezky stranou, protože Sinclair má svých mužů dost i bez nás.“

Později se to ukázalo jako pravdivé. Pytláci se sice rvali urputně a bezohledně, přesila proti nim však byla stejně odhodlaná a stejně bezohledná, a tak když si pytláci uvědomili, že nemají naději vyhrát, vzdali se.

„Tak to bychom měli,“ řekl přicházející Sinclair s velkým uspokojením.

„A co teď?“ zeptal se Biggles.

„Celou bandu odvezeme do Elginu. Teď už můžete všechno nechat na nás.“

„V letadle jsou ryby,“ vložil se do rozhovoru Ginger. „Málem jsem si na nich zlámal vaz.“

„I o ně se postaráme,“ ujistil ho Sinclair. „Jste-li připraveni, pojedeme v mém autě. Ostatní mohou jet za námi.“

*

Pokud jde o Leteckou policii, toto byl konec vyšetřování neobvyklého a nepředvídatelného případu. Byl to také konec nejhrabivější zločinecké tlupy, jaká se kdy objevila ve Skotské vysočině. Nejenže všichni šli do vězení, ale Bickstein se svými příbuznými,

angažovanými v obchodování s rybami, s nimiž vypracoval plán, jak na první pohled snadno přijít k penězům, přišli i o cenný majetek, v němž bylo zahrnuto letadlo i auto.

Po návratu do kanceláře si Ginger kromě získané úcty k lososům přinesl modřinu na oku, která byla několik dní středem veselé pozornosti všech kolegů.

„Kamaráde, co tak si dnes zarybařit?“ dobíral si ho Bertie.

„Co bys řekl na lososí řízek k obědu?“ zeptal se s nevinnou tváří Algy. „Nebo si dáme raději sardinky? S nimi se přece jen snadněji zachází.“

7

Biggles pracoval u svého psacího stolu, když Ginger položil na stůl běžné vydání denních novin přeložených tak, že bylo vidět fotografii muže v letecké kombinéze, stojícího u letadla.

„Připomíná ti ten chlap někoho?“ zeptal se Ginger s prstem ukazujícím na obrázek.

Biggles si se zájmem fotografii prohlédl. „Ano,“ odpověděl. „Jenže momentálně nevím, kam ho zařadit.“

Ginger si vzal tužku a přikreslil knírek. „Co teď?“

„Už to mám,“ odvětil Biggles. „Hubert Gestner alias Lancelot Seymour, chlápek, kterého jsme zatkli, když v letadle odvážel nakradené bankovky do Francie. Přestože už v Kanadě získal pilotní diplom, dostal úžasný nápad a přihlásil se do zdejšího klubu jako žák. Potom, zřejmě při zkušebním sólovém nočním letu, přeletěl přes Kanál. Vzpomínám si, že měl špatný policejní rejstřík.“

„Myslel jsem si, že to je on,“ pokračoval Ginger. „Zpočátku mě však mátl ten jeho oholený knírek. Změnil si také jméno. Jak z titulku vidíš, říká si teď kapitán Carson.“

„Myslel jsem, že bručí.“

„Už je venku. Prošetřil jsem si to. Z vězení byl propuštěn před šesti měsíci po odpykání tří roků – s poměrně špatnými známkami za chování. A už je zase v plné činnosti; kupodivu v leteckém podnikání. Vede totiž nezávislou leteckou společnost, nazývanou Zonal Aircom.“

Biggles zvedl obočí. „To je ale ďábel!“

„Zajímalo by mě, kde vzal peníze do začátku,“ pochybovačně řekl Ginger.

„Vsadil bych se, že ta společnost není jeho,“ poznamenal Biggles. „On totiž je tak věrohodně vypadající typ a má tak příjemné vystupování, že obvykle brzy najde nějakého dost velkého kriminálníka, který hotovost opatří. Můžeš si být jistý, on nic nepustí – i kdyby něco měl. Je obdivuhodné, jak to takovým darebákům vychází. Jaký park letadel má?“

„On nemá žádný park, pouze jeden stroj, který vidíš na snímku. Vypadá jako jeden z předválečných typů Rapides.“

„To ho určitě dostal hezky levně,“ poznamenal Biggles. „Nu, je to plně kvalifikovaný pilot a je možné, že teď už žije spořádaným životem a do konfliktu se zákonem se nedostává. Jak se dostal do novin?“

Na Gingerově tváři se rozprostřel neurčitý úsměv, plný utajovaného významu. „Jako pilot, který se ujal převozu neblaze proslulého rubínu Krev Asie do Indie.“

Biggles se s vyvalenýma očima zaklonil a opřel se o opěradlo. „Pro všechno na světě,“ vydechl. „Proboha, jak se něco takového mohlo stát?“

„Všechno se dočteš v novinách. Podle pisatele tohoto článku totiž velké společnosti neměly chuť ten kámen ani vzít do rukou.“

Biggles se zatvářil překvapeně. „Chceš snad tvrdit, že se ho bojí?“

„To možná ne, ale s ohledem na jeho neblahou proslulost mají obavu, že by některý cestující nechtěl letět s ním ve stejném letadle. To jim nemůžeš mít za zlé. Při posledním letu, kdy ten drahokam letěl poprvé a

zatím naposled, se pod letadlem rozsypal podvozek. Kdyby se to přihodilo při startu s plným nákladem benzínu v nádržích, mohlo by to dopadnout ošklivě. Vypadá to tak, že velké společnosti nejsou ochotny riskovat svou pověst přepravou drahokamu, který na své cestě přes polovinu světa za sebou zanechal stopu smrti a neštěstí. Kdyby se na letadle něco porouchalo, vina by byla kladena jim. Proto byl převoz drahokamu nabídnut soukromé společnosti a Zonal Aircom nabídku přijala.“

Biggles upřeně hleděl na fotografii. „Říká se jednou darebákem, vždycky darebákem. Gestner, nebo Carson, jak si říká teď, není schopen žít spořádaným životem, ani kdyby se o to snažil. Ten druh lidí dobře znám. Jestli si s tím klenotem začne něco on, pak ten klenot, ale ani jeho samotného, už nikdy nikdo neuvidí.“

„Právě to mi napadlo. Nebylo by vhodné varovat lidi, zodpovědné za rubín?“

„To nemůžeme udělat.“

„Proč ne?“

„Gestner si svůj čas odkroutil. Pokud je teď z hlediska zákona poctivý a my bychom o něm nebo o jeho minulosti řekli něco nactiutrhačného, vydali bychom se možnému obvinění z urážky na cti nebo z pomluvy. Skutečnost, že bychom mluvili pravdu, na tom nic nemění. Bývalý zločinec je posuzován jako každý jiný občan tak dlouho, dokud žije spořádaným životem. Tak to říká zákon.“

Dosud jen poslouchající Bertie se vložil do hovoru: „Takže policie musí čekat, až Gestner ten drahokam štípne, a teprve pak může něco dělat. Je to myšleno takto, kamaráde?“

„V podstatě ano.“

„Kdybys to vyklopil pojišťovně, mohla by tu cestu zrušit,“ ozval se Algy.

„A Gestner by si za námi mohl přijít pro odškodné.“

„Jakou cenu má ten růžový oblázek?“ zeptal se Bertie.

„Podle novin je pojištěn na dvěstěpadesát tisíc liber, což, jak jsem vyrozuměl, znamená, že nový majitel za něj právě tolik zaplatil,“ vysvětlil Ginger.

„Musí to být úplný cvok,“ jízlivě podotkl Algy.

„Ne nezbytně,“ oponoval Ginger. „Zakoupil ho indický rádža, který pravděpodobně ani neví, kolik peněz má, a ani neví, za co by je mohl utratit. Ten drahokam koupil proto, aby ho vrátil tam, odkud vyšel.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Biggles. „Odkud vyšel?“

„Původně byl okem jednoho indického boha. Ten příběh je podrobně vylíčen v novinách, a nutno říci, že osud toho kamene je opravdu příšerný až odpuzující – ne-li záhadný.“

Biggles se ironicky usmál. „Každá pověra umírá těžce. Lidé přímo milují hrůzu nahánějící příběhy.“

„Takže ty nevěříš pověsti, že ten kámen přináší prokletí?“ zeptal se Ginger.

„Ani jedinému slovu. To, co se stalo, byla buď shoda okolností, nebo snad přirozená řada po sobě následujících událostí. Je logické, že ve světě, hemžícím se zloději, přináší drahokam v hodnotě celého jmění s sebou problémy.“

„A co příhoda, k níž došlo při jeho převozu z Ameriky do tohoto státu?“ vyzývavě řekl Ginger. „Co způsobilo, že se při přistání zhroutil podvozek?“

„Trhlina v některé součástce nebo možná únava kovu. Určitě to nezařídil drahokam. Nechtějte po mně, abych uvěřil, že dobře zabalený v letadle umístěný červený křišťál by mohl způsobit vadu v ocelové trubce, která je umístěna na letadle zvenku.“

„Když se to stalo, mnoho lidí prohlásilo: ‚Vždyť jsem to říkal‘.“

„No ovšem, taková úvaha se jim líbí. Podvozek byl zřejmě zralý k prasknutí a při zatáčení letadla na konci dráhy byla oslabená součástka zatížena a praskla. Nijak jinak to nemohlo být.“

„Drahokam už má na svědomí řadu úmrtí,“ tvrdohlavě pokračoval Ginger, který se nechtěl nechat uchlácholit.

„S výjimkou první smrti by k nim došlo stejně. Rubín s nimi neměl nic společného. Znám ten příběh. Dva běloši ukradli oko boha. Jeden pak zavraždil druhého, aby byl jeho jediným vlastníkem. Rubín koupil Ludvík XVI. a věnoval ho Marii Antoniettě. Oba skončili pod gilotinou. Drahokam se pak dostal do Rakouska a byl zasazen do korunovačních klenotů Habsburků. Následník trůnu, korunní princ, se zastřelil a říše se zhroutila. Pak se veřejnost dověděla, že drahokam je v ruských korunovačních klenotech; co se stalo s carem a jeho rodinou jistě víte. Po revoluci rubín zakoupil jeden americký milionář. Jeho jediný syn přišel o život při autonehodě. Milionář pak přišel o všechny peníze, vyskočil z okna nejvyššího podlaží hotelu a zabil se. Vdova po něm zemřela v ústavu pro duševně choré. Teď rubín koupil bohatý Ind s cílem vrátit ho do očního důlku boha, odkud byl ukraden, což je pravděpodobně pro něj

to nejlepší místo. Věřím, že drahokam je nyní v držení rádžova agenta v Londýně.“

„Řekl bych, že se ho velmi rád zbaví,“ tvrdil Ginger.

„Není snad právě toto důvodem odeslání drahokamu do Indie letadlem, místo aby ho poslal po moři?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Rádža chce ten kámen rychle mít proto, aby ho mohl vrátit na místo ještě před zahájením náboženských slavností, které začnou asi za týden.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Dostane-li ho do rukou Gestner, rádža bude mít štěstí, jestli ho ještě vůbec někdy uvidí.“

„A ty chceš připustit, aby se to tomu darebákovi podařilo?“ ozval se Ginger.

„Proč bych právě já měl riskovat, že se dostanu do nepříjemností, když se do toho budu míchat. My přece nemáme žádný *důkaz*, že Gestner má v úmyslu ten drahokam ukrást. To by se hned ozval křik některých lidí, proč toho muže nespravedlivě obviňujeme a činíme mu bezpráví. Ne. Toto je rozhodně jeden z případů, s kterým nechci nic mít a mám v úmyslu si hledět svého. Leteckému komodorovi však o tom alespoň řeknu a nechám na něm, aby rozhodl. Možná vymyslí, jak tajně varovat pojišťovnu, aniž by se do toho nějak přímo zamíchal.“ Biggles vstal. „Vrátím se brzy,“ řekl a odešel z kanceláře.

Byl pryč asi dvacet minut.

„Tak co si o tom myslí šéf?“ zeptal se Algy Bigglese, sotva vstoupil do dveří.

„Nějak mu to způsobilo starost,“ odpověděl Biggles. „Je stejně jako já proti nějakému oficiálnímu kroku. Zavolal do pojišťovny a požádal je, aby za ním poslali

nějakého svého reprezentanta. Předpokládám, že ho chce varovat… důvěrně. Nic písemně. Doufám, že ta záležitost se obejde bez nás.“

Jeho naděje se však nestala skutečností. Už o hodinu později byl interkomem Biggles povolán do kanceláře leteckého komodora, kde byl představen dvěma reprezentantům pojišťovatelské společnosti, která by v případě zmizení rubínu přišla o čtvrt milionu liber.

„Tyto džentlmeny velmi znepokojilo to, co jsem jim právě řekl,“ začal letecký komodor.

„Proč by se měli znepokojovat?“ zeptal se Biggles. „Vždyť jste je varoval včas. Drahokam ještě nebyl odtud vyvezen. Přece mohou pojistnou smlouvu zrušit, ne?“

„Obávám se, že bez skandálu by se to neobešlo,“ řekl jeden z pojišťovatelů. „Tento kámen je v centru pozornosti světové veřejnosti. Už teď mu byla věnována ne příliš vhodná publicita. Pojistka je uzavřena a pojistné zaplaceno. Kdybychom se teď z toho pokusili nějak vyzout, budeme čelit obvinění, že nechceme na sebe vzít žádné riziko kvůli pověstem, šířeným o drahokamu. Něco takového by *naší* pověsti nesmírně ublížilo.“

„Vy však k dodatečnému vycouvání z pojistné smlouvy máte velmi pádný důvod,“ tvrdil Biggles.

„To je sice pravda, jenže kdyby se ten důvod dostal na veřejnost, soud by mohl pojišťovnu odsoudit za nactiutrhání. A Gestner, bez ohledu na svou minulost, by si to velmi dobře uvědomil a šel by po nás. Předpokládaný výsledek by nám mohl způsobit nesmírné škody.“

„Bylo by to však přece jen levnější, než ztráta kamene.“

„Vedlo by to k nechutné publicitě, jaké se podnik našeho postavení snaží vyhnout.“

Biggles pokrčil rameny. „Džentlmeni, jakékoli rozhodnutí teď záleží jenom na vás. My jsme vás informovali, jakému druhu člověka byl s vaším vědomím rubín svěřen. Nic víc v této věci nemůžeme udělat, protože proti Gestnerovi nic nemáme.“

„Snad byste nám přece mohl říci alespoň toto. Předpokládejme, že Gestner má v úmyslu s drahokamem uprchnout a někde se skrýt. Jak by, podle vás jako pilota, mohl něco takového dokázat?“

Biggles chvíli přemýšlel. „Samozřejmě, mohl by udělat mnoho věcí. Nemůže však přeletět Atlantický oceán a pochybuji, že by letěl do Asie, kde by byl velmi brzy nápadný, kdyby se tam drahokam pokoušel prodat. Abych řekl pravdu, pochybuji, že by odletěl z Evropy, protože s policií, pátrající po něm v každém přístavu, by měl velký problém vrátit se zpátky, aniž by byl odhalen. Jeho největším problémem by pravděpodobně bylo zbavit se letadla. Asi by se pokusil vyvolat dojem, že se na nějakém nepřístupném místě zřítil, nebo možná spadl do moře – což by byl případ, kterému by neslavná pověst kamene určitě poskytla jistý nádech pravděpodobnosti.“

„Kdyby to udělal, přišel by o letadlo, které má velkou cenu.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To je starý stroj, ten už nemá velkou hodnotu. Možná ani není jeho vlastníkem. Za ten rubín by si mohl koupit letku nových letadel, kdyby se rozhodl pokračovat v létání. Je vám známá trasa, kterou chce letět?“

„Marseilles, Řím, Athény, Alexandria… obvyklou trasou na Blízký Východ.“

Biggles si zamyšleně hladil bradu. „V prvních etapách cesty by na něho mohl někdo dávat pozor. Jestli doletí až do Alexandrie, bude to vypadat, že opravdu zamýšlí odvést svou práci. Jestli však má v úmyslu zmizet, řekl bych, že první náznak by dal najevo ještě před příletem do Marseilles, kde budou na letadlo čekat reportéři všech médií.“

„Mohl byste za ním letět vy?“

„Možná.“

„Proč možná? Jste přece policejní důstojník.“

„To ano.“

„Kdyby policejní důstojník na zemi viděl člověka, o němž ví, že je zločinec, a kdyby dotyčný svým chováním vyvolával důvod si myslet, že se chystá spáchat těžký zločin, tak by s tím ten důstojník přece něco udělal.“

Biggles se zatrpkle usmál. „Jedna věc je sledovat někoho na zemi, ale něco zcela jiného je sledovat letadlo ve vzduchu. A jsme zase zpátky u téhož problému. Někoho je možné zatknout teprve v okamžiku, kdy zločin začne páchat. Nemluvě o tom, že ve vzduchu nikoho nejde zatknout.“

„Já jsem neměl na mysli Gestnerovo zatčení,“ řekl vedoucí pracovník pojišťovny. „Kdybyste ho sledoval, aspoň byste věděl kam letí, a hned byste zjistil případné nedodržení trasy. Nu, a pak by mohly být učiněny kroky k jeho zatčení, a to bez ohledu na to, kam by v Západní Evropě doletěl – je sotva pravděpodobné, že by překročil Železnou oponu.“

Svůj názor připojil letecký komodor. „Bigglesworthe, myslím, že na tom něco je. Řekl jste, že

podle vašeho názoru by v případě zaječích úmyslů odbočil před dosažením Marseilles. Tak dobře, sledujte ho k Marseilles. Jestli pak zahne na východ, bude možno předpokládat, že letí do Říma a vy se můžete vrátit. Souhlasím s tím, že nepřichází v úvahu, abyste ho sledoval až do Bombaje. A kdybyste snad ve Francii potřeboval nějakou pomoc, můžete se spolehnout na spolupráci Marcela Brissaca v Süreté.“

Biggles se zatvářil odevzdaně. „Dobře, pane. Přejete-li si, abych to udělal, tak to udělám. Pokud počasí vydrží nadále dobré, nepočítám s žádnými velkými potížemi. Chci však od vás instrukce, co mám udělat v případě, že Gestner opustí kurs a přistane.“

„Musím ponechat na vašem úsudku, jak se nejlépe zachovat, protože je nutno vzít v úvahu, že pilot může nedodržet kurs zcela náhodou nebo se může přihodit něco, co si přistání vynutí.“

„Jak si přejete, pane. Je to všechno?“

„Prozatím všechno. Zůstaňte ve štábu v pohotovosti. Zajistím, abyste se dověděl, odkud a kdy Gestner odstartuje.“

„Velmi dobře, pane.“

Biggles se vrátil do své kanceláře. „Tak jsme to přece jen koupili,“ smutně oznámil. „Máme sledovat Gestnera a kontrolovat, jestli dodržuje kurs. Tak bychom se raději měli připravit.“

*

Krátce po svítání o dva dny později bylo letadlo Proctor, patřící Letecké policii, ve vzduchu. Mířilo přes Kanál k jihu ve stejném kursu jako Gestnerův Rapides, který se asi jednu míli vpředu na čisté obloze jevil jako malá skvrnka.

„Neustále stoupá," hlásil Ginger, který pohledem přecházel z Rapidese k výškoměru na přístrojové desce, jehož jehla se chvěla na dvanácti tisících stopách. „Co to je za nesmysl letět tak vysoko v takovém počasí?"

„Řekl bych, že to dělá proto, aby nebyl ze země dobře zahlédnutelný." odpověděl Biggles. „Jestli tomu tak je, pak je to samo o sobě dost podezřelé."

„Také se jako pravdivá ukázala domněnka leteckého komodora, že poletí sám," poznamenal Ginger. „Člověk by si myslel, že si vezme aspoň dva piloty s sebou, když už pro nic jiného, tak proto, aby mu na tak dlouhé trase dělali společnost."

Biggles a Ginger byli v Proctoru sami. Biggles usoudil, že dva by si měli poradit v každé situaci, která by se mohla vyskytnout.

Uběhly dvě hodiny a kurs letadla se nezměnil, kromě toho, že vystoupili o další dva tisíce stop.

„Zatím pořád dodržuje kurs na Marseilles," poznamenal Ginger, když letěli nad údolím řeky Rhóny.

„Už brzy bychom se měli dovědět, co zamýšlí udělat," odpověděl Biggles. „Jestli má v úmyslu s letadlem zmizet, brzy k tomu bude mít po obou stranách ten nejsprávnější druh krajiny – na východě rovinu Plaine de la Crau a na západě pásmo hor Cévennes nebo pohoří Pyrenejí."

Po další hodině letu s Rapidesem ve stále stejné výšce a v kursu na Marseilles začalo být zřejmé, že

Gestner nemá v úmyslu přistát v žádném obydleném prostoru Francie a Ginger začínal mít pocit, že jen maří čas, když tu najednou Rapides začal pomalu zatáčet k západu.

„Hele, co jsem říkal," podotkl Biggles.

„Myslel jsem si, že to přece jen vydrží do Marseilles," zklamaně řekl Ginger.

„Ne. Kdyby měl v úmyslu přistát někde tam, začal by klesat. Proč by zbytečně pálil benzín?"

„K čertu, kam to má namířeno?"

„Podle mého odhadu ke Camargue. Když tak o tom přemýšlím, právě to by bylo ideálním místem pro každého, kdo by se chtěl ztratit. Je to rovina, nepřevyšující nijak moc úroveň mořské hladiny, táhne se na míle daleko a je prakticky neobydlena. Nebo alespoň její velká část. Je to opravdu podivná krajina – plytké laguny, mokřiny, pustiny s prosolenou půdou, sítinovitou rostlinou porostlé lány, jinde suchý písek a hadi a podobně. Až to uvidíš, poznáš, o čem mluvím."

„Ano, myslím, že to nazývají Afrikou Francie. V Evropě to je jediné místo, kde se vyskytují růžoví plameňáci."

„Zcela správně. Něco mi to připomíná. Právě ptáci tady mají svá útočiště a proto byl vydán zákaz přeletů letadel od jisté doby, kdy nějaký německý pilot nalétával na plameňáky a mnoho jich pozabíjel. Na jaře se tam pase mnoho ovcí, pokud však vím, hlavním průmyslem je chov býků pro španělské býčí zápasy. Pod námi je Arles na severním okraji Camargue."

„Jestli je jeho cílem Camargue, pak by snad měl nejvyšší čas, aby začal klesat, ne? Tam vpředu už vidím

moře.“ Biggles se mračil. „Ano,“ souhlasil. „Nechápu to.“

„Míří přímo nad moře.“

„Bez doplnění nádrží přece není schopen doletět do Severní Afriky, to je jisté – a to ani kdyby měl namontovánu jednu nádrž navíc,“ usuzoval Biggles. „Určitě už nemůže mít nijak moc benzínu. Konečně, když na to přijde, ani nám už ho mnoho nezbývá.“

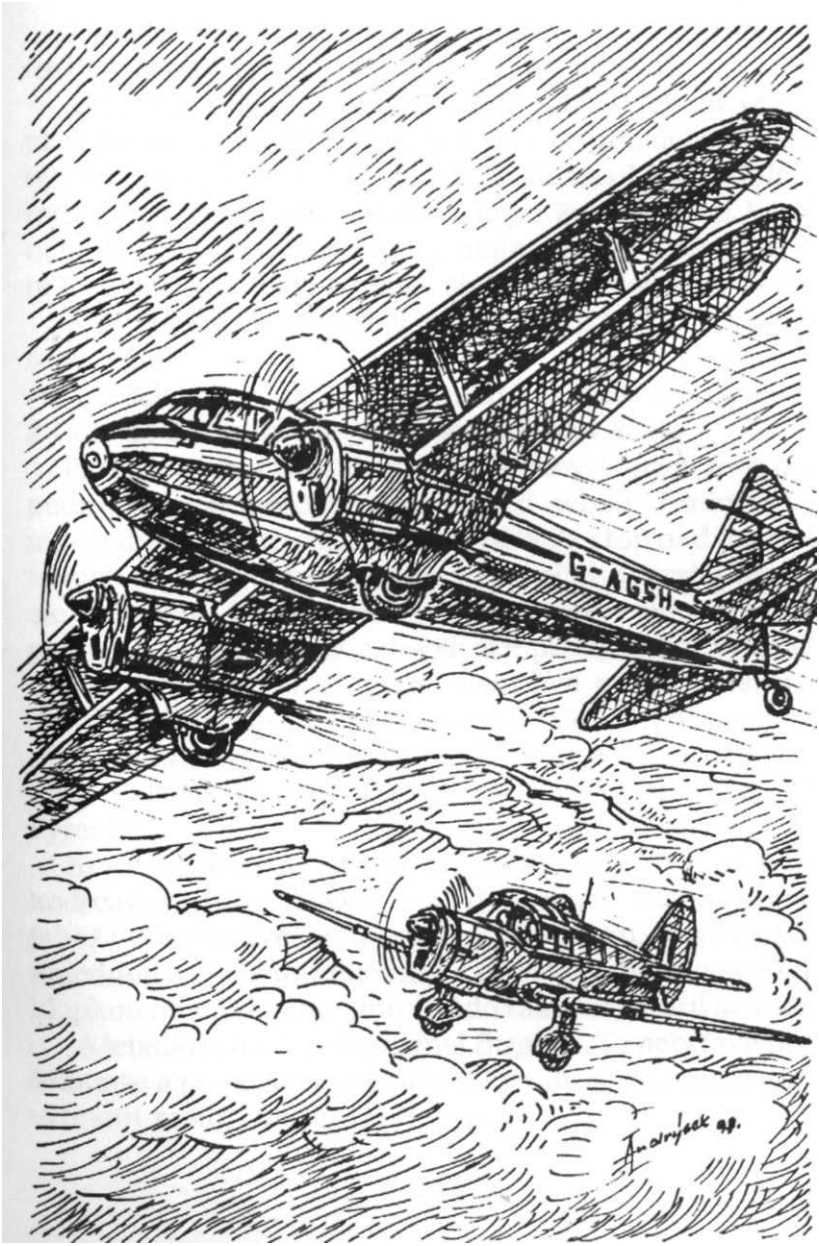
„Třeba má nějakého spolupachatele, který na něho čeká s člunem.“

„Jestli ho opravdu má, jsme v koncích. Dál už raději nepoletím.“

Malinká skvrnka Rapidu na obloze stále mířila nad moře. „Ztratili jsme ho,“ konstatoval Ginger.

Biggles, pozorující ztrácející se skvrnku, však řekl: „Ještě ne. Vrací se a ztrácí výšku. Asi vím, co dělá. Neustále se snaží, aby ho ze země nikdo nespatřil, aby ve chvíli, kdy se kdekdo začne vyptávat na z kursu zmizelé letadlo, nikdo nevěděl, kde je. Raději se mu uklidím z cesty, aby nás neviděl.“

S použitím taktiky z války Biggles namířil Proctora přímo proti slunci, aby pak z této polohy s motorem ve volnoběžných otáčkách pozoroval Rapidese, klesajícího pod nimi v ostrém úhlu k zemi. Obklopeni září slunce letěli k zemi za ním.

„Rapide“ se najednou začal pomalu zatáčet k západu …

„Co uděláš, když přistane?“ zeptal se Ginger, protože teď už bylo jisté, že právě to má Gestner v úmyslu.

„Sleduj co udělá,“ rozhodl Biggles. „Jestli letadlo opustí, přistaneme blízko něho a zeptáme se, co tam dělá. Musíme být opatrní, protože rubín zatím ještě neukradl. Mohl by totiž tvrdit, že ztratil orientaci nebo že mu došel benzín nebo že má nějaké problémy s motorem. My sice víme, jak to je doopravdy, bylo by však obtížné mu dokázat, že lže.“

Rapides stále v esovitých zatáčkách ztrácel výšku a blížil se k zemi.

„On dobře ví, co dělá,“ poznamenal Biggles. „Má namířeno k Bois de Diége, což je nejdivočejší část v kraji.“

Proctor už byl dostatečně nízko, aby Ginger rozpoznal podrobnosti nezvyklého terénu pod sebou. Terén byl na míle daleko plochý, nikde víc než několik stop nad mořskou hladinou, která odrážela jasné sluneční paprsky až kam oko dohlédlo. Mezi plochami vyprahlého a popraskaného písku se leskly laguny nebo široké pruhy velmi vysokého rákosí. Jedinými známkami života byli ptáci, jedno nebo dvě stáda černého dobytka a velmi daleko jezdec na koni, který se klusem blížil po klikaté stezce a za sebou zvedal malý obláček prachu. Daleko na severu čněly vrcholky Pyrenejí.

Když se Ginger podíval na Rapidese znovu, viděl ho kodrcavě přistávat blízko jezera dokola obrostlého rákosím, jehož výšku si uvědomil teprve v okamžiku, když Gestner najednou zabočil proti němu a s ocasem

vzhůru a se škrtící klapkou otevřenou na plno vjel do rákosí a ztratil se v něm.

„A letadlo je fuč," poznamenal Biggles. „To nebyla nehoda. Přistanu a podívám se, co to tam vyvádí. Stejně bude muset vypnout motor, takže nás brzy uvidí."

Provedl rychlou zatáčku a dosedl do stejné stopy jako Rapides. Zatím co se věnoval tomuto manévru, Gestner se vynořil z rákosí, zůstal stát a vytřeštěně se na ně díval. Ne však dlouho. Britské registrační označení Proctoru mu nepochybně prozradilo, že byl sledován, protože se rozběhl do vnitrozemí směrem k poněkud stoupajícímu, klečí hustě porostlému terénu. Měl k němu však ještě dost daleko. Také musel obejít několik kusů dosud klidně se pasoucího hovězího dobytka, který ho začal upřeně pozorovat. Jeden kus zvedl hlavu a přední nohou zadupal.

„Pozor! To je býk!" vykřikl Ginger. „A sakra! Utíká za ním!"

Na přistání soustředěný Biggles si toho dosud nevšiml, po Gingerových výkřicích se tam však krátce mrkl a v následujícím okamžiku naplno otevřel škrtící klapku, otočil letadlo kolem křídla a namířil s ním proti zvířatům; jak později řekl Gingerovi, aby zvířata vyděsil ke zběsilému úprku.

Podařilo se to, jenže to už bylo pozdě pro záchranu Gestnera, který udělal osudovou chybu tím, že se dal na útěk; neměl naději doběhnout dřív než útočící býk k jezeru, které ve vzdálenosti asi půl míle mohlo být jeho jedinou záchranou. Bezmocně se dívali, jak ho býk nabral na rohy a v pokleku ho probodl.

Biggles se sevřenými rty přeletěl nad zvířetem, které se už dalo do běhu za utíkajícími krávami. Gestner zůstal

nehnutě ležet. Navzdory nerovné půdě se Biggles přes hrozící riziko odvážil přistát. Když se letadlo dotklo koly země, Biggles ho obrátil a zastavil nedaleko nešťastného, zhrouceně ležícího pilota.

„Buď opatrný," nabádal ho Ginger, který si všiml, že býk se mezitím zastavil, obrátil a upřeně se na ně díval. „Mohl by se vrátit."

„Buď připraven mne vyzvednout a odstartovat, jestli se bude vracet. Hlídej ho." S těmito slovy Biggles seskočil z letadla, jehož motor nechal běžet, a rozběhl se k nehybné postavě na písku. Nakrátko si vedle něho klekl, potom s jedním okem upřeným na býka se s malým balíčkem v ruce vrátil.

„Je mrtvý," řekl Gingerovi. „Byl strašně zraněn. Neměl naději. Už ani první nabrání na rohy a vyhození do vzduchu by nepřežil, i kdybychom mu mohli nějak pomoci." Zhluboka se nadechl. „A tím to je hotovo. Teď už nemůžeme udělat nic jiného, než informovat místní policii a odletět domů."

„Co to máš v ruce – rubín?"

„Předpokládám, že ano. Našel jsem to v jeho kapse. Je adresován rádžovi."

„Co teď s tím?"

„Co s čím?"

„No s prokletím rubínu. To je přece další smrt, kterou má na svědomí. Vždyť ten ďábelský kámen stál Gestnera život."

Biggles pokrčil rameny. „Možná to tak vypadá, podle mne však šlo o přirozený následek Gestnerova chování. Kdyby se zachoval jako čestný člověk, byl by teď na cestě do Říma."

„On však neletěl do Říma. Přiletěl sem."

„To přece nebyla chyba rubínu. Víš co, nepřeme se o to.“

„Ty chceš letět domů s tou věcí v kapse?“

„Chci.“

„Tak si leť sám,“ stroze řekl Ginger. „Půjdu raději pěšky.“

„Dělej, co uznáš za vhodné. Chůze pěšky, to není nic pro mne. Zaletím do Marseilles doplnit nádrže.“

„Koleduješ si o problémy.“

„Nejsem ochoten nechat si nahánět hrůzu kouskem barevného uhlíku, protože rubín ničím jiným není, jestli to nevíš,“ stroze vysvětlil Biggles.

„Tady se blíží nějaký muž,“ náhle konstatoval Ginger.

Na tryskem běžícím koni seděl muž, držící v ruce hůl, na konci opatřenou trojzubcem. Podle jeho oblečení Ginger poznal, že to je jeden z mužů nazývaných *gardiens,* kteří dohlížejí na dobytek.

Podíval se na tělo na zemi, pak se s chladnou nelibostí podíval na Bigglese a francouzsky řekl: „Nevíte, že je tady zakázáno létat?“

„Ano, věděl jsem to,“ odpověděl Biggles, a pak mu vysvětlil, kdo jsou a proč jsou tady, o rubínu se však nezmínil. „Až doletím do Paříže, ohlásím to na příslušném úřadě,“ řekl nakonec. „*Monsieur,* budete tak laskav a informujete nejbližšího policejního důstojníka, aby bylo možno zajistit odvoz těla?“

Gardien poněkud odměřeně řekl, že zatelefonuje policii v Arles a tryskem odjel.

„Nabereme trochu benzínu a vyrazíme domů,“ řekl Biggles Gingerovi. „Z letiště zatelefonuji Marcelovi a požádám ho, aby za mnou v Paříži přišel. Jestli chceš jet

vlakem, měl bys už raději vyrazit. Máš před sebou dlouhou cestu a je možné, že cestou potkáš více býků.“

„Poletím s tebou, ale budu mít zkřížené prsty,“ zamumlal Ginger. „Říkej si co chceš, ten kámen je zabiják. Právě jsem ho viděl při práci. Vypadněme raději odsud, nebo ještě přijdu o nervy. Proboha, jenom dávej pozor.“

Biggles se usmál. „No jo, to víš, že budu dávat,“ slíbil.

Do Londýna se Proctor vrátil bez nejmenších problémů.

„Fuj!“ oddechl si Ginger, když seskočil z letadla. „Ani nevíš, jak rád jsem z něho venku. Při každém zahoupání se o mne pokoušely mdloby. Chvílemi jsem se skoro ani neodvážil dýchat.“

„Kdybys raději nekecal,“ odbyl ho Biggles. „Tak se vzpamatuj a chovej se přirozeně. Vždyť jsem ti řekl, že ta věc je neškodná.“

*

O dva dny později se Biggles vrátil z kanceláře leteckého komodora do své vlastní s nezvyklým úsměvem na tváři. „Připevni si bezpečnostní pásy,“ řekl Gingerovi. „Připrav se na největší duševní otřes v životě.“

„Tak jen do toho,“ vyzval ho Ginger. „Držím se pevně.“

„Ti pojišťováci, kterým jsme předali informace o Gestnerovi, je zřejmě předali rádžovu zástupci v

Londýně. Ten znervózněl a pak, aniž by o tom někomu řekl, ani Gestnerovi, strčil rubín do kapsy a nastoupil na nejbližší letadlo společnosti B.O.A.C do Indie.“

Ginger vyvalil oči. „Chceš – ty chceš říci, že Gestner *nevezl rubín?“*

Bigglesův úsměv se rozšířil. „Právě to jsem řekl.“

„Ale, co ten balíček?“ koktal Ginger.

„To byla jenom atrapa.“

„Co v ní bylo?“

„Kousek uhlí.“

Když Biggles uviděl výraz na Gingerově tváři, sedl si za stůl a smál se a smál a smál.

PODEZŘELÝ OBCHOD

8

V kanceláři Letecké policie ve Scotland Yardu zabzučel interkom. Biggles zvedl sluchátko, chvíli poslouchal, řekl „O. K.“ a zavěsil. „Volal inspektor Gaskin,“ řekl policejním pilotům. „Posílá k nám nějakého Poláka jménem Lutenski.“

„Jaké má problémy?“ zeptal se Ginger.

„To Gaskin neřekl. Měl jsem dojem, jako by byl něčím poněkud pobaven.“

Zanedlouho uniformovaný posel otevřel dveře a do kanceláře vpustil malého, robustního, tmavookého, v tmavých šatech oblečeného muže s rozhořčeným výrazem ve tváři, v ruce držícího buřinku a deštník.

„Byl jsem okraden,“ prohlásil návštěvník a krátce si prohlédl tváře před sebou.

„Tu zkušenost už zažilo mnoho lidí,“ podobným tónem odpověděl Biggles. „Posaďte se a řekněte nám o tom něco bližšího. Buďte však, prosím, stručný.“

„Jsem britský poddaný a vyžaduji spravedlnost,“ důrazně řekl Lutenski.

„Jste ve správné zemi, kde se vám jí dostane,“ krátce odpověděl Biggles. „Kde jste se narodil?“

„V Polsku, jsem však už naturalizován.“

„Pochopitelně. Pokračujte.“

„Pracuji v obchodě s kožešinami a požívám takové vážnosti, že mohu ve jménu Britské obchodní mise v Rusku nakupovat ty nejlepší kožešiny.“

„Pro vládu?“

„Pro sebe. Já přece obchoduji.“

„Ano, správně,“ zabručel nevrle Biggles. „Jen dál.“

„Před šesti měsíci jsem v Leningradě koupil balík osmi kusů kožešin minka, tedy norka amerického, vynikající kvality. Takové kožešiny jsem dosud ještě nikdy nespatřil. Byly krémové barvy, no, nádhera sama. Zaplatil jsem moc peněz. Sám jsem je nemohl přivézt, chápete. Musejí projít oficiálním kanálem, což vyžaduje čas. Můj balík došel před třemi měsíci. Celní prohlášení říká osm minků. Uvnitř je osm minků. Nejsou to však kožešiny, které jsem koupil já. Jsou to obyčejné kožešiny ubohé kvality. Někdo můj balík vyměnil a já jsem zruinovaný.“

„Byla adresa nalepena na špatný balík náhodou?“

„Ne náhodou. Já byl okraden.“

„To už jste nám řekl, pane Lutenski,“ řekl Biggles. „Je mi líto, ale s tím se budete muset obrátit na celní úřad a na odesílatele.“

„To já už udělal. Nikdo o mých kožešinách nic neví. Nic. A přece jsem je onehdy viděl tady v Londýně, měla je na sobě madam Brandingová.“

„Víte určitě, že to byly ty vaše?“

„O tom nemůže být pochyb. Kožešiny byly předmětem obchodování v mé rodině po celé generace. Já poznám kožešiny, jako vy poznáváte tváře.“

„Co jste udělal?“

„Vyveden z klidu jsem zašel za tou dámou a zeptal se, kde dostala tak překrásné kožešiny. Cítila se polichocena a nedělala s tím žádné tajemství. Řekla, že je koupila od Mariuse Kinduse, který má exkluzivní obchod v Mayfair. Mariuse znám, tak za ním zajdu a ptám se, jak

získal kožešiny, které jsem já koupil v Leningradě. On zapírá, že to jsou moje kožešiny.“

„Byl s vámi Kindus v Rusku na obchodní misi?“

„Ne. Říká, že kožešiny kupuje od soukromého obchodníka, který je nabízí na zvláštní přehlídce ve svém bytě v Park Lane. Já říkám, že ten muž je podvodník. On ukradl můj balík. Já spěchal ho navštívit, on tam není. Byt je prázdný, zloděj je pryč.“

„Co jste udělal potom?“

„Jdu k vedoucímu celního úřadu a ptám se na jméno muže, který dovezl mé kožešiny. Měl by to vědět, protože za tak mimořádné kožešiny se platí vysoký poplatek. Co on říká? Říká, že podle záznamů žádné takové kožešiny dovezeny nebyly. Že já se mýlím. Já – a mýlit se!“ Lutenski si odfrknul.

„Celní úřad by měl vědět, jestli ty kožešiny jeho rukama prošly.“

„Ovšem. Říkají, že neprošly. Tak jak se ty kožešiny do této země dostaly?“

„Chcete říci – že byly propašovány?“

„Já si myslím víc. Jestli se do této země mohou kožešiny dostat bez zaplacení, tak budou čestní obchodníci přivedeni na bankrot. Nejenomže jsem přišel o překrásné kožešiny, ale teď vidím, že mi hrozí úpadek.“

„Takže v podstatě chcete říci toto,“ shrnul Biggles. „Vy si myslíte, že kožešiny byly ukradeny v Evropě, do této země propašovány a do oběhu předány na soukromé přehlídce, je to tak?“

„Ano.“

„Bývají na tu přehlídku zváni obchodníci s drahými kožešinami?“

„Ano. Marius říká, že několik bylo pozváno.“

„Proč jste nebyl pozván vy?“

„Protože zloděj věděl, že když na balíku byla moje nálepka, tak bych ty kožešiny poznal.“

„Jestli ten muž Marius Kindus nebyl v Rusku na obchodní misi, pak by ty kožešiny nemohl vidět dřív než v den, kdy je koupil.“

„Pokud ovšem nemá soukromé dveře skrz Železnou oponu.“

„Chcete tím říci, že je propašoval?“

Lutenski zaváhal. „Musel to být ten muž, který pořádal přehlídku v Park Lane, byt 17, Greenwood Mansion.“

Biggles vstal. „Dobře, pane Lutenski. Podívám se na to a uvidím, jestli budu moci váš problém vyřešit.“

„Byly-li kožešiny propašovány, pak to je jak ve vašem tak i v mém zájmu,“ byla poslední slova Lutenskiho před odchodem z kanceláře.

„Je poctivý?“ zeptal se Algy, když se za Lutenskim zavřely dveře.

„Řekl bych, že je. Kdyby nepřišel o kožešiny, nesháněl by se po nich. A kdyby je nenabyl čestně, neodvážil by se jít na celní úřad – ani k nám. Opravdu se zdá, že ty kožešiny sem byly propašovány. Bylo-li to provedeno jednou, pak to bude provedeno opět. Otázkou je, jak je to prováděno. Pro začátek si zkontrolujeme tvrzení toho Kinduse. Algy, obtelefonuj přední obchodníky s kožešinami a zeptej se jich, jestli se zúčastnili soukromé přehlídky v Greenwood Mansion, Park Lane.“

Za půl hodiny Algy podal Bigglesovi odpověď. O nějaké přehlídce neměl potuchy ani jediný obchodník s kožešinami.

„Začíná to vypadat, že Kindus je lhář," konstatoval Biggles. „Mám podezření, že si tu přehlídku vymyslel, aby vysvětlil, odkud ty kožešiny má, pro případ, že by se ho na to někdo ptal. Něco mi napadá. Když ty kožešiny prodal na běžném trhu madam Brandingové, musel přece vědět, že dřív nebo později je Lutenski pozná, ať už přímo na ní nebo na fotografii v nějakém společenském časopise. Dámy si kožešiny kupují, aby se s nimi ukazovaly, ne aby je skrývaly v šatníku. Podstoupil by to riziko, kdyby věděl, že ty kožešiny byly ukradeny? Pochybuji. Proto spíš usuzuji, že když Kindus kožešiny získal, nevěděl, že je objevil a v Rusku koupil Lutenski. Teď svou pozornost soustředíme na byt v Park Lane. Gingere, zavolej správce a zeptej se, jestli je byt ještě pořád prázdný a kdy byl obydlen naposled."

Ginger měl odpověď brzy. Byt je neobydlen a nebyl navštíven déle než rok.

Biggles se jízlivě zasmál. „Teď *víme*, že Kindus je lhář, ne-li něco horšího. Naším cílem teď je zjistit, jak se Lutenskiho kožešiny dostaly do jeho rukou."

„Ještě moment, kamaráde," vmísil se Bertie. „Proč by lhal o nejlepších obchodnících s kožešinami, kteří se přehlídky v Park Lane nezúčastnili?"

„Jak by to vypadalo, kdyby řekl, že byl pozván pouze on sám. To by přece nedávalo smysl. A něco říci musel. Představ si jeho situaci, když – za předpokladu, že ke kožešinám nepřišel počestně – ho Lutenski napadl a obvinil z krádeže svých kožešin. Kdyby kožešiny získal na volném trhu, neměl by zapotřebí lhát. Jenže on je neměl z volného trhu. Musel proto přemýšlet a rychle něco vymyslet. V tom je původ vymyšlené akce v bytě v Park Lane. Jestli věděl nebo nevěděl, že kožešiny byly

ukradeny, to je jiná věc. Řekl bych, že to nevěděl, protože by neriskoval, aby je někdo mohl vidět v Londýně. Poslal by je do Paříže nebo do New Yorku. Krátce řečeno, věděl, že do této země se nedostaly běžnou veřejnou cestou. To je důvod, proč musel lhát.“

„Znamená to, že když je nepropašoval sám, ví, kdo to udělal?“

„Tak je to řečeno po lopatě. Požádám Gaskina, aby nám o něm sehnal nějaké důvěrné informace. Má na takovou práci zvláštní lidi. Sejdu dolů a promluvím s ním.“

Za dva dny měl Biggles vyčerpávající podrobnosti i fotografii Kinduse na psacím stole. Z toho nejdůležitější bylo, že nemá žádný policejní záznam. Čtyřicet sedm roků, ženatý, bezdětný, narozen v Londýně lotyšským rodičům. Všeobecně uznávaný v obchodování s kožešinami, jeho stálými zákazníky jsou bohatí lidé. Bydlí v bytě nad obchodem, víkendy však často tráví ve venkovském domku, který si udržuje ve Wivehoe v Essexu. V tamějším kotvišti má motorový člun přibližně o padesáti tunách jménem *Scandik,* aby mohl hovět své zálibě v hlubinném rybaření. Je členem klubu Tunny Fishers Club a už se mu podařilo několik dobrých úlovků. Na snímku, vystřiženém z novin, byl zachycen na palubě *Scandiku* vedle tuňáka obecného o váze šest set padesát liber.

Bertie při pohledu na obrázek řekl. „Co tak asi může ten chlap dělat s rybičkou takové velikosti? K snídani to přece jen je dost velký kus – jestli chápete, co tím myslím.“

„Podle mne se úlovky těchto nadšených lovců na udici dostanou k obchodníkům s rybami,“ odpověděl

Biggles. „Brzy se to dovíme. Když se tak dívám na toho muže v městských šatech, nikdy by mi nenapadlo, že jeho koníčkem je zápasit s velkou rybou na malém člunu. Severní moře dovede být kruté a řídit loď, pokud vím z vlastní zkušenosti, je drsná a únavná zábava.“

„Myslíš snad, že kromě rybaření by jeho pobyt na moři mohl mít ještě nějaký jiný účel?“ vychytrale vyzvídal Ginger.

„Něco takového bych nechtěl říkat o někom, kdo má čistý policejní rejstřík.“

„Je to přece lhář, jak se ukázalo,“ připomněl Algy.

„Jestli lhaní dovede z člověka udělat podvodníka, nebylo by dostatek vězení, aby bylo možné pozavírat všechny lháře,“ smutně reagoval Biggles. „Pojďme raději dál. Někdo z vás by mohl navštívit Státní výbor pro cla a nepřímé daně a zjistit, co se děje, když malá loď, jako je *Scandik*, se vrátí do přístavu. Je kvůli možnému kontrabandu kontrolována nebo ti lidé prostě jen zakotví v přístavu a jdou domů? Já si zjistím nějaké informace o lovení tuňáků.“

Ginger odešel a nějakou dobu byl pryč. Když se vrátil, oznámil: „Po zakotvení jsou všechna plavidla kontrolována. Tedy, alespoň se na ně dostaví celní úředník. Jak dalece loď prohlíží, to záleží na tom, jak dobře zná majitele plavidla a jeho posádku. Může se spokojit jen s položením několika otázek. Na *Scandiku* je posádka dvojčlenná. Pokud si budeme chtít promluvit s místním celníkem, jmenuje se Bright. Nosí uniformu a *Scandik* určitě velmi dobře zná.“

„Rozumím,“ zamyšleně řekl Biggles. „Až příště Scandik přirazí ke břehu, půjdeme se ze zvědavosti podívat, co se bude dít. Jestli pan Bright Kinduse dobře

zná a ví, že je opravdu nefalšovaným rybářem na udici, pak by, přirozeně, mohl obvyklou prohlídku přejít mávnutím ruky. Jestli však povídání Lutenskiho je pravdivé, a já nevidím důvod, proč bych o tom měl pochybovat, Kindus kožešiny dováží pod nějakou zástěrkou; protože má vlastní člun, mohl by to být způsob, jak pašování funguje.“

„Dokonce i pod dohledem celního úředníka?“

Biggles se nepatrně pousmál. „I pod dohledem celního úředníka.“

Uběhlo čtrnáct dní, když v pátek večer inspektor Gaskin informoval Bigglese, že Kindus odjel na víkend do Wivenhoe. Následující den ráno došla zpráva, že *Scandik* vyplul na moře na lov ryb. Jeho návrat se očekává v neděli večer.

„Právě na to čekáme,“ řekl Biggles. „Algy, vemte si s Bertiem Austera a aniž byste se nějak ukrývali, snažte se objevit *Scandik.* Z obrázku víte, jak vypadá. Hra s lovem tuňáků se podle mých informací odehrává takto. Běžné rybářské čluny, čluny všech národností, jakož i naše, sledují táhnoucí hejna sleďů. Totéž dělají i tuňáci, kteří se jimi živí. Následkem toho jsou lodě lovící tuňáky i lodě lovící sledě ve stejném prostoru. Lovci tuňáků to vědí, proto plují tam, kde rybářské plachetnice vyhazují sítě. Dověděl jsem se, že někteří z těchto vrhačů sítí rybářům na udici vypomáhají tím, že jim říkají, když nějakého tuňáka zahlédnou. Někteří to však neprozradí, protože si také chtějí chytit tuňáka, který má přece jen velkou cenu.“ Biggles se usmál. „Existují rybáři s udicí, kteří si raději *koupí* tuňáka z rybářského člunu, než aby se vrátili s prázdnýma rukama. Algy, potřebuji zjistit, jestli se *Scandik* na moři setká s nějakou větší lodí. A

jestli ta loď má vlajku, podle níž je možné zjistit národnost. Ohlas mi polohu na krátkých vlnách. Jakmile *Scandik* vyrazí domů, můžete to zabalit. Pokračuj tak dlouho, dokud nebudeš muset doplnit pohonné hmoty.“

„O. K.“ Algy a Bertie odešli.

První zpráva přišla během večera. Bertie hlásil, že *Scandika* vidí padesát mil od břehu, chytají ryby asi půl míle od logru (rybářská lodice pro lov plovoucími sítěmi) pod lotyšskou vlajkou.

„Hele,“ zabručel Ginger. „A Kindus je Lotyšan. To nebude náhoda.“

Biggles připustil, že blízkost obou plavidel má rybí příchuť.

Za soumraku Bertie ohlásil, že lodě jsou stále na stejném místě. Protože na ně už brzy neuvidí, vracejí se na základnu.

„Má-li dojít ke styku obou plavidel, stane se tak po setmění,“ podotkl Biggles. „Nemusejí nic riskovat za denního světla.“

Za svítání byl Auster opět ve vzduchu. Opět pilotoval Algy a Bertie ve funkci radisty brzy po startu ohlásil, že *Scandik* je na cestě domů. Logr zmizel.

„O. K.,“ řekl Biggles. „Vytáhni auto z garáže. Pojedeme do Wivenhoe a podíváme se, jaké štěstí měl při lovu Kindus.“

„Sázím se o týdenní plat, že má tuňáka na palubě,“ kousavě řekl Ginger.

„Budu překvapen, jestli nějakou rybu nebude mít,“ souhlasil Biggles.

Bylo klidné pozdní nedělní odpoledne, když uviděli *Scandika*, s bafáním se blížícího ke svému kotvišti.

Několik shromážděných povalečů ho se zájmem pozorovalo. Na kole přijel muž v tmavomodré uniformě.

„To je určitě pan Bright," domýšlel se Biggles.

Scandik ještě nedoplul do kotviště a už na dálku vzbudil všeobecnou pozornost přítomných asi šest set liber vážící tuňák, ležící na jeho palubě. K jeho vyzdvižení na břeh bylo nutno použít kladkostroj. Na operaci dohlížel osobně Kindus. Neoholený, s rozcuchanými vlasy a v loveckém úboru jen málo připomínal obvykle bez poskvrny oblečeného obchodníka z Mayfair. Několik slov s ním prohodil celní úředník. Jeden z Kindusových mužů přistavil nákladní auto, zřejmě k odvozu ryby.

Biggles přistoupil blíž. Gingerovi tiše řekl: „Podívej se na jeho oči. Sázím se, že ta ryba už je týden mrtvá. Kindus ji nechytil. Byla chycena Lotyši, s nimiž měl sjednanou schůzku." Přistoupil k hlavě ryby a rozevřel čelisti.

„Co to děláte?" ostře na něho vyjel Kindus.

„Zajímá mne, jaký druh háčku bylo nutno použít, aby udržel rybu takové velikosti," podobně odpověděl Biggles. „Nevidím po háčku žádné zranění," věcně dodal.

Kindus se na něho divně podíval. „Nestarejte se o mou rybu," vybafl a dal se rychleji do práce.

„Tak moment," řekl Biggles. „Rád bych si tu rybu prohlédl." Ukázal policejní odznak. „Pane Brighte, pojďte laskavě sem. Je možné, že budu potřebovat svědka."

Nastalo ticho. Bright s vytřeštěnýma očima postoupil dopředu. Kindus, jehož tvář náhle zbledla,

nerozhodně stál. „Co – co chcete dělat?“ koktal. „Co si myslíte, že naleznete?“

„To byste měl nejlépe vědět vy,“ tiše odpověděl Biggles a z kapsy vytáhl veliký nůž.

Kindus, jehož tvář zpopelavěla, se zalekl. „Tak dobře,“ řekl rozechvělým hlasem. „Vzdávám to. Jen nedělejte divadlo tady.“

„Jak si přejete,“ souhlasil Biggles. „Kde si ho budete přát?“

„U mne doma.“

„Tak dobře.“

Ryba byla pod dohledem celního úředníka – který vypadal poněkud otřesen – dopravena do Kindusova domu. V kůlně byla otevřena a z jejích útrob vybrána kolekce drahých kožešin. Každá byla pevně smotaná a zabalená v olejované hedvábné tkanině.

„Tady to máte, pane Brighte,“ řekl Biggles. „Ostatní už nechám na vás.“

„Nechápu, jak jste na to přišli,“ bědoval nešťastný Kindus.

„Kdyby vaši lotyšští přátelé, kteří vám rybu prodali, do ní nastrkali běžné minky, koupené na veřejném trhu, asi by vám to vycházelo ještě moc dlouhou dobu,“ odpověděl Biggles. „Prozradilo vás osm krémových kožešin, které jste prodal madam Brandingové. Byly totiž ukradeny a jejich skutečný vlastník pan Lutenski si zcela přirozeně stěžoval.“

„Nevěděl jsem, že jsou kradené,“ ohradil se Kindus.

„Vysvětlení byste si měl nechat k soudnímu dvoru,“ odpověděl Biggles.

BIGGLES VYHÁNÍ DUCHA

9

Biggles vešel do své kanceláře ve Scotland Yardu, na stůl odložil haldu papírů, klesl do křesla a rozladěně hleděl na spirálu kouře, stoupajícího z cigarety.

„Tak co?“ zeptal se Ginger, který takové Bigglesovo chování znal.

„Šéf chce vědět, kdy něco hodláme udělat s tím strašidelným duchem letadla, který ničí nervy pilotům na cestě do Paříže.“

„Cos mu řekl?“

„Řekl jsem mu, že na strašidla ani duchy nevěřím.“

„Co on na to?“

„Řekl, že v tom případě velký počet vynikajících linkových pilotů jsou lháři.“

„Stejně je to divné,“ vložil se do řeči Algy. „Ta věc už byla spatřena pětkrát nebo šestkrát.“

„Tommy Thomson z B.E.A. ji včera v noci zase viděl těsně po půlnoci z kokpitu Vicsounta. Musím připustit, že pilot s deseti tisíci hodinami ve vzduchu asi není takovým druhem chlapa, aby si něco tak nepravděpodobného vymyslel.“

„Co udělal?“

„Rádiem zavolal řídící věž a řekl jim, že ve stejné nadmořské výšce jeho kurs křižuje nějaké letadlo bez navigačních světel; jistě si dovedete představit, že z toho neměl žádné potěšení. Jenže oni mu řekli, ať si nevymýšlí žádné pitomosti, že ho mají na obrazovce

radaru a na míle kolem něho nemají žádné jiné letadlo. Kdyby tam bylo, určitě by ho viděli.“

„Samozřejmě, že by ho museli vidět. Jestli ho radar nezaznamenal, tak tam nebylo. Radar nelže.“

„Tommy nabízí svůj krk na to, že tam bylo. Viděl ho. Říká, že si nic nevyfantazíroval a oči má v pořádku.“

„Jaký to byl typ, který viděl?“ zeptal se Ginger.

„Boeing B-17. Létající pevnost. Měl americké válečné zbarvení.“

„To je přece nesmysl!“

„Zjistil dokonce jeho název i číslo.“

„Překontroloval už to někdo?“

„Ano.“ Biggles mluvil pomalu a rozvážně. „Podle amerických záznamů tento konkrétní stroj, který odstartoval s nákladem bomb, se v roce 1945 zřítil a posádka přišla o život.“

Ginger vyvaloval oči. „To je hezká duchařina.“

„Teď si aspoň dovedete představit, kde je zdroj řečí o strašidelném duchu letadla. Rozřešili jsme už hezkých pár kuriózních úkolů, tentokráte to je však poprvé, kdy jsme požádáni, abychom se poohlédli po letadle, které neexistuje.“

„No jo, jenže když ho viděl Tommy, tak *musí* existovat – pokud ovšem někde nedošlo k omylu; na příklad v amerických záznamech.“

Do řeči se vložil Bertie. „Musím říci, že to je trochu silné kafe.“

„Takové kafe, že Tommy se už o tom odmítá bavit, protože tím, podle názoru jiných, ze sebe jenom dělá hlupáka. Stejně tak to vidí i jeho druhý pilot Marston.“

„Viděl to letadlo i některý z cestujících?“

„Ano, jenže ti ho brali pouze jako nějaké jiné letadlo. Nic podivného v tom neviděli, a není třeba říkat, že letecká společnost jim o tom žádnou informaci neposkytla.“ Biggles pokrčil rameny. „Takže už jsme tu měli strašidelnou loď – proslulého Bludného Holanďana –, i strašidelný vlak, takže bylo pouze otázkou času, kdy se na obloze začne prohánět duch strašidelného letadla.“

„Bylo o tom něco v novinách?“ zeptal se Algy.

„Ani slovo. Víte, jak jsou někteří lidé pověrčiví. Žádná z leteckých společností si nepřeje, aby došlo k panice, následkem níž by se mohla jejich letadla vyprázdnit, proto nad tím raději pevně zaklapli víko.“

„Vzpomínáte si,“ zamyšleně řekl Algy, „že v první světové válce kolovaly nějaké pověsti o strašidelných letadlech. Typ RE.8 přistál tehdy úplně sám na letišti v Cambrai.“

„S dvěma mrtvými muži v kabině. Byli zastřeleni. Byla to vlastně jen náhoda, že letadlo přistálo samo.“

„No, a co ta naše mašina, kterou viděl Boelcke? Nikoho v ní neviděl. Mnoho mil letěl za ní a střílel tak dlouho, až mu došlo střelivo. Letadlo, letící ve stále přímém letu, se nakonec ztratilo v mracích.“

„Věřím, že ta zpráva je hodnověrná,“ připustil Biggles. „Vysvětlení však bylo stejné jako u RE.8. Posádka byla už zastřelena, když Boelcke letadlo uviděl. Stroj byl náhodou seřízen na vodorovný let, takže se dalo předpokládat, že poletí tak dlouho, až dojde v nádržích benzín. Raději se vraťme k přítomnosti.“

„A co tato zpráva?“ prohodil Ginger, prohrabující se v haldě papíru, přinesené Bigglesem. „Francouzský pilot Varlac tvrdí, že letadlo před ním náhle změnilo směr a letělo přímo na něho. Zakryl si rukou tvář a byl připraven

na srážku; nikdy k ní nedošlo. Když se opět podíval, v dohledu už nic neviděl. Následkem utrpěného šoku musel být po přistání ošetřen.“

„To bych musel být i já.“

„Z toho však lze soudit, že duch letadla není trojrozměrný, není hmotný.“

„Žádné strašidlo, ani duch, který má k sobě patřičnou úctu, přece není trojrozměrný,“ pošklebovalse Biggles.

„Kamaráde, nemohl by to být nějaký druh odrazu? Fata morgána, jestli chápete, co myslím,“ nabídl Bertie.

Bigglesovy rty se oddělily v neveselém úsměvu. „Jestli se neexistující letadla začnou zrcadlit na obloze, tak s létáním končím.“

„Máš snad na to všechno nějakou teorii?“ zeptal se Algy.

„Ani tušení. Při objevení se duchařského zjevení byly vždycky stejné podmínky. Musí to být opravdu nějaký zvláštní a vybíravý duch. Vyžaduje hlubokou noc, nízkou výšku a napůl zamračenou oblohu. A někdy, zřejmě má-li náladu, se ukáže ve stejném místě a ve stejnou dobu – těsně po půlnoci.“ Bigglesův tón řeči byl nadále lehce jízlivý.

„To je přece ta nejsprávnější doba pro každého dobře vychovaného ducha či strašidlo, kdy se má objevit,“ řekl smějící se Ginger.

„Jestli je možné bez sebemenšího poškození tím strašidlem proletět, tak nevím, proč je kolem toho tolik rozčilení,“ poznamenal Algy.

„Kdybys viděl, jak letí na tebe, tak bys asi taky nebyl klidný,“ řekl Biggles. „Takové legrace nemají piloti rádi, takže s tím budeme muset něco udělat – nebo

to alespoň předstírat. I když to bude hrozná otrava potulovat se po obloze a hledat něco, co tam není.“

„Rád bych věděl toto,“ shrnul Bertie. „Dělají tito okřídlení bubáci hluk nebo jsou potichu, jestli víte co tím myslím?“

„To nevím, odpovědí však pravděpodobně bude ano, dělají hluk,“ odpověděl Biggles. „Říkám to s vědomím, že když někdo vyrobí tichý letadlový motor, pak budu vědět, že jsem buď hluchý, nebo dokonalý cvok. Letecký komodor v tom však nevidí nic legračního, tak něco začněme dělat. Pro začátek navrhuji, abyste se nějak propotili přes tato hlášení a vyčesali z toho cokoli, co vás zarazí a bude se vám zdát hodno dalšího zkoumání. Hledejte fakta. Pak se na ně podíváme, a snad někomu něco-napadne.“

Auster Letecké policie už týden v nočních hodinách číhal v prostoru Weald v Kentu, aniž by se strašidelný duch objevil, i když, upřímně řečeno, podmínky nebyly zcela stejné jako při dřívějších zjeveních. Bylo to zklamání, ale jak Biggles suše poznamenal, ne překvapení, protože je dobře známo, že bubáci se nikdy neobjevují tehdy, kdy je lidé čekají, aby je pozdravili. Jistou útěchou bylo, že ho nezahlédli ani piloti létající na pravidelných linkách, což jen naznačovalo, že podmínky nebyly ideální.

Noční lety se už stávaly únavnými, přestože Biggles své piloty rozděloval tak, že se mohli střídat, protože bylo nutné udržovat nepřetržité rádiové spojení s kontrolní věží, aby se zabránilo možnému střetnutí s dopravními letadly, pravidelně létajícími po této trase. Vedoucí směn na řídící věži věděli, co Auster dělá a

slíbili varovat jeho piloty v okamžiku, kdy se na jejich obrazovce objeví nějaké jiné letadlo.

Sedmé noci, kdy na hlídce byli Biggles s Gingerem, byly povětrnostní podmínky zatím nejdokonalejší v porovnání s podmínkami nahlášenými piloty, kteří záhadného návštěvníka viděli. Vzduch byl čistý, skoro bez pohnutí, od západu připlouvaly velké kupovité mraky.

Čas se vlekl a půl hodiny před půlnoci se už zdálo, že Auster opět nepochodí. Biggles, unavený takovouto činností, už ohlásil úmysl vrátit se na základnu, snížil otáčky motoru a začal klesat, když Ginger vykřikl.

„Tam je! Za tebou!“

Biggles bouchnutím zatlačil škrtící klapku na doraz a ve stejném okamžiku prudce letadlo otočil skoro na místě. Příď letadla směřovala dolů a po nabrání rychlosti Biggles uháněl k obrovskému letadlu, stoupajícímu čtvrt míle vpředu přes čelo mraku. Za několik vteřin doletěl na místo, pouze aby zděšeně vykřikl, když letadlo po doletění ke konci mraku zmizelo, zmizelo tak dokonale jako kamínek hozený do nádoby s inkoustem. Marně oblétával mrak, až se Ginger neudržel a úzkostlivě poznamenal: „Dávej pozor, aby ses s ním nesrazil.“

Biggles chvíli neodpovídal. Pak nezvykle zabarveným hlasem řekl: „Tak jsme tu věc aspoň viděli. Všiml sis něčeho?“

„Byla to americká létající pevnost.“

„To jsem viděl i já. Ještě něco jiného?“

„Bylo na něm něco podivného, něco neskutečného. Nevypadalo – trojrozměrně.“

„Teď už si snad nenamlouváš, že to je nějaký strašidelný duch.“

„Hm – to ne, ale vypadá to příšerně. Ještě něco ti řeknu, i když to bude znít směšně; měl jsem dojem, že jsem prchavě zahlédl pod letadlem zemi, vrcholky hangárů nebo nějakých jiných budov, jako kdyby letadlo právě vzlétalo. A pak, když opouštělo mrak, jako kdyby se ohnulo nebo v trupu prasklo.“

„Ohnulo!“ Bigglesův hlas se nevírou téměř zlomil. „Jak se mohlo ohnout? Už jsi někdy viděl, že by se nějaké letadlo *ohnulo?*“

„Ne.“

„Ani já ne. A pokud jde o tu zemi, jak by v takové výšce mohla být země? To přece nedává žádný smysl.“

„Ani mně ne. Jenže v této záležitosti nic nedává smysl.“

„Zeptej se letiště, jestli na obrazovce viděli ještě někoho jiného, než nás.“

Ginger poslechl. „Nic,“ oznámil za chvilku. „Na obloze jsme sami. Na této straně od pobřeží není v tomto okamžiku žádné jiné letadlo.“

„Teď *vím*, že jsem cvok,“ zatrpkle bručel Biggles.

Začal létat v kruhu. „Dívej se dolů k zemi, pro případ, že by letělo pod námi,“ nařídil.

„Blíží se další mrak. Třeba se skrývá v něm.“ Ginger ukázal na další kupu mraků, líně postupující po obloze ve stejné výšce jako letadlo. Právě vyšlý měsíc měkkým stříbrem zvýraznil jeho okraje.

Auster klouzal k mrakům.

„Už ho vidím,“ vybafl náhle Biggles, na křídle se otočil a sklonil příď k zemi, aby nabral rychlost. „Zase zmizelo,“ zuřivě zabručel. „Zdálo se, že vyrazilo z mraku a mířilo přímo na nás; pak, jako kdyby nás pilot zahlédl,

zabočilo a zmizelo, jako by se rozpustilo ve vzduchu. Začínám snad cvokovatět? Viděls něco ty?“

„Pouze nějaké světlo na zemi. Zvláštní modré světlo, velmi jasné, až oslnivé. Díval jsem se dolů, jak jsi mi řekl. Díval jsem se pozorně a uvažoval, co to asi je, jenže v okamžiku, kdy jsi řekl ‚Zase zmizelo’, světlo zhaslo. Mohlo by to být nějaké smluvené znamení?“

„Uvědomil sis polohu toho místa?“

„Přibližně ano.“

„Tak fajn. Dávej dobrý pozor, delší dobu teď budu jen plachtit, v naději, že mne dotyčný operátor neuslyší. Jestli se světlo objeví znovu, zjisti dobře jeho polohu.“

„O. K.“

Auster plachtil několik minut v širokém plochém kruhu, až konečně Ginger sevřeným hlasem řekl: „Tamhle je! Ne, už zase zhaslo! Místo jsem si ale zapamatoval.“

„To je výborné,“ pochvaloval si Biggles. „Mám pocit, že odpověď na tento rébus najdeme spíš na zemi než na obloze. Pro dnešní noc už toho mám opravdu dost. Letíme domů.“

*

Následujícího dne ráno jelo policejní auto po jedné z mnoha klidných silnic v hrabství Wead v Kentu.

Ginger, bedlivě pozorující krajinu, zanedlouho řekl: „Tady je zhruba to místo. Všiml jsem si v této esovité zatáčce křižovatky s úzkou venkovskou cestou mezi živými ploty, probíhající od severu k jihu. V rohu je rybník.“

„V případě, že světlo vycházelo z nějakého domu, pak to nemůže být jiný než ten na levé straně, k němuž se blížíme. Jiný tady není.“

Dům, o němž se Biggles zmínil, byla jedna z hezkých starobylých chalup, nebo snad dvou chalup spojených v jednu, která po renovaci, vybavena moderním komfortním zařízením, už nebyla obydlena zemědělskými pracovníky, pro něž byla původně určena. Dosti rozsáhlá zahrada byla od vozovky oddělena dobře udržovaným, hustě vysazeným živým plotem, vedle něhož Biggles auto zastavil. Vystoupil a s Gingerem po boku se kousek vrátil k brance a rozhlédl se. Viděl toto.

Vedle zmodernizované chalupy byl trávník, který už velmi hlasitě volal po sekačce. Za ním terén pokračoval na míle daleko, krajina dýchala pokojem. Na vzdáleném konci trávníku nějaký nedbale oblečený mladík cosi dělal s nepromokavou plachtou, která zakrývala něco poměrně velikého.

„To je ono,“ zabručel Ginger. „Mám zato, že pod tou plachtou má světlomet.“

„Půjdeme se podívat,“ řekl Biggles a otevřel branku.

Mladík s úsměvem vzhlédl, když se k němu blížili. „Dobré ráno,“ pozdravil vesele. „Přejete si něco? Zřejmě jste ztratili cestu. Tady to není nic zvláštního.“

„Ne,“ přívětivě odpověděl Biggles. „Cestu jsme neztratili.“ Ukázal na nepromokavou plachtu. „Co to, proboha, pod tím máte? Dělo nebo něco podobného?“

Mládenec se rozesmál. „Nic tak odporného. Je to moje poslední hračka, hračka, která, jak doufám, udělá revoluci ve filmovém průmyslu.“

„Co neříkáte?“ pomalu řekl Biggles. „Jestli dobře rozumím, jste vynálezce.“

„No, dejme tomu," nesměle připustil mladík.

„A co to je, ten poslední vynález?"

„Dalekonosný trojrozměrný projektor pro promítání v přírodě. Lidé budou moci sedět v autech dost daleko od sebe a dívat se na film. Stejně jako moderní reflektory můj projektor nevrhá kužel světla – jen obraz. Ovšem, fungovat to může jenom v noci," pokračoval mladý muž s nadšením někoho, kdo je spokojen sám se sebou.

Na Bigglesově tváři se objevil podivný výraz. „A vy teď s tím děláte pokusy?"

„Ano. Když je vhodné počasí."

„A nepoužíváte promítací plátno?"

„Nakonec budu, jenže právě teď se musím chovat hospodárně, proto používám něco, co nic nestojí – mraky. Máte-li chuť přijet dnes v noci, ukáži vám to."

„Na filmu, který teď promítáte, je letadlo?"

„Samozřejmě. Je to stará cívka, kterou mi přenechali přátelé od filmu."

„Proč říkáte samozřejmě?"

Mladík se zatvářil zaraženě. „Milý pane, co jiného, než letadlo byste čekal, že uvidíte na obloze? Já pracuji, když už většina lidí leží v posteli, přesto však by to nějaký pozdní chodec při zvednutí hlavy mohl zahlédnout. Uvidí-li letadlo na obloze, nijak ho to nepřekvapí. Kdyby tam však viděl po mraku cválající koně, mohlo by ho to k smrti vyděsit. Při těch neustálých řečech o meziplanetárních letech by si mohl myslet, že se blíží Marťané."

Biggles se s širokým úsměvem na tváři podíval na Gingera. Pak se obrátil k mládenci a pokračoval: „Nikdy vám nenapadlo, že byste mohl k smrti vyděsit lidi, pohybující se v mracích? Mám na mysli piloty."

Mladík se zarazil. „Ne. Proč by je mělo vyděsit letadlo? Vždyť vidí tolik jiných.“

„Ne však to, které jim ukazujete vy. Víte, ono totiž už ve skutečnosti neexistuje. Už před mnoha roky se zřítilo. Posádka zahynula s ním, takže jeho objevení se dostává poněkud morbidní příchuť.“

„To je hrozné,“ vážně odpověděl mladík. „Abych řekl pravdu, na tuto možnost jsem nikdy nepomyslel.“ Zamračil se. „Kdo vlastně jste?“

„Jsme policejní důstojníci. Vyšetřujeme ten úkaz na obloze.“

V mladíkových očích zasvitlo pochopení. „Hrozně mne to mrzí. Porušil jsem nějaký zákon?“

„Ne, myslím, že ne,“ připustil Biggles. „Zákony nejsou vydávány proti něčemu, co se ještě nikdy nestalo, a pokud vím, to, co děláte, se ještě nikdy nestalo. Myslím, že byste si měl buď koupit promítací plátno, nebo informovat letiště, v kterých nocích budete na oblohu vypouštět ta svá neskutečná letadla, aby se zabránilo neštěstí v případě, že by pilot ztratil vládu nad řízením dopravního letadla ve snaze vyhnout se srážce s letadlem, které tam může, ale také nemusí být.“

„Zcela určitě se podle toho zařídím,“ slíbil mladý muž. „Omlouvám se, že jsem způsobil tolik potíží. Pojďte alespoň na šálek kávy.“

„Díky,“ přijal Biggles. „Lov duchů je práce, při níž vysychá v krku.“

DAREBÁCTVÍ ZA ÚPLŇKU

10

„Poslechněte si toto.“ Letecký detektiv-inspektor Bigglesworth zvedl hlavu od psacího stolu ve své pracovně, kde otvíral poštu. Pak začal z dopisního papíru číst.

Five Elms Farm, Shingleton, Suffolk.

Milý pane.

Snad si ještě vzpomínáte – kaprál Norden, pilot sloužící během války ve Vaší letce. Jsem teď zpátky v rodinném zemědělském podniku na výše uvedené adrese.

Když jsem onehdy v novinách zjistil, že jste v čele Letecké policie, napadlo mi napsat vám pár řádků, a informovat Vás, že se na mém pozemku děje něco podivného v souvislosti s letadly. Protože by to bylo dlouhé povídání, myslím, že by bylo lepší, kdybyste sem přijel a posoudil to sám. Jestli chcete, můžete přiletět, místa k přistání je tady dostatek, jak už někdo objevil. Rád bych Vás navštívil, avšak právě teď jsem zůstal úplně sám a mám moc práce s jehňaty.

S úctou

John Norden, ex-R.A.F.

PS. Přikládám náčrtek mapy s vyznačením svého bydliště a místa pro přistání.

„Na toho Nordena si pamatuji,“ řekl Ginger. „Fajn chlap, rozumný.“

Biggles přikývl. „Snad ho letecké zkušenosti přivedly na stopu něčeho, čeho by si běžný člověk nevšiml. Je hezký den. Netlachejme a pojďme zjistit, o co jde. Vytáhni ven Austera.“

Po půl hodině a několika minutách policejní Auster několikrát zakroužil kolem zdaleka viditelné skupiny vysokých jilmů, podle nichž farma zřejmě dostala své jméno, a dosedl na velké pastvisko, vyznačené na Nordenem zaslaném náčrtku mapy; sotva návštěvníci vystoupili z letadla, bývalý letec k nim dlouhými kroky spěchal přes nevysoký trávník, aby je přivítal.

Když se navzájem pozdravili, Biggles se zeptal: „Tak co se tady děje?“

„Pojďte se mnou,“ vyzval je Norden a vedl je ke vzdálenému konci pole. Před nimi, směrem k východu, byla přibližně do vzdálenosti tři čtvrtě míle krajina rovná, nezvlněná. Do poloviny byla půda dobře obdělána, za ní rostla už jen hrubá tráva a v močálu rákosí. Dále vzadu už bylo vidět Severní moře, jiskřící v zářivém jarním slunečním svitu. Jediným stavením v dohledu byl opuštěný větrný mlýn s jediným rozbitým ramenem, namířeným k obloze.

„Vidíte tu tyč směrem ke starému mlýnu, blízko okraje rákosového porostu?“ zeptal se Norden. „Před několika dny jsem ji tam zapíchl jako značku, kde během noci přistálo nějaké letadlo. Dokonce to nebylo poprvé. Raději bych však měl začít od začátku. Jednoho dne v únoru okolo svítání jsem si vyšel s puškou do močálu v naději, že si ulovím na pekáč kachnu. Po velkém mrazu byla půda bílá, takže bylo zřetelně vidět každou stopu, ať králíka nebo čehokoli jiného. Co myslíte, že jsem objevil? Stopy kol letadla.“

„Jste si jistý, že to bylo letadlo?“ zeptal se Biggles.

„Nic jiného to nemohlo být,“ tvrdil Norden. „Stopy začínaly i končily na poli, takže ať to bylo cokoli, muselo to spadnout z oblohy. No, tehdy jsem o tom nijak moc nepřemýšlel. Konec konců, dnes je vzduch stejně letadly přeplněný. Napadlo mi, že tu snad přistálo letadlo, které mělo problém s motorem, nebo snad letecký instruktor učil žáka nucené přistání v praxi. V hrabství je mnoho malých letišť.“

„Na vlastní oči jste přistávat letadlo na svém pozemku nikdy neviděl?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Občas sice létají hezky nízko, jak však vidíte, tady je to hezky osamělé místo, takže mohou jedině polekat dobytek. Nu, jak už jsem řekl, nic jsem si o tom tehdy nemyslel. Jenže o měsíc později se stalo totéž. I tehdy byl porost zmrzlý, takže stopy byly zřetelné.“

„Chcete říci, že se to opakovalo *přesně* za měsíc?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Vím to, protože byl úplněk. Letadlo však mohlo přistát i jindy, aniž bych o tom věděl.“

„Nezůstal jste někdy dlouho do noci vzhůru, abyste ho přistihl?“

„To ne. Mám důležitější věci na práci. Jenže v noci před dvěma dny, kdy byl opět úplněk, jsem letadlo *slyšel* přistávat. Vstal jsem, abych se na něj podíval, ale když jsem došel sem, bylo už pryč. Po rozednění jsem si to tady šel prohlédnout, nenašel jsem však nic, než malou skvrnu oleje, který musel prosáknout z motoru. Tak jsem do skvrny zapíchl tyč – tam, kde ji vidíte teď. Ti lidé, kteří bez zaplacení přistávacího poplatku používají můj pozemek jako letiště, mne začínají štvát. Napadlo mi proto, napsat vám pár řádků.“

Biggles přikývl. „To jste udělal zcela správně. Je jasné, že se tady děje něco nekalého. Letadla sice tu a tam nouzově přistávají, jenže trojí přistání na stejném místě mi nepřipadá jako náhodné.“

„Ani mně ne,“ přizvukoval Norden. „Už jsem měl v úmyslu natáhnout přes pole drát, abych tomu mizerovi nastavil překážku, pak jsem si však uvědomil, že bych mohl způsobit smrt chlapa, který opravdu nouzově přistane.“

„Asi vám nenapadlo změřit vzdálenost stop po přistání? Mohlo by to pomoci při identifikaci typu letadla.“

„Ne. To mi nenapadlo,“ smutně přiznal Norden.

Pomalu došli k tyči, zapíchnuté v zemi. Olejová skvrna byla stále znatelná, všechny ostatní stopy, které tady možná byly, však vyhladil vítr a déšť.

„Co si o tom myslíte, pane?“ zeptal se Norden, když si Biggles zamyšleně prohlédl okolí.

„Zatím nic moc. Jestli tady někdo přistává, pak to znamená, že někdo nebo něco je tady vykládáno nebo nakládáno. Může to být cokoli, od nepřátelských agentů až po kontraband. Víme, že se něco takového děje. Proto existuje ozbrojený sbor Letecké policie.“

Zatímco Biggles hovořil, Ginger pohledem prozkoumával trávu v nejbližším okolí. Najednou se zarazil a zvedl malý předmět, tak malý, že se Biggles musel zeptat, co to má.

„To bys nikdy neuhádl,“ odpověděl Ginger s nádechem úžasu ve hlase. „Je to známka – použitá raná Austrálie. Určitě byla v albu. Ještě pořád je v kapsičce. To jsem blázen, jak se sem mohlo něco takového dostat?“

„Tohle je podivné místo k přinášení alba," odpověděl Biggles se zvláštním výrazem ve tváři. „Třeba ji vytřepal nějaký školák z vysvědčení." Vzal známku do ruky, prohlédl si ji a opatrně ji uložil do náprsní tašky. Pak se obrátil k Nordenovi a řekl: „Používáte někdy tamhleten starý mlýn?"

„Ne. Už se rozpadá na kusy. Nebyl jsem v něm už od dětství. Myslím, že za války ho ve špatném počasí domobrana používala jako pozorovatelnu – alespoň tak mi to řekla máma."

„Pojďme se tam podívat," navrhl Biggles.

Když k mlýnu došli, našli budovu v mnohem zchátralejším stavu, než vypadala zdálky. K zadnímu vchodu vedla hustě zarostlá cesta. Když vešli dovnitř, Biggles se nedůvěřivě díval na rozpadávající se schody, vedoucí do horní části; ostražitě našlapoval, až vystoupil do malé osmihranné komory, hustě vyzdobené pavučinami.

Ginger se rozhlédl. Mnoho k vidění toho však nebylo. Rozhodně nic, co by stálo za pozornost. Na jednom ze dvou oken, obráceném do vnitrozemí, visel kus černé látky, která se ukázala být zatemňovacím závěsem, jaký se používal za války. Druhé okno směřovalo k moři. Skla byla špinavá. Prostřední tabule chyběla. „Není tady nic," poznamenal.

„Nečekal jsem, že tady něco zajímavého najdeme," reagoval Biggles. „Moderní pašerák má dost rozumu, aby po sobě nenechával navštívenku," rozmarně si pobrukoval. „Když už tady nemáme možnost nic udělat, snad bychom měli odletět do hlavního stanu. Nordene,

kdyby náhodou došlo k dalšímu přistání dřív, než se ohlásím, zavolejte mi do Scotland Yardu.“

„Zavolám,“ slíbil farmář, když sestupovali po schodech.

„Poslyšte, používá se ještě někdy ta cesta?“ zeptal se Biggles a ukázal na starou příjezdovou cestu.

„Ne. Pokud vím, od zavření mlýna se po ní ani nechodí,“ odpověděl Norden, když došli k Austeru.

„Do čeho se dáme teď?“ zeptal se Ginger, když se vrátili do Bigglesovy kanceláře.

„Podle mého názoru bychom teď měli v prvé řadě zjistit, jakou cenu má známka, kterou jsi našel.“ Biggles položil známku na pijavý papír.

„To by nemělo trvat dlouho,“ odpověděl Ginger, sáhl po známém katalogu a rychle v něm listoval. Najednou jemně zapískal. „Ale-ale-ale… to jsem tedy opravdu našel něco,“ oznámil s široce otevřenýma očima. „Účetní hodnota je sedm set liber. Je známo, že existuje jen několik exemplářů.“

„To je tedy opravdu *velmi* zajímavé, uznal Biggles. „Teď bys mohl zavolat inspektora Gaskina a zeptat se ho, jestli by byl tak laskav a na minutku sem zaskočil.“

Statný inspektor přišel brzy. „Tak co vás trápí?“ zeptal se.

„Máte z poslední doby nějaké hlášení o známce, která zabloudila někam, kam neměla?“ zeptal se Biggles.

„Kupodivu mám. Před jedním nebo dvěma týdny zmizela spolu s rodinným stříbrem a šperky ze statku Nutsford Grange hezká malá drobnost, album v ceně pěti tisíc liber. Dobrá práce. Zatím ani stopa, ani nejmenší informace. Majitel statku plukovník Rushby se čertí až hrůza.“

„Znáte ho?“

„Byl jsem u něho služebně.“

„Mohl byste mu zavolat a zeptat se ho, jestli jeho sbírka obsahuje olivově zelenou australskou známku z časných dob Austrálie, podle katalogu v hodnotě sedmi set liber, a jestli ano, pak ať vám popíše kapsičky, které ve svých albech používá.“

Inspektor vrhl na Bigglese udivený pohled, protože ho však znal, začal bez komentáře vytáčet číslo.

Ostatní čekali. Biggles si zapálil cigaretu a pozoroval tvář hovořícího inspektora.

„Děkuji pane,“ konečně řekl inspektor a zavěsil. Rozhlédl se kolem. „Ano, jednu takovou známku měl,“ oznámil, „a používá oválné kapsičky, které si sám stříhá.“

Biggles ukázal na známku na stole. „Tak tato určitě patří jemu.“

Gaskin vyskočil z židle. „K čertu, odkud ji máte?“

Biggles se zazubil. „Věřte nebo ne, Ginger ji dnes dopoledně zvedl z trávy na poli v Suffolku.“

„Kde je zbytek sbírky?“

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Ach! Tak to jste mě nachytal. Mám však důvod se domnívat, že je někde v Evropě, pravděpodobně rozebraný.“

„Jak se ta známka dostala na pole?“

„Posaďte se, řeknu vám to,“ vyzval ho Biggles, a pověděl mu o dopoledních událostech. „Došel jsem k tomuto podezření,“ řekl nakonec. „Budete se muset vypořádat s novým způsobem přemísťování kradeného zboží; tento způsob umožňuje zboží letadlem odvézt přes hranice bez zlobení se s celními formalitami. Zkrátka, existuje kyvadlová doprava přes Severní moře. Jejím

koncem na této straně je Nordenova farma v Suffolku. Vymyšlené je to dokonale. Pokud jde o tuto konkrétní známku, mohu si jen domýšlet, že se uvolnila a vypadla z vaku či brašny, v níž byla přenášena lupičská kořist.“

„Máte představu, jak to gangsterství zatrhnout?“ zeptal se inspektor.

„Zřejmě budeme muset být na místě, až letadlo přistane příště.“

„Kdy to bude?“

Biggles přešel ke kalendáři. „Sedmého května, aspoň doufám. Pojedete s námi a vezmete s sebou jednoho nebo dva silné muže? Nevím, s kolika lidmi budeme mít co do činění. Možná ne s víc než jedním nebo se dvěma, možná však s více. Můžeme všichni zajet na farmu spolu.“

„Zorganizujte to, já opatřím muže,“ slíbil inspektor, než odešel z kanceláře.

Po jeho odchodu se Ginger s úžasem podíval na Bigglese. „Jak ses k tomu dopracoval?“

Biggles pokrčil rameny. „Viděls totéž co já a slyšels totéž co já.“

„A co to bylo?“

„Podle Nordena letadlo poprvé přiletělo v noci za úplňku. Podruhé to bylo *přesně* o měsíc později. Snad si vzpomeneš, že jsem se na to ještě zeptal. Zřejmě byl opět úplněk. Z toho vyplývá, že letadlo přilétá jednou za měsíc, vždy v noci, kdy je úplněk. Takovýto přesně dohodnutý systém je výhodný. Ušetří se tím dopisování, zasílání telegramů nebo telefonování, které bývá vždy nebezpečné.“

Ginger přikývl. „Už mi to došlo. A příští úplněk bude sedmého května.“

Biggles se zakřenil. „Přesně.“

„A co ten mlýn?“ podezřívavě se zeptal Ginger.

„Když jsme stáli u olejové skvrny, první co mě napadlo bylo, že je přímo na spojnici mlýna s pěti jilmy nedaleko farmy. Obě místa jsou význačnými body pro pilota blížícího se od moře. Jilmy jsou na obzoru.“

„Mlýn však ne.“

„Tam má pilot společníka, který mu jeho polohu ukáže světlem nebo jiným znamením. Aby to mohl udělat, vyrazil střední tabulku v okně, poněvadž sklo bylo špínou skoro neprůhledné, jak sis určitě všiml. Druhé okno, které by mohlo být zahlédnuto z farmy, zřejmě zatemnil. Zatemňovací látka by tam v takovém stavu nevydržela deset roků. A konečně přístupová cesta ke mlýnu byla nedávno použita nějakým vozidlem, pravděpodobně autem. Několik trnitých keřů bylo polámáno a zohýbáno a listy odtrženy. Norden tu cestu nepoužívá. Aspoň to řekl.“

„Ty keře mohly poškodit ovce.“

„V tom případě bychom v trnech viděli vlnu.“

„Ty máš na všechno odpověď,“ smutně řekl Ginger.

„Jsme placeni za to, abychom ji hledali a našli,“ s úsměvem zdůraznil Biggles.

*

Už jen málo lze dodat, snad jen to, že Bigglesovy dedukce se ukázaly správnými.

V noci za úplňku sedmého května Biggles, Ginger a inspektor Gaskin čekali ve vhodném ‚úkrytu’,

inspektorovi muži byli rozmístěni na strategicky důležitých místech.

V jedenáct hodin pomalu přijelo po cestě auto bez rozsvícených světel a zastavilo těsně u starého mlýna. Řidič, který byl sám, auto obrátil, vyzvedl těžký kufr a odnesl ho s sebou do mlýna. Nastalo ticho. Jedinými zvuky byly občasné skřeky divokých hus v mokřinách.

„Myslím, že je sám," zašeptal Biggles, když uběhla půlhodina. „Bude zajímavé podívat se na obsah toho kufru."

Brzy se ozval zvuk, na který čekali – vzdálený monotónní hukot nízko letícího letadla. Muž v mlýně ho určitě slyšel, protože skoro vzápětí se v horním okně, směřujícím k moři, začal pohybovat kužel světla. Letadlo se blížilo. Nebylo ho vidět, protože nemělo rozsvícena navigační světla, ze zvuku motoru bylo však jednoznačné, že míří k obvyklému místu přistání. Svítilna v okně zhasla. Ze mlýna se ozvaly kroky po schodech, brzy je však přehlušil zvuk letadla, snášejícího se s přiškrceným plynem nad mlýnem.

„Má zvuk jako vrtulník," zašeptal Ginger.

Sotva se muž vynořil ze mlýna, Biggles i inspektor byli připraveni. Biggles mu zezadu přitiskl dlaň na ústa a dříve, než si pašerák stačil uvědomit, co se děje, zaklapla mu na zápěstích pouta.

„Jen žádný brajgl," zavrčel mu do ucha inspektor, svítilnou si posvítil do vězňovy tváře a vykřikl: „A helemese, Charlie. Jsem rád, že právě *tebe* tady potkávám. Myslel jsem si, že po několika letech v lochu jsi už dostal rozum."

Charlie zaklel. „Proč se mi pořád musíte plést pod nohy?" řekl žalostně.

Biggles a Ginger šli vedle sebe ostrým krokem k letadlu, které mezitím už bylo na zemi. Zády k nim obrácený pilot právě slezl dolů, když k němu došli. „Snad bych si mohl urvat minutku na cig –“ začal; když se obrátil a uviděl stojícího Bigglese, ruka mu bleskově sjela ke kapse, jenže Bigglesova pistole byla venku první. „Raději bych se o nic takového nepokoušel,“ varoval ho vzteklý Biggles.

Přiběhlo několik inspektorových mužů. Sotva je pilot uviděl, pokrčil rameny. „Tak jo,“ řekl klidně. „Vím, kdy jsem prohrál.“

Pak se přihnal inspektor Gaskin. „Výborně,“ řekl svým mužům. „Odveďte je.“ Obrácen k Bigglesovi dodal: „Co s tím letadlem?“

„Do rána může zůstat, kde je. Pak uvidíme, co jsme to ulovili,“ rozhodl Biggles, vylézající do kokpitu, aby vypnul motor, který stále běžel.

Poklusem přiběhl Norden a vykřikl: „Tak přece jste je chytili?“

„Chytili – díky vám,“ uznale řekl Biggles.

Tím aféra na farmě Five Elms Farm skončila. Na závěr došlo k jedinému překvapení. ´,Charlie’, muž, kterého inspektor Gaskin poznal, byl profesionálním přechovávačem kradeného zboží, policii velmi dobře známým. Jeho zavazadlo obsahovalo kořist z několika loupeží, které by se bezpečněji zbavil v Evropě než v Anglii. Pilot se ukázal být dezertérem z letectva Spojených států, který s pomocí dvou členů své letky, umístěné v Německu, měl nebetyčnou drzost, že ke zločineckým účelům používal vojenské letadlo. Kdyby si místo pro přistání nevybral náhodou na pozemku

bývalého pilota, jeho plán by mu mohl dlouho úspěšně vycházet. Šel do vězení.

Když bylo po všem, Biggles řekl svému někdejšímu kaprálovi, že by bylo dobré, kdyby víc farmářů aspoň na krátkou dobu prošlo službou v Královském letectvu.

PŘÍPAD UKRADENÉHO NÁKLADNÍHO AUTA

11

Byla to vyložená náhoda, že se na jedné z chodeb blízko své kanceláře Biggles srazil s inspektorem Gaskinem.

„Buďte zdráv, inspektore," vesele ho pozdravil Biggles. „Proč tak zamračený? Snad si nejdete kopat hrob nebo něco podobného?"

„To by bylo asi to nejlepší," zabručel detektiv.

„Co vás kouslo?"

„Zase se objevili zloději nákladních aut."

„To není mé hájemství," řekl Biggles. „Jak se to stalo?"

„Celkem jednoduše. Jeden z řidičů těžkotonážních nákladních aut, jezdících v noci na dlouhé vzdálenosti mezi Londýnem a severem země, se zastavil v motorestu na odpočívadle na šálek kávy a snad na sendvič. Když vyšel ven, náklaďák nikde. Zmizel s ním jeden z těch prohnaných hochů, kteří pracují na silnici."

„Myslel jsem si, že podle zákona mají být na dlouhých trasách řidiči dva, aby se střídali, pro případ, že by se jeden cítil unavený a mohl by za volantem usnout."

„To je zcela správné, jenže ono se to vždycky nedodržuje. Vezměte si případ podnikatele jezdícího mezi Skotskem a Londýnem. Nákladní auto vyjede se dvěma řidiči. Ten první dojede za volantem, dejme tomu, do Doncasteru. Tam vystoupí a jde se vyspat, zatímco druhý řidič řízení přebere. Řidič dvojka dojede do

Londýna, tam přespí, následující den naloží a dojede do Doncasteru, kde čeká řidič číslo jedna a ujme se řízení.“

„Rozumím, tak se to dělá v praxi.“

„Při takovémto způsobu je ovšem v autě jen jeden řidič.“

„Ví zloděj nákladního vozu, jaký náklad veze?“

„Může a nemusí. Nějaký slídil by sice mohl vyslechnout řidiče, žvanící na některé z pravidelných zastávek a od nich se dovědět, co ve vozech mají. Ve skutečnosti to však není zase tak důležité, protože v dnešní době existuje poptávka po všem. Vezměte si případ včera štípnutého nákladního auta. Co myslíte, že vezlo?“

„Nemám tušení.“

„Deset tun brambor.“

„Chcete říci – obyčejných nebo nějakých zahradních?“

„Obyčejných.“

Biggles se hlasitě rozesmál.

„Co je na tom tak směšného?“ zeptal se Gaskin.

„Myslel jsem, že jde o něco cennějšího.“

„Kdyby ten darebák dostal za tunu deset liber, je to dohromady sto liber – to za jednu noční práci zase není k zahození, pokud víte, kam je odvézt. A nezapomeňte, že jedna brambora je jako druhá, nejde je stopovat.“

Biggles přikývl. „To je jasné. Kde ti lumpové prodávají své zboží?“

„Na všechno mají trh.“

„Co se stane s nákladním autem?“

„Buď někde zůstane opuštěno – ovšem prázdné, nebo může skončit v některé z těch pochybných sběren

surovin, kde je rozebráno na náhradní díly. Pak už ho nikdy nikdo neuvidí.“

„Nu, je mi líto, že vám nemohu nijak pomoci,“ zabručel

Biggles a obrátil se k odchodu. Znenadání se však zastavil. „Ještě moment,“ řekl rozhodně. „Řekl jsem, že nemohu pomoci, teď mi však napadlo, zda by to přece jen nešlo?“

„Co můžete udělat?“

„Mám pár dobrých očí.“

„To já také.“

„Jenže ty vaše mohou pracovat pouze v přízemní úrovni, kdežto moje při letmém pohledu shora vidí víc.“

„To je možné.“

„Kde přesně ty brambory zmizely?“

„Pojďte do mé kanceláře, ukáži vám to.“

Biggles šel za inspektorem do jeho oddělení, kde na stěnách visely mapy, poseté špendlíky s různobarevnými hlavičkami.

„Tady to máme,“ řekl Gaskin, uchopil dlouhé ukazovátko a postavil se před velkou mapu silnice Great North Road. „Tady je A. 1., jinak hlavní severní silnice.“

„To je jasné.“

„Tady Stamford.“ Inspektor ukázal. „Tady, dvacet jedna mil k severu, je Grantham.“

„Takže ta práce byla provedena mezi těmito městy?“

„Nákladní auto zmizelo někde v tomto sektoru. Řidič nechal svého kolegu v Doncasteru s tím, že na zpáteční cestě do skladu v Aberdeenu ho vyzvedne. Ve tři hodiny ráno řidič zajel k motorestu, otevřenému celou noc pro dálkový provoz. Dal si kávu a párky. Z nákladního auta nebyl pryč déle než čtvrt hodiny. Na

parkoviště neustále přijížděla nebo z něho odjížděla auta, proto nezaslechl, že někdo startuje jeho nákladní auto. Když vyšel ven, auto bylo pryč. Neměl ponětí, jestli odjelo na sever nebo na jih. Zatelefonoval proto policii do Granthamu i do Stamfordu. Ti oba konce sektoru zablokovali v době, kdy auto muselo být ještě na silnici. Co myslíte, že se stalo?“

„Auto nedojelo ani do Granthamu ani do Stamfordu.“

„Jste velmi pohotový,“ zabručel pochvalně Gaskin. „Takže někde v tomto úseku silnice auto muselo odbočit.“

„Samozřejmě.“

„Proč samozřejmě.“

„Ten zloděj si přece určitě domyslel, co řidič udělá, až zjistí, že auto zmizelo, takže pokud to nebyl vyložený hlupák, dal si zatracený pozor a zdaleka se vyhnul těmto dvěma městům, kde na něho policie čekala.“

„O. K. Takže odbočil. Otázkou ovšem je, kterou cestou jel, zda na východ nebo na západ. Pokud to nevíme, představuje to příliš velký prostor k pátrání. Vedlejší cesty vedou na obě strany.“

„Na východě je Lincolnshire, na západě Rutland a Leicestershire.“

„No právě. Tady jsme zůstali v koncích. Policisté během jedné hodiny projeli na motorkách obě oblasti, po nákladním autě nenašli ani jedinou stopu. Napadá vám něco?“

„Napadá mi, že zloděj, který to nákladní auto čmajznul, má dost rozumu na to, aby nezůstával na silnici. Takže svůj úlovek někde zahrabal.“

„Nemluvte nesmysly. Nemůže přece zahrabat desetitunové nákladní auto, vrchovatě naložené pytli s bramborami.“

Biggles se usmál. „Nemyslel jsem to doslova, Řekněme raději, že s ním zajel do skrýše. Jestli to udělal, určitě o ní věděl předtím, než ten naklaďák štípnul, a dovolil bych si tvrdit, že existence dobrého úkrytu by mohla souviset s polohou motorestu, kde mělo být auto ukradeno. Tím chci říci, že krádež byla uskutečněna ne příliš daleko od skrýše.“

„V tom byste mohl mít pravdu,“ připustil Gaskin. „Ovšem, ať je tomu jakkoliv, nákladní auto nebylo zatím nalezeno.“

„Mám zato, že tyto krádeže nejsou dílem jednoho člověka.“

„Ne. Je to práce gangu. Nejméně dvou nebo tří lidí.“

„Myslíte, že vaši motorizovaní policisté mají naději ten naklaďák nalézt, když jen tak silnice projíždějí?“

„Co jiného mohou dělat? Přes zoraná pole neprojedou ani s auty ani s motorkami. A při tak velkém dopravním ruchu nemá smysl pokoušet se hledat na silnici nějaké stopy. K tomuto účelu je povrch silnic příliš tvrdý.“

„Pokud jsem v letadle, nezajímá mne, co je pod mými koly,“ řekl významně Biggles.

„Chcete tím snad naznačit, že byste se po tom autě mohl rozhlédnout ze vzduchu?“

„Tím nelze nic pokazit. Jakou barvu má to nákladní auto?“

„Tmavočervenou, černou plachtu přes náklad. Číslo XKZ 969. Na kapotě je název společnosti, vlastníci auto – Long Loco Ltd..“

„To je dostačující," řekl Biggles. „Vezmu s sebou několik hochů a porozhlédneme se. Budu s vámi ve spojení na krátkých vlnách. Můj identifikační volací znak znáte. Teď už bych sebou měl raději hodit nebo bych mohl přijít pozdě."

„Tisíceré díky. Jestli to nákladní auto objevíte, máte u mne oběd."

Biggles se zazubil. „Říkáte to tak, jako kdybyste nečekal, že ho najdu."

„Také že nečekám."

„Raději neutrácejte všechny své peníze a svému radistovi řekněte, aby měl našpicované uši a čekal na mé zavolání." Biggles vyšel a rázným krokem zamířil do své kanceláře.

„Má v tomto krásném odpoledni někdo chuť na krátký výlet?"

„Tak o co jde, kamaráde," zeptal se Bertie, skládající knihu s novinovými výstřižky, na níž pracoval.

„Naším úkolem je nalézt ztracený náklad brambor."

„To si děláš psinu?"

„Ne."

„Kdo ty zemáky ztratil a kde?"

„Ztratily se i s nákladním autem, které je mělo po silnici Great North Road přepravit do Londýna."

„Jak chceš najit nákladní auto mezi několika tisíci aut, uhánějících oběma směry po silnici?" uštěpačně řekl Algy.

„Jestli to vidíš takto pesimisticky, pak zůstaneš tady a budeš udržovat naše oddělení v chodu," odpověděl Biggles. „Zavolej operační sál a řekni jim, aby vytáhli Austera, doplnili nádrže a zahřáli motor. Bertie, Gingere, seberte si čepice, jdeme na věc. Je to naléhavé."

„Proč takový povyk kvůli několika zemákům?“ zeptal se Algy.

Během pěti minut bylo auto Letecké policie na cestě k letišti. V průběhu jízdy Biggles informoval Gingera a Bertieho o tom, co se stalo a co má v úmyslu udělat.

„Silnice musíme brát v úvahu,“ řekl. „Jenže jestli to nákladní auto je někde na silnici, nemáme naději ho odhalit. Nemyslím si však, že tam je nebo že by tam mohlo být nalezeno. Ne, bylo někam zastrčeno a počítám, že je někde ve volné přírodě. Celou oblast v okruhu čtyřiceti nebo padesáti mil od místa, kde zmizelo, si rozdělíme na čtvrtiny a budeme se dívat po všem, co by mohlo připomínat černou plachtu.“

„Co když je zamaskováno?“ zeptal se Ginger.

„V tom případě by bylo zamaskováno jenom po stranách proti pozorovatelům na úrovni země,“ sebejistě prohlásil Biggles. „Nevěřím, že by ti lumpové předpokládali pátrání po nákladu brambor letadlem. Zatím se to ještě nikdy nestalo. A právě v tom se šeredně zmýlí.“

„Myslíš, že jsou pořád u nákladního auta?“ zeptal se Ginger.

„To nevím. Pravděpodobně ne. Mnohem pravděpodobnější je, že po zaparkování nákladního auta se ztratili z dohledu a neukáží se dřív, než policejní pátrání vyšumí do ztracena. Tak si to aspoň myslím. Nemluvě o tom, že po zjištění, jaký náklad to auto vezlo, jim bude možná chvíli trvat, než najdou příslušné odbytiště. Pochybuji, že by ukradli právě toto nákladní auto, kdyby věděli, že veze jenom brambory. Jdou nejraději po nejžádanějším zboží, jako jsou cigarety,

whisky a podobné věci. Teď, když získali brambory, pokusí se je prodat.“

Přijeli na letiště, připravený Auster čekal. Ginger vytáhl příslušnou mapu, posadil se vedle Bigglese a rozložil si ji na kolenou. Bertie si sedl za ně, připraven pozorně sledovat dění na zemi.

Biggles odstartoval a namířil k silnici Great North Road, přeplněné uhánějícími auty všeho druhu. Přeletěl ji jižně od Hatfieldu a namířil ke Stamfordu.

„Tak fajn,“ řekl. „Tady začneme. Nejdříve poletíme nad východní části. Krajina je tam víc otevřená, mohlo by to tam být snadnější.“

Pak začal nudný let, tak dobře známý pilotům, zajišťujícím letecké mapování a fotografování. Stále jen tam a zpátky, tam a zpátky v rovnoběžném směru. Let už pokračoval hodinu, výsledkem však bylo jen několik falešných poplachů; když Biggles slétl níž, předměty se ukázaly být zemědělskými vozidly.

„Tak to teď zkusíme na druhé straně silnice,“ vesele řekl Biggles.

„Tady na této straně je z hlavní silnice více odboček,“ poznamenal Ginger.

„Je tady také víc porostu; lesy a tak,“ dodal Bertie.

Pak už jen následoval stejný postup, stále jen tam a zpátky, tam a zpátky, stále dokola, s občasnou nízkou zatáčkou nad lesem nebo nad tratí.

Byli právě nad lesní cestou, která v ostrém úhlu odbočovala z polní cesty, když Ginger vykřikl: „Tady je něco. Vrať se zpátky nad místo, na nímž jsme letěli teď.“

Biggles vyhověl. „Myslíš, žes tam něco zahlédl?“

„Stranou od té cesty je štěrkový lom. Něco černého jsem tam zahlédl. Tamhle to je!“

„Už to vidím," řekl Biggles, stáhl škrtící klapku a začal klesat.

„Třeba to je jenom další traktor," poznamenal Bertie.

„Na to je příliš velký," namítl Biggles. „Nevidím tam nikde poblíž žádný pohyb. Raději přistaneme a podíváme se na to zblízka."

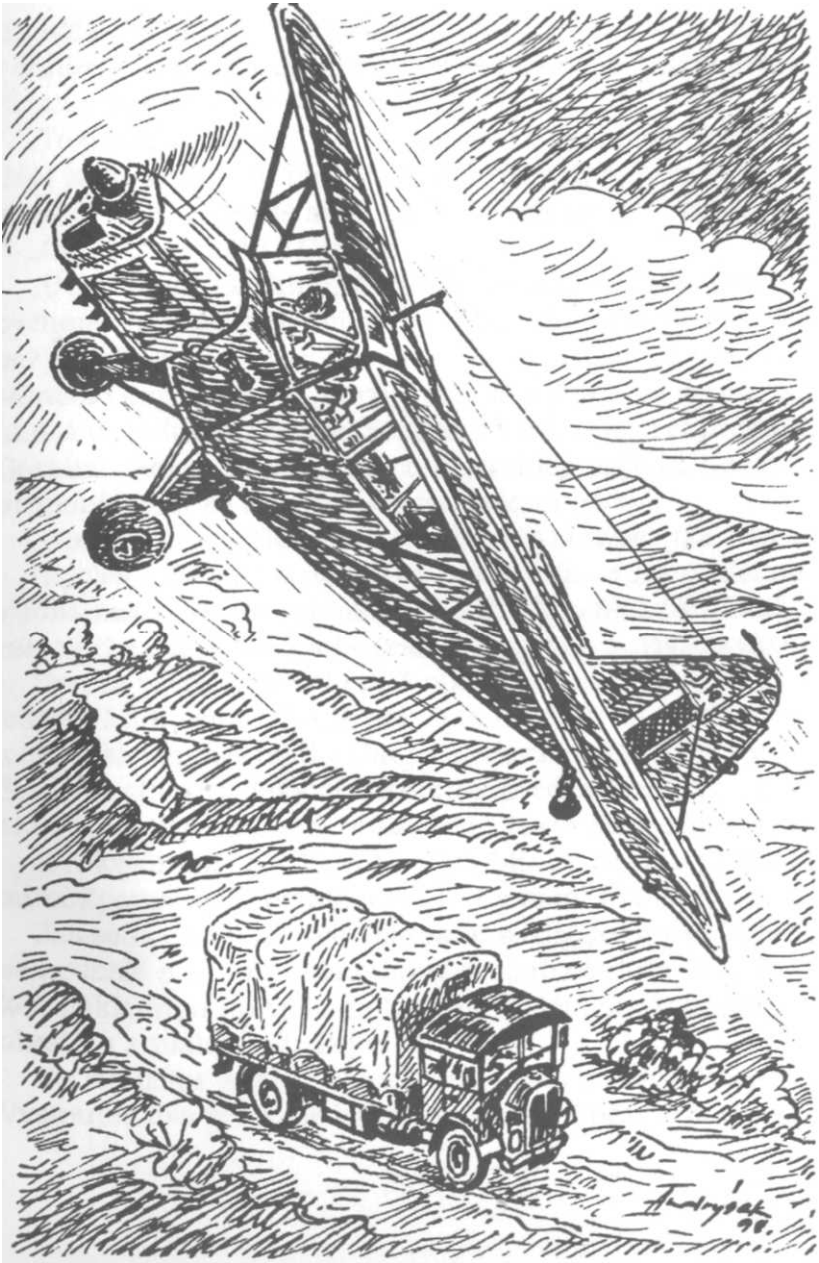
„Právě před tebou je pole."

„Vidím ho." Biggles pak v několika esovitých zatáčkách ztratil výšku, přistál a zastavil tak blízko štěrkového lomu, jak to pole dovolovalo. Vystoupili a několik posledních yardů šli pěšky. Došli k okraji lomu, k nejvzdálenější straně, kde stromy vrhaly stíny na hustě zarostlou odbočku do lomu z polní cesty. Ze stavu cesty bylo jasné, že už delší dobu není v běžném používání.

„To je určitě nějaké nákladní auto," řekl Biggles. „I s nákladem. Pojďme dolů."

Po svahu sešli do lomu. Dříve, než došli k nákladnímu autu, viděli, že je to přesně to, které hledají. Název firmy na kapotě a poznávací značka auta to potvrzovaly. Nikdo nebyl v dohledu. Lano přitahující nepromokavou plachtu bylo odvázané, náklad však byl nedotčen.

„To Gaskina dorazí," řekl na plné kolo se šklebící Biggles. „Měl jsem dojem, že mě vůbec nebere vážně. Myslel jsem si, že to sice za pokus stojí, ale nic bych na to nevsadil."

... Biggles v několika esovitých zatáčkách ztratil výšku ...

„Co teď?“ zeptal se Ginger.

„Uvědomíme Gaskina, že nákladní auto je tady. Neměli bychom ho však pouštět z dohledu, aby nezmizelo dřív, než sem Gaskin dorazí. Navrhuji tento postup. Já tady zůstanu s Gingerem a ty, Bertie, odletíš s letadlem domů. Až budeš ve vzduchu, zavolej Scotland Yard a nech si přepojit Gaskina. Řekni mu, ať sem co nejrychleji přijede. Nemám nejmenší chuť se tady poflakovat celou noc.“

„Hoši, mějte se.“ Bertie odešel a brzy bylo slyšet, jak vzlétá.

Biggles a Ginger si nedaleko nákladního auta vyhledali v křoví místo k sezení, udělali si pohodlí, jak to okolnosti dovolovaly a připravili se na dlouhé čekání. Biggles si zapálil cigaretu.

Den se vlekl. Po polní cestě občas projelo osobní auto a jednou šel kolem ovčák s několika ovcemi; do štěrkového lomu však nepřišel nikdo. Ginger sledoval hodiny. Pět hodin. Šest. „Jestli sem Gaskin nedorazí před setměním, bude situace zřejmě mnohem obtížnější,“ řekl netrpělivě.

„Poskytni mu čas. Není to nijak blízko. Slyším přijíždět auto. Zpomaluje. Zůstalo stát. To by mohl být on.“

Jak se za chvíli ukázalo, tentokrát se Biggles mýlil. Objevil se nedbale oblečený mladý muž a opatrně došel k místu, kde nákladní auto vjelo do lomu. Prohlédl si okolí, pak se obrátil a zvolal: „O. K. Pojeď dál.“

Na jedničku jedoucí osobní auto sjelo z cesty do lomu. Vystoupili dva muži. Jeden nesl náhradní

poznávací značky, druhý hrnec s barvou, jak se ukázalo, tmavě zelenou, a několik štětců.

„Seď tiše," nabádal Biggles šeptem Gingera. „Tak takhle se to dělá. Za půl hodiny to auto nebude k poznání."

„Za půl hodiny bude tma," poznamenal Ginger.

„Raději bych ještě počkal. Nechtěl bych nic uspěchat a dostat se do pěstního souboje s těmi třemi ostrými hochy, kteří mají v kapsách určitě zabijáky."

Biggles a Ginger pozorovali tři muže, kteří se dali do práce; novou barvu na nákladní auto však plácali tak rychle, že nátěr nebyl dobrý. Nakonec, to už se začalo šeřit, jeden z nich hrnec s barvou odhodil a druhý si šel sednout na místo řidiče.

„Mají v úmyslu odjet," řekl Ginger. „Poslouchej!"

„To by měl být Gaskin. Určitě hledá cestu do lomu," řekl Biggles. „Já to risknu. Gingere, běž k cestě a naveď ho správně, kdyby jel jinam. Tady se toho zatím ujmu sám. Drž se těsně u křoví, snad se ti podaří odejít, aniž by tě někdo z nich zahlédl."

S tím Ginger rád souhlasil, protože muži u nákladního auta zatím nejevili známky neklidu. Biggles vstal a vykročil k mužům u nákladního auta. Prakticky byl už vedle nich, když si ho konečně všimli. V momentě ztuhli a agresivně na něho třeštili oči.

„To je vaše nákladní auto?" věcně se zeptal Biggles.

Po krátké odmlce jeden z mužů odpověděl: „Ano."

„To jste si vybrali podivné místo k jeho přemalování."

„Co je vám do toho," vybafl jeden z mužů.

„Toto je soukromý pozemek," sdělil jim Biggles.

„No, a co? My už jsme stejně na odchodu."

Biggles zavrtěl hlavou. „Odejdete, jenže ne tam, kam si myslíte.“

„O čem to tady mluvíte?“

„Jsem policejní důstojník a vy jste zatčeni za krádež tohoto nákladního auta, protože jste jeho majitele nepožádali o dovolení si ho vzít,“ chladnokrevně jim sdělil Biggles.

Asi pět vteřin se nikdo ani nepohnul. Pak se scéna dramaticky změnila. Jeden z mužů vytáhl krátkou olověnou trubku, vzápětí druhý vydechl nahlas: „Bacha! Policajti!“ a rychle se chtěl vzdálit, jenže Biggles mu nastavil nohu a muž se těžce svalil na zem.

Biggles se pak musel věnovat druhým dvěma mužům, kteří se snažili doběhnout k osobnímu autu.

Pak najednou bylo po všem. Z šera se zhmotnily tmavé postavy. Ozvalo se několik tupých úderů, zvuky rvačky, těžké oddechování, pak už jen klid a ticho.

„Hezká práce, Bigglesworthe,“ ozval se hlas inspektora Gaskina. „To vám tedy v tomto případě opravdu musím uznat.“

„Půjdete-li poblíž nákladního auta, dejte pozor na šaty,“ odvětil Biggles. „Právě dostalo nový nátěr.“

„Tak takhle se to dělá?“ Gaskin vydal rozkaz a zloději nákladního auta odpochodovali do policejního vozu.

„Tohle je auto, v němž ti chlapi přijeli?“ pokračoval Gaskin, přistoupil k autu a podíval se na tabulku s poznávacím číslem.

„Je to ono.“

„Dnes dopoledne bylo štípnuto v Hendonu. Bude třeba ho odvézt.“

„Tak to je výborné,“ ozval se Biggles. „Právě jsem si dělal starost, jak se dostanu domů. Pojedu s tím autem za vámi. Nu, a zítra máme schůzku u oběda – pamatujete se ještě?“

„Vy mi určitě nedovolíte, abych na to zapomněl,“ smutně řekl Gaskin.

William Earl Johns

BIGGLES SE VYZNAMENÁVÁ

Z anglického originálu Biggles Presses On
přeložil Jiří Hora
Obálku zpracoval s využitím
motivu Zdeňka Buriana Josef Pinkava
Ilustroval Pavel Andrýsek
Vydalo nakladatelství Riopress Praha,
jako svoji 136. publikaci
První vydání
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Vytiskla ČTK – Repro Brandýs n. Labem
Doporučená prodejní cena 99,– Kč

ISBN 80-86221-03-2